

Giles Kristian

ACOLO UNDE SÂNGELE ÎNGHEAȚĂ

virtual-project.eu

GILES KRISTIAN

ACOLO UNDE SÂNGELE ÎNGHEATĂ

Original: *Where Blood Runs Cold* (2022)

Traducere din limba engleză de:
TIMEA KOVACS

virtual-project.eu

2023

*Codrul e plăcut, intens și-ntunecat,
Dar eu am promisiuni de respectat,
Înainte să dorm, kilometri de cutreierat,
Înainte să dorm, kilometri de cutreierat.*

Fragment din
„Stopping by Woods on a Snowy Evening”
de Robert Frost

1.

Erik și-a ridicat ochii la oglinda retrovizoare. Sofia ținea un deget lipit de geam, trasând mișcarea de staccato a unui fulg de zăpadă topindu-se și călătorind pe sticlă.

Chiar și atunci când s-a uitat iar la drum, știa că Sofia îi simțise privirea, așa că s-a uitat din nou în oglindă și de data aceasta ochii lor s-au întâlnit. Doar pentru o secundă, apoi ea și-a întors fața înapoi spre geam, fixându-și privirea pe o veche fermă din lemn roșu și dependențele lăsate în urmă într-o ceață înzăpezită.

Fusese un joc odinioară, cu sora Sofiei. Îi arunca o privire lui Emilie, dar ea își întorcea ochii imediat. Oare și Sofia își amintea acum, în timp ce privea pinii grei de zăpadă și troienele înnegrite vuind? El știa că da.

Navigația spunea că vor ajunge în șaisprezece minute. Aveau să umple portbagajul cu provizii și să se îndrepte spre cabană. Elise era hotărâtă să se așeze la masă și să mănânce împreună înainte de culcare. Haine confortabile. Lumânări. El aprinde focul. Puțină muzică. O cină plăcută în familie. Prima noapte în munți. Începutul a ceva nou.

Drumul din Tromsø fusese destul de ușor. Două ore și jumătate, inclusiv o oprire pentru toaletă și gustare și traversarea de treizeci de minute cu feribotul Ullsfjord de la Breivikeidet la Svensby.

Ningea intermitent de trei zile, iar plugurile modelau canioane de zăpadă curată de-a lungul drumurilor în timp ce oamenii dormeau. El rămăsese treaz ascultându-le, salutând întreruperea liniștii de moarte a nopții. Acum, singura zăpadă de pe drumuri era stârnită de vânt pe asfaltul negru în vârtejuri fantomatice înaintea farurilor.

Ideea de a veni în Alpii Lyngen era pentru a scăpa de ultimele zece luni. Nu pentru a uita – cine ar putea uita? – ci pentru a simți altceva. Pentru a

respira din nou. Și ei aveau nevoie de asta. Așa îi spusese Elise de nenumărate ori și fără îndoială că avea dreptate. De obicei avea dreptate.

Angajatorul ei, Prietenii Pământului Norvegia, nici că putea fi mai înțelegător. O primiseră pe Elise înapoi la muncă și au orchestrat această mutare temporară, pentru a o ajuta să se întoarcă mai ușor la serviciu. Și nu cumva Erik însuși sugerase să închirieze o cabană departe de tot și de toți? Aer curat. Excursii de schi. Aurorele boreale.

De mai multe ori văzuse ochii lui Elise ridicându-se spre oglindă. O văzuse uitându-se la locul gol de lângă Sofia pe bancheta din spate.

— Cred că se întâmplă ceva astăzi, spune Elise, pătrunzând în gândurile lui.

Intrau în oraș deja.

— Nu m-am gândit niciodată că va fi atât de aglomerat, spune el, aplecându-se în față pe volan, căutând un loc de parcare.

— Demonstrația. Elise se uită cu atenție la o mulțime de oameni la o sută de metri în față, adunați înaintea unei scene improvizate în piața orașelului. Karine mi-a spus despre ea, dar am uitat că este astăzi.

— Cine este Karine?, întreabă el.

— Karine Helgoland, răspunde Elise. Mi-a spus că ar trebui să vin la protest, dacă ajungem la timp.

El știa că Elise discutase online cu această susținătoare locală sami și că fusese ținută la curent cu privire la compania minieră care cumpărase teren și o veche mină de cupru de pe aici.

— Totuși, ai câteva zile libere înainte de a începe munca, nu-i așa?, întreabă el după ce parchează.

Tonul lui sunase mai conflictual decât intenționa.

Elise se întoarce spre el, încruntată.

— Ți-am spus că vom avea o săptămână de vacanță înainte de a începe.

El aruncă o privire la oglinda retrovizoare. Sofia se holba pe fereastră. Trebuia să coboare. Mașina era plină de tensiune. În cea mai mare parte era a lui.

— Pot să fac niște cercetări serile, spune Elise. Poate să vorbesc cu câțiva oameni. Dar noi vom avea zilele la dispoziție.

El nu a spus nimic, apoi s-a răsucit să îi trimită Sofiei un zâmbet, care se simțea străin pe fața lui.

— Hai să luăm niște provizii. Niște ciocolată?

Zâmbetul Sofiei a fost răspunsul ei, în timp ce își scotea căciula de lână din mormanul de bagaje.

•

— Rămâi aproape, îi spune Sofiei, în timp ce își croiește drum prin mulțime, cu brațele înfășurate în jurul sacoșei de cumpărături.

— O văd, tati, spune Sofia, arătând cu degetul.

— Ține pasul, Sofia, spune el, împingându-se spre partea din față a mulțimii. Un grup de bărbați și femei stăteau în picioare ținând pancarte: SPUNE NU LA NOVOTROITSK NICKEL și CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ARCTICA, NU RĂMÂNE ÎN ARCTICA. O pancartă i-a atras atenția lui Erik în mod special. Pe aceasta era o fotografie a unui păstor sami și a unui ren sub cuvintele NOI UNDE VOM PLECA ACUM?

Protestatarii, unii îmbrăcați în albastru și roșu aprins al rochiei tradiționale sami s-au înghesuit în jurul unei femei, care stătea în fața unui microfon și se adresa mulțimii. Cuvintele ei erau clare, chiar și prin țiuitul și scârțâitul sistemului de sonorizare ieftin. Novotroitsk Nickel va redeschide vechea mină de cupru, spunea ea, și va distruge și mai mult din vechiul teren de pășunat al renilor. Lăcomia acestei corporații e încă „un atac asupra mediului arctic fragil”.

Elise era chiar în mijlocul acestei acțiuni. Aceasta nu era cea mai mare dintre bătăliile pe care ea și Prietenii Pământului le duceau în numele lumii naturale și al nenumăratelor sale specii. Dar

mai bine că Elise era aici decât la opt sute de kilometri depărtare, protestând împotriva transportului de combustibil nuclear folosit, din Golful Finlandei până în Siberia, cum a fost cazul la ultima ei slujbă. Mai bine ca ei să fie împreună.

— Acolo, tati! Sofia arată din nou cu degetul în timp ce se strecoară printre niște adolescenți și îl ajunge din urmă.

— O văd, mămică, spune el.

— Tati!, spune Sofia, încercând să pară mai supărată decât era, pe faptul că o alinta. *Mamă mică*. Bănuia că ei îi plăcea din când în când.

Elise stătea într-o parte a scenei, uitându-se la o femeie care cobora înspre ea treptele șubrede metalice, zâmbind și făcându-i cu mâna lui Elise, ca și cum ar fi fost prietene vechi.

Erik continuă să înainteze, apoi se oprește brusc. Un bărbat îi taie calea grăbit astfel încât o parte dintre cumpărături se vărsă pe zăpada murdară, între cizmele din mulțime.

S-a scuturat de privirea bărbatului, și-a strâns sacoșa și s-a aplecat să ridice un pachet de carne tocată.

— Uită-te pe unde mergi, spune bărbatul, privindu-l de sus în jos.

Pe bune! se gândește Erik. A pus sacoșa jos pe gheață și s-a ridicat în picioare pentru a-l înfrunta pe bărbat.

— Tu ai intrat în mine, spune el, pe un ton calm și serios.

— Tati, spune Sofia.

— Nu ai văzut din cauza pungii de cumpărături, spune bărbatul.

Rus, dacă ar fi să ghicim. Tânăr și zvelt. Blond cu ochi albaștri. Un chip neliniștit, care vrea să dovedească ceva. Genul de față pe care orice tată ar trebui probabil să se prefacă că nu a văzut-o.

Prea târziu pentru asta. Erik își menținea privirea dreaptă. Știa că e provocat. Știa, de

asemenea, că ar fi o greșeală să se întoarcă cu spatele la acest om.

— Tati, spune din nou Sofia.

Cu frică în glas.

Erik a clătinat din cap și s-a aplecat din nou.

— Ajută-mă, mămică, spune el, iar Sofia s-a aplecat, a adunat câteva cutii de conserve și le-a pus în sacoșă.

— Permiteți-mi, spune o voce. Un alt bărbat din mulțime s-a ghemuit lângă ei și a luat o doză de bere, care se desprinsese din pachet. A măturat apa murdară de pe doză, iar Erik a văzut un tatuaj pe dosul mâinii sale. Fața unui lup răcnind sub o parașută. Aripă, sau poate foc, de o parte și de alta.

— Eu prefer Ringnes, continuă el. Același accent ca și al celuilalt bărbat. O bere din Oslo, dar deținută de danezi. Așa cum era Norvegia pe vremuri.

I-a înmânat lui Erik doza. Erik a pus-o înapoi în sacoșă, împreună cu celelalte obiecte, iar cei doi s-au ridicat în picioare.

Erik a dat din cap în semn de mulțumire.

Bărbatul a zâmbit. În timp ce se ridica, Erik a observat o cicatrice palidă, trecându-i prin buze și ajungând la bărbie. Era înalt. Aproape doi metri. Față slabă. Spre deosebire de ochii fixați și fermi ai celuilalt bărbat, aceștia erau detașați și debusolați.

— Îmi cer scuze, spune bărbatul înalt, gesticulând spre tovarășul său cu părul alb, care părea nervos că a fost ignorat fără drept de apel. Fratele meu este... neîndemânatic. Iar manierele lui ar avea nevoie de îmbunătățiri.

Erik a privit către bărbat, acesta a ridicat din umeri sub haină, și-a suflat aer cald în mâinile ocupate și a plecat capul într-un fel de scuze nesincere. Erik a dat iar din cap către bărbatul înalt, și-a înfășurat brațul stâng în jurul sacoșei de cumpărături și a întins cealaltă mână către Sofia, care a prins-o strâns.

Difuzoarele de pe scenă au scos un sunet ascuțit.

— Trebuie să protejăm ceea ce este al nostru, spune protestatarul sami. Să nu facem nimic ar fi o trădare a strămoșilor noștri, a copiilor noștri.

— Hai să o găsim pe mama, spune el, strângând mâna Sofiei și împreună au continuat prin mulțime până când au ajuns la soția lui, care stătea cu cealaltă femeie.

— Erik, ea este Karine, spune Elise, zâmbindu-i prietenei ei.

— Încântat să te cunosc, Karine, spune el, dându-i drumul Sofiei pentru a-i strânge mâna lui Karine, apoi înfășurându-și brațul în jurul cumpărăturilor.

— Iar ea trebuie să fie Sofia. Karine face un pas înapoi pentru a o analiza pe Sofia, care a salutat-o timid. Am auzit totul despre tine, spune femeia mai în vârstă, dând din cap în semn de aprobare.

— Karine m-a ajutat să mă pregătesc pentru investigarea în cazul Novotroitsk Nickel, îi spune Elise lui Erik. Apoi aruncă o privire la Karine. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea.

El a bănuțit că o ajutase pe Elise și cu alte lucruri. De obicei, era vorba de vin sau de un gin tonic tare în cadrul acestor apeluri târzii pe Skype. Și acum aproximativ o săptămână, când s-a dus în birou pentru a-i duce lui Elise ceașca ei obișnuită de ceai verde, și-a dat seama că plângea. El nu îi spusese nimic. Dacă Elise se putea deschide în fața lui Karine Helgoland, ei bine, era un lucru bun, nu-i așa?

— Ce de lume, îi spune Erik lui Karine, dând din cap spre mulțimea de oameni din jurul lor.

— Facem tot ce putem, spune ea.

Părea să aibă înspre șaiszeci de ani și chiar dacă o viață în aer liber îi afectase fața, dându-i un aer sever, ochii ei încă mai aveau un aer tineresc.

— Nu-i așa că este frumos *kofte*-ul doamnei Helgeland, Sofia?

Elise a arătat spre rochia tradițională din fetru a lui Karine, cu panglicile ei de culori contrastante, broderia de staniu și boneta de lână roșie.

Sofia a dat din cap.

Karine i-a zâmbit.

— De obicei, o port doar la Ziua Națională Sami...

— Pe șase februarie, o întrerupe Sofia.

Karine i-a aruncat lui Elise o privire impresionată, apoi și-a întors ochii sclipitori la Sofia.

— Dar astăzi este o zi în care trebuie să fim mândri de moștenirea noastră și să vorbim în numele pământului, care nu poate vorbi pentru el însuși, spune ea. Apoi, pentru a ușura tonul, și-a dat jos căciula și s-a aplecat spre Sofia. Deși, sinceră să fiu, boneta asta îți provoacă mâncărime. Și-a frecat părul șaten scurt cu degetele groase, apoi s-a îndreptat și și-a pus o mână pe umărul lui Elise. Suntem atât de recunoscători că o avem pe Elise aici, spune ea, ridicându-și vocea deasupra difuzoarelor aflate la un metru. Împreună trebuie să ne asigurăm că pământul este protejat.

— Dar tocmai ați ajuns după o călătorie lungă, continuă Karine. Vă veți instalați acolo sus, adaugă ea, uitându-se la muntele acoperit de zăpadă la vest de oraș. De ce nu veniți la cină sâmbătă seara? Ea și-a întors capul, fixându-și ochii negri pe Erik. Dacă nu aveți deja planuri.

Înainte ca el să poată răspunde, Karine s-a îndepărtat pentru a saluta un bărbat chipeș cu părul argintiu care cobora spre ei. Un zâmbet cald se întindea pe fața lui bătută de soare și de vânt

— Acesta este soțul meu, Lars, spune Karine. Lars, ea este Elise Amdahl și soțul ei, Erik.

Lars i-a făcut semn din cap lui Elise și a strâns ferm mâna lui Erik.

— Și cine este ea?, întreabă Lars, dându-se înapoi și întinzând brațele spre Sofia. O tânără

aventurieră care a venit până aici ca să vadă cum trăim noi muntenii?

Sofia a aruncat o privire către mama ei pentru confirmare.

— Eu sunt Sofia, spune ea, uitându-se înapoi la Lars Helgeland.

Acesta și-a plecat capul.

— Câți ani ai, cincisprezece? Șaisprezece?

— Aproape treisprezece, îi spune ea lui Lars.

— Așa deci! Mă bucur să te cunosc, Sofia.

Karine și Elise împărtășesc un zâmbet.

— Familia Amdahl vine la cină sâmbătă, îi spune Karine lui Lars, care ridică din sprâncene, la fel de surprins ca și Erik de cât de repede se întâmplase acest lucru.

— Abia așteptăm, spune Elise, zâmbind. Trimite-mi un mesaj cu ora și dacă putem să aducem ceva. Ne vedem sâmbătă.

Erik se întorsese deja, dar a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Apoi, l-a zărit pe bărbatul înalt și plin de cicatrici care îl ajutase să ridice cumpărăturile. Privirile lor s-au întâlnit și bărbatul a dat din cap cordial, apoi Erik s-a întors spre Sofia.

— Haide, mămică, spune el.

•

Sofiei îi plăcea drumul până la cabană, mai ales când părăseau drumurile curățate de pluguri și trebuiau să monteze lanțuri de zăpadă. El o lăsa să îl ajute să atașeze pârghiile și clemele. A adăugat o jumătate de oră la călătorie, dar a meritat să îi vadă fața când se întorcea în mașină, suflându-și aer cald în mâini, cu obraji roșii din cauza frigului.

În timp ce își dădea jos căciula și își freca propriile mâini în aerul cald de la aerul condiționat, Elise i-a zâmbit lui Erik într-un mod în care și-a dat seama că îi lipsea. Și-au continuat drumul șerpuit care urcă în munți, spre Jiekkvárri, la aproape două mii de metri, cel mai înalt vârf din regiunea Troms. Au trecut de barăci și cabane de

iarnă pe jumătate ascunse, construite în urmă cu patruzeci de ani, printre câmpuri dense de zăpadă și molizi înalți. Motorul pe benzină de la Mitsubishi torcea acum, generând energie pentru motoarele electrice. Lanțurile zdrăngăneau pe roți, înfigându-se în zăpada adâncă. Au venit precum niște pelerini din lumea nouă, căutând să își aducă sacrificiul pentru cea veche.

Din când în când treceau pe lângă alte vehicule pe drum – 4x4 ale altor proprietari de cabane, majoritatea cu o cutie de schiuri Thule pe plafon, ca și a lor, sau ocazional un plug galben cu lumini intermitente care arunca troiene de zăpadă de o parte și de alta a drumului. Trei mii de coroane pe an costă ca unul din acesta să îți țină deschisă poteca la cabană.

— Suntem datori cuiva, spune Erik când virează la stânga de pe drum și văd că poteca din față este liberă. În schimb, pe acoperiș zăpada e de un metru. Depășea frontonul sfidând gravitația, ca și cum ar fi fost suspendată în timp prin aceeași magie care a făcut sculpturi de gheață din apa care ar fi trebuit să se scurgă pe pereții stâncilor și care ținea copacii nefiresc de nemișcați sub povara lor albă și groasă.

Aceeași vrajă care îl ținea și pe el.

Era ora două și un sfert când Elise a întors cheia în ușă și a deschis-o. Mirosul de lemn de pin din interior l-a dus pe Erik înapoi la o sută de vacanțe ca băiat și bărbat, prin fiorduri și munți. Au aprins lămpile și lumânările, iar el a aprins un foc în soba pe lemne Jøtul din salon, în timp ce Elise făcea cafea la filtru și Sofia s-a dus în dormitorul ei. El curățase funinginea de pe geamul sobei înainte de a face focul, iar acum se apleca în față privind flăcările. Frigul stă în pereți, obișnuia să spună bunica lui. Abia acum știa cu adevărat ce voia să spună. Curând, focul a început să crească încet, limbi de flăcări mângâind sticla, iar soba de fier a început să șuiere în timp ce metalul se dilata odată

cu căldura. Era un ritual, această trezire a cabanei. Spunându-i locului, *vom ajunge să ne cunoaștem, dar deocamdată, să știi că ești al nostru și noi suntem al tău.*

A simțit un calm care îl ocolise în ultimele zece luni. Dar, de îndată ce a recunoscut această schimbare binevenită, amintirea țipătului i-a revenit în minte. S-a aruncat în față mult, mult prea târziu. Și-a scuturat capul cu putere pentru a alunga viziunea, a înghițit acidul care se ridicase și îi ardea gâtul, s-a ridicat de pe scaun și a ieșit să aducă mai multe lemne pentru foc.

•

Dimineața, după patru cești de cafea, pentru a compensa o altă noapte de somn fragmentat și bântuit, a scos două lopeți de zăpadă din șopron. El și Elise s-au apucat de treabă pentru a curăța o potecă de la mașină până la ușa cabanei, unde plugul nu ajunsese.

Sofia a ajutat pentru o vreme, golind cenușa din sobă, umplând coșul cu lemne din grămada de sub streșină, pe care cineva o refăcuse la sfârșitul iernii trecute, și ducând schiurile și rachetele de zăpadă din cutia de pe plafonul mașinii pe verandă. Le-a aranjat cu grijă, un set între fiecare cuier de pe peretele verandei. După aceea, a dispărut înăuntru în timp ce el căra o scară de la șopron de-a lungul potecii pe care Elise era încă ocupată să o curețe. Se hotărâse să dea cel puțin jumătate din zăpada de pe acoperiș înainte de prânz.

— Te rog să nu cazi, strigă Elise când ajunge în vârful scării.

Avertismentul ei inutil l-a izbit ca o lovitură în piept. Pentru o clipă s-a ținut strâns de scară, nevrând să se uite în jos la Elise.

S-a tras în sus pe acoperiș, apoi a făcut doi pași timizi pentru a recupera lopata pe care o aruncase deja acolo sus. O auzea pe Elise tăind zăpada cu lopata în timp ce își reluase propria activitate și

încerca doar să ghicească unde se termina acoperișul și unde începea streășină, când a captat mișcare cu colțul ochiului și și-a ridicat privirea. Îmbrăcată în echipamentul ei Helly Hansen și în rachete de zăpadă, ca și cum ar fi fost gata să se alăture uneia dintre expedițiile polare ale lui Amundsen, Sofia pornea la drum în sus pe versant spre pădurea de pini din spatele cabanei.

— Unde te duci? strigă Erik în jos spre ea.

Sofia s-a oprit brusc. A stat cu spatele la el pentru o clipă, ca și cum ar fi știut că va fi provocată. Apoi s-a întors.

— Doar explorez, strigă ea, ridicând o mână înmănușată în care Erik știa că se afla briceagul pe care și-l dorise cu disperare de Crăciun. Un Victorinox Huntsman cu cincisprezece funcții, a fost singurul lucru pe care îl ceruse, dar Erik se tensiona de fiecare dată când o vedea deschizând și închizând lamele ascuțite și accesoriile.

— Nu, Sofia, vreau să rămâi aici, spune el, făcând un gest cu lopata.

— Dar, tati, vreau doar să mă uit în jur, îi răspunde ea.

— Și eu îți spun că vreau să rămâi aici, unde putem să te vedem, strigă el.

— Pentru că nu vrei să mor și eu, spune ea. Și Elise a auzit. S-au privit unul pe celălalt, făcând o înțelegere tacită de a nu reacționa.

— Și dacă promite să nu meargă departe?, spune Elise, uitându-se la cer și apoi la ceasul ei. A presupus că era în jur de ora prânzului. Va mai fi lumină încă două ore, spune Elise. Ar fi păcat să nu poată profita la maximum de ea.

— Nu, spune el, mai energic decât intenționa.

Elise a dat ușor din cap, apoi s-a întors, și-a aruncat lopata pe zăpada de lângă cărarea pe care o curățase și a pornit spre verandă.

— Unde te duci?, întreabă el.

— Cineva trebuie să pregătească prânzul, spune ea, dispărând din vedere.

Fiica lui a urmat-o, cu capul în pământ, cu pumnii strânși. O clipă mai târziu a simțit vibrația ușii trântindu-se sub picioarele lui.

— Rahat, spune el. Era doar prima zi și deja Sofia era supărată iar Elise nervoasă. Cam atât despre excursia confortabilă a familiei la munte. Rahat, spune el din nou, înfigându-și lopata în zăpadă și aruncând o bucată din ea peste marginea acoperișului. *Iar eu mă ascund aici sus, pe al naibii de acoperiș, se gândește el, de parcă asta ar ajuta la ceva.*

Lopata se înfige. Zăpada zboară.

În liniște, mintea îi bate nebunește, ca o pasăre prinsă într-o cameră, care se aruncă spre geam.

2.

Are din nou visul. Știe că visează și totuși nu îi poate conduce cursul. Niciodată nu poate. Silueta este mai mult o umbră decât un om. Mai mult o prezență întunecată decât o formă umană. Este mai mult o senzație, la fel ca o greutate în stomac atunci când răbufnești și rănești sentimentele cuiva pe care îl iubești. Sau senzația de strângere în piept când ceva s-a stricat și știi că nu poate fi reparat.

Simte toate acestea chiar și în vis. Știind că se află în vis. Dar de data aceasta este diferit și, în ciuda fricii, se apropie.

Ce ești tu?, întreabă el.

Vede în forma întunecată conturul unei fețe. Un ochi. Sofia este și ea aici. *Sunt aici!*, strigă el, dar ea nu îl poate auzi. Teroarea îl cuprinde acum. Intră în el. Își înfige ghearele în carnea moale a inimii sale. *Sofia!*

Ea se îndreaptă spre siluetă. *Nu – nu te apropia! Sofia, stai cu mine!*

Își aude fiica țipând.

— Erik! Se trezește cu o tresărire, vocea lui Elise aducându-l înapoi. Știe că țipătul fusese real. Trei și douăzeci și două de minute.

— Are un coșmar, spune Elise, aflată deja pe palier. Erik s-a grăbit după ea. Elise a împins ușa de la dormitorul fiicei lor.

— Șșș, dragă. Este doar un vis, o liniștește ea, în timp ce se așază pe pat lângă Sofia, luând mâinile fetei în ale ei. Doar un vis.

Erik a expirat brusc, încercând în continuare să clipească pentru a-și alunga propriul vis, care se agăța de mintea și de corpul lui, greu ca și hainele ude.

— Tati, spune Sofia, pe jumătate trează, pe jumătate încă visând.

Erik s-a așezat de cealaltă parte a Sofiei, trecându-și ușor o mână prin părul ei asudat și

încâlcit, dându-l la o parte de pe față.

— Este în regulă, tati este aici.

— Îi voi aduce niște apă, spune Elise, lăsându-l pe Erik cu Sofia.

— Este în regulă. Du-te înapoi la culcare acum. Sunt aici. S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte, ținându-și buzele acolo o clipă. Te iubim atât de mult.

Ea a zâmbit și și-a așezat capul înapoi în pernă.

— Te iubesc, spune ea.

În dimineața următoare s-a trezit devreme și s-a apucat de treabă, curățând restul acoperișului. După ce a terminat, a găsit-o pe Elise la masă, cu laptopul deschis și cu cafeaua lângă ea.

Nu avea nevoie să ridice privirea ca să știe la ce se gândea el.

— Am nevoie doar de o oră sau două, spune ea, încruntându-se la ecranul laptopului în timp ce degetele ei dansau pe tastatură.

Cum putea să tasteze și să rostească cuvinte diferite în același timp, era un mister pentru el.

Nu s-a putut abține.

— Am crezut că nu începi o săptămână de lucru, spune el.

Mâna ei dreaptă a lăsat tastele, cu degetul arătător îndreptat în sus.

— Erai pe acoperiș.

— Tu erai încă în pat, spune el.

Ea a inspirat și l-a privit acum, cu ridurile încruntate de concentrare estompându-se.

— Este prima slujbă înapoi la ei. Vreau să fiu pregătită. Gesticulează spre laptopul ei. Și este important.

Așa că el și Sofia au mers cu mașina în oraș, la Vinmonopolet, pentru a cumpăra vin.

— Nu îmi vine să cred că vei fi adolescentă.

Sofia și-a ridicat sprâncenele, amintindu-și, fără îndoială, de toate momentele în care i se spusese că este o adolescentă îmbufnată, cu mult înainte de ajunul celei de-a treisprezecea aniversări a ei.

— Vorbesc serios. Clatină din cap. Unde au zburat anii?

— Tati, spune ea, uitându-se în față prin parbriz, mi-ai promis că mă duci în excursia lungă de schi când voi împlini treisprezece ani. Îți amintești? O excursie adevărată. Să dormim în adăposturi de zăpadă și toate cele.

Își ține ochii pe drum. I se pune un nod în stomac.

— Ai promis, tati, insistă Sofia.

— Știu, spune el. Dar asta a fost acum câțiva ani.

Înainte să moară Emilie...

— Măine împlinesc treisprezece ani. Sunt destul de mare.

— Nu cred că putem să o facem de data aceasta, spune el.

— Dar ai promis, protestează ea. Emilie te-a rugat la Paștele trecut, iar tu i-ai spus să aștepte până când împlinesc treisprezece ani și apoi vom merge toți trei împreună.

— Știu ce am spus. Cuvintele lui sunt mai tăioase decât ar fi intenționat. Dar atât de multe s-au întâmplat de atunci. Este diferit acum.

I-a aruncat o privire, iar ea a clătinat din cap și s-a întors cu fața spre geamul lateral.

Își amintea acea zi cu detalii clare. Emilie împrumutase de la bunicul ei hărțile uzate, încă marcate cu pixul de la propriile lui călătorii, și trasase un tur de schi de cinci zile, patru nopți prin păduri și peste lacuri înghețate. Era atât de încântată. Dar Sofia era prea mică pentru a merge. Așa că Erik îi spusese lui Emilie că vor aștepta până când Sofia va împlini treisprezece ani ca să poată merge cu toții împreună. Știa cât de dezamăgită fusese Emilie. Și totuși îi explicase planul de drum Sofiei, care o ascultase cu atenție și a anunțat atunci întreaga familie că îi va reaminti lui Erik promisiunea în ziua în care va împlini treisprezece ani. El știa că nu va uita.

Dar nu era Paștele acum, cu cele paisprezece ore de lumină, când lumina crudă a soarelui oferea căldură pentru cățărare și topea ușor suprafața zăpezii, creând condițiile perfecte pentru coborâre. Era abia februarie, iar zilele erau scurte și reci.

— Hai să mai așteptăm încă un an. Doar un singur an și apoi vom pleca în excursia lungă de schi. O adevărată aventură, promit.

Liniște. Încă o promisiune pe care nu era sigur că o va putea ține.

•

— Slavă Domnului pentru indicațiile pe care mi le-ai trimis prin e-mail, îi spune Elise lui Karine, în timp ce se aflau pe veranda din fața casei Helgeland, ștergându-și zăpada de pe cizme și agățându-și hainele și căciulile.

— Ne așteptăm la mai multă zăpadă, spune Lars, aplecându-se să se uite la norul gri care acoperea cerul. În câteva zile nu vei mai putea ajunge aici sus cu așa ceva. Arăta spre Mitsubishi. Snowmobilele sunt singura cale când vor fi ninsori abundente.

Karine și Lars erau gazde perfecte.

Elise i-a întrebat dacă i-a îngrijorat vreodată faptul că sunt atât de izolați, dar Lars doar a chicotit.

— Ne place să trăim aici, spune el, arătând spre fereastră. Perdelele erau deschise și zăpada de dincolo de geam strălucea ușor în noaptea neagră. Nu suntem orășeni, după cum vă dați seama. S-a uitat la Karine, care era în bucătărie, arătându-i lui Elise rețeta ei de *fiskeboller*. Aerul era parfumat cu mireasma sosului alb și cremos și a cartofilor, ducându-l pe Erik înapoi în copilărie și în bucătăria mamei sale.

— Dacă am vrea să avem tot timpul vizitatori, am locui în Tromsø, spune Lars, cu un zâmbet obraznic pe față.

Lars trebuie să fi avut în jur de 60 de ani, a presupus Erik, dar era încă lat în umeri și solid, cu

măinile sale bronzate de la atâtea veri de muncă în aer liber, chiar și acum, după iarna lungă.

— Ah, se construiesc tot timpul cabane, adaugă Lars. Lucruri frumoase din lemn de cedru. Chiar și acoperișurile sunt de cedru. În interior, totul îmbrăcat în stejar. Ferestre uriașe cu vedere la munți și la mare. Construite pentru a urma contururile peisajului și așezate... exact așa, spune el, fluturând mâna largă. Și-a frecat barba scurtă de pe obraz. Ei bine, știi toate astea. Karine mi-a spus că ești tâmplar? Trebuie să fii un om ocupat cu toate casele care se ridică în aceste zile.

— De fapt, iau o pauză, răspunde Erik, simțind ochii lui Elise asupra lui din ușa bucătăriei. *Pauză.* Când a fost ultima dată când a montat o scară, o ramă de fereastră, sau o plintă? Sau când s-a uitat ultima dată la un set de schițe? În urmă cu zece luni a atârnat un *Scuze...* *Închis temporar* digital pe site-ul său, și tot acolo a rămas. Amdahl Carpentry și-a închis activitatea până la noi ordine.

Odată ce a început cina, conversația s-a îndreptat inevitabil spre Novotroitsk Nickel și spre cum se simt localnicii în legătură cu compania rusească care a cumpărat drepturile minerale ale vechii mine de cupru Koppangen, la vest de oraș. Lars, Karine și Elise și-au împărtășit temerile cu privire la deșeurile care vor fi deversate în fiord, la cum consiliul sami a fost ignorat, și cum guvernul era dispus să distrugă pământurile indigene din nordul Norvegiei.

Iar el a ascultat. Își învârtea vinul în pahar, în timp ce Karine a luat o scrisoare de pe tabla de plută de lână frigider.

— Asta a venit ieri, spune Karine, înmânându-i-o lui Elise.

A văzut logo-ul Novotroitsk Nickel pe antetul scrisorii, două N-uri albastre legate între ele ca o pereche de vârfuri de munte.

— Au spus la început că este doar un proiect de explorare, spune Karine, pentru a vedea dacă

vechea mină are potențial industrial. Asta a fost în urmă cu aproximativ un an. Apoi a gesticulat spre scrisoarea din mâinile lui Elise. Aceasta subliniază intenția lor de a explora în continuare tunelurile abandonate și de a săpa trei noi gropi de testare, în așteptarea rezultatelor unui studiu de fezabilitate. Și-a dat farfuria la o parte, ca și cum discuția despre redeschiderea minei ar fi acrit mâncarea.

Adevărul era că el se plictisea de conversație. Era și supărat, știind că de acest lucru îi păsa lui Elise. Era obsesia ei. Și se înșelase crezând că se pot regăsi unul pe celălalt aici, în munți. În plus, vinul i se urcase la cap în toată inteligența sa euforică *la naiba cu asta*, așa că le-a spus că lumea are nevoie de cupru dacă vrea electricitate. Că așa funcționa electricitatea.

— Suntem cu toții pentru mașinile electrice, nu?, spune el. Dacă vrem să electrificăm lumea pentru a o salva, atunci poate că trebuie să fim pregătiți să pierdem unele dintre vechile metode.

— Glumești?, îl întreabă Karine, înăsprindu-și privirea.

— Este doar vinul care vorbește, spune Elise, cu un zâmbet pe buze, dar cu furie în ochi.

Karine a sugerat să vorbească despre altceva, iar Lars s-a ridicat, spunându-i Sofiei că avea ceva să îi arate.

Elise a plecat și ea de la masă, cărând vasele în bucătărie. Așa că a stat singur, privind cum Lars îi arăta Sofiei conținutul unei cutii de lemn frumos sculptate, care stătea pe pervazul ferestrei.

Dincolo de ea, noaptea se așternea amenințătoare, umplând lumea cu un gol întunecat. Sofia părea cu adevărat interesată de vechile fotografii ale strămoșilor Helgeland. Dar și de celelalte comori: un pieptene făcut din coarne de ren, despre care Sofia spunea că arată ca și cel pe care îl văzuse la Muzeul Navelor Vikinge din Oslo. O cutie din corn pentru ace, gravată cu reni mici. O poșetă de piele cu broderie din fir de staniol,

care îi aparținuse străbunicii lui Karine. Și cel mai interesant, judecând după ochii mari ai Sofiei, un cuțit uriaș pe care Lars l-a luat jos de pe polița de piatră de deasupra sobei.

— Noi îi spunem *stuorraniibi*, îi spune Lars. Înseamnă doar cuțit mare. A ridicat din umeri pentru un efect comic, înainte de a scoate lama din teaca de piele de ren și de a face o mișcare de tăiere cu ea. Avea aproape douăzeci și cinci de centimetri lungime. Suficient de lungă și de lată pentru a tăia lemne de foc sau copaci mici, pentru stâlpi de adăpost. Suficient de puternică pentru a despica oase de ren. L-a întors și l-a ținut de lamă. Simte mânerul. I l-a oferit Sofiei. Ea a atins lemnul. Mesteacăn, spune el, pentru o prindere mai bună în frig și zăpadă.

— Am un briceag, spune Sofia, și imediat după ce a rostit aceste cuvinte, cuțitul era în mâna ei și scotea una câte una din micile lame și accesorii, iar Lars dădea din cap, ca și cum nu ar mai fi văzut niciodată ceva atât de minunat, spre încântarea Sofiei.

Sofia părea mai implicată, mai interesată decât fusese în legătură cu orice lucru pe care tatăl ei îl făcuse cu ea de multă vreme. Dar mai exact, ce făcuse el cu ea în ultimul an? Merseseră în drumeții de câteva ori, culegând fructe de pădure târzii de-a lungul potecii. O dusesse la stadionul Alfheim să vadă Tromsø IL pierzând în fața lui Rosenborg în runda a patra a Cupei Norvegiei. Ah, și mai era și înmormântarea surorii ei. Asta a fost o zi în familie.

Erik s-a ridicat, a apucat cele trei sticle de vin goale și le-a dus pe tejgheaua din bucătărie.

— Doriți o cafea? îi întreabă Karine, luând cești din dulap.

Elise i-a aruncat o privire și a aflat răspunsul. Cel puțin mai puteau să comunice în continuare fără cuvinte.

— Nu, mulțumesc, răspunde Elise. Fetița noastră împlinește treisprezece ani mâine. Trebuie să ne trezim pentru un mic dejun festiv. Ea a zâmbit.

Erik s-a uitat la Sofia. Stătea la fereastră și se uita spre vest în noapte, în timp ce Lars îi povestea despre fratele lui Karine, Hånas, care era păstor de reni.

— Chiar acum, în timp ce noi stăm confortabil și la căldură, spune Lars, Hånas este undeva acolo sus pe platou cu turma lui. El a arătat spre noapte și spre forma întunecată a muntelui. Câteodată vedem o lumină în întuneric și știm că este Hånas în cortul lui, spune Karine, venind să i se alăture soțului ei și Sofiei la fereastră.

— Trebuie să fie frumos acolo sus, spune Sofia.

— Dar atât de frig. Elise mimează un fior în timp ce își pune o mână pe umărul Sofiei.

Sofia nu a părut să observe. Se uita în continuare în sus la munte. Elise și Karine au împărțit un zâmbet, recunoscând preocuparea fetei.

— Să ai o zi de naștere foarte fericită mâine, Sofia, spune Karine, și asigură-te că *mor și far* te răsfăță toată ziua, începând cu un mic dejun special. S-a uitat pe fereastră și a dat din cap spre vârfurile întunecate și îndepărtate. Știai că, atunci când am împlinit treisprezece ani, tatăl meu m-a dus acolo sus și m-a învățat cum să leg cu lasoul un ren în toată firea? Încă îl mai văd în minte. Cu coarne atâtea. Și-a ridicat mâinile în sus. Un metru și jumătate.

— Ha! exclamă Lars, îndepărtându-i cuvintele cu o mână.

— Ai fost acolo, soțule?, întreabă ea, ridicându-și bărbia, astfel încât Erik să vadă ce tânără încăpățânată fusese cândva. Oricum, a cui este povestea asta?

Din nou, Lars a lovit cu o mână mare în aer.

— Așa că, după multe încercări, am prins renul cu lasoul peste coarnele mari, iar tatăl meu a

trebuit să mă ajute să țin frânghia – așa, spune ea, mimând acțiunea, altfel m-ar fi luat pe sus și probabil că încă m-ar ține și acum. Dar apoi a trebuit să ajungem acasă înainte de lăsarea întinericului, pentru că nu voiam să ne întâlnim cu un *stallo* acolo sus.

Sofia s-a strâmbat.

— Ce este un *stallo*?

— Sofia este prea mare acum pentru povești cu *stallo* și troli, spune Lars. Stătea lângă un bar antic, turnându-și un coniac în lumina blândă venind din interior.

— Doar îi povesteam Sofiei ce am făcut la a treisprezecea aniversare a mea, spune Karine. Trebuie să ai parte de aventuri când ești tânăr.

Erik o privea pe Sofia în timp ce ea se întorcea să se uite la el. Știa ce voia să le spună soților Helgeland – că el îi promisese că o va duce în excursia lungă de schi când va împlini treisprezece ani.

După ce a refuzat oferta de coniac a lui Lars, el și Elise au mulțumit gazdelor pentru o seară minunată, și-au luat rămas bun și s-au înghesuit pe verandă cu Sofia pentru a-și lua hainele, cizmele și căciulile.

— Sofia, spune Lars, ieșind după ei, am ceva pentru tine. S-au întors și au așteptat în timp ce el pășea greoi prin zăpadă după ei, respirația lor caldă aburind în jurul fețelor. Poftim, Sofia, de ziua ta, spune Lars.

Sofia a întins mâinile, a luat *stuorraniibi* pe care i la oferit și s-a uitat la mama și la tatăl ei pentru confirmare.

— Bineînțeles, trebuie să îl folosești numai cu permisiunea părinților tăi, spune Lars, dând din cap către Elise, apoi către Erik. Dar eu mă gândeam că... ei bine... tu ai briceagul tău modern, care poate face tot ce îți trece prin cap, dar ar trebui să ai și ceva din trecut, ca să îți amintești de cei care au venit înaintea noastră.

Sofia s-a uitat fix la cadoul din mâinile ei, cu gura căscată. Nu știa ce să spună.

Erik s-a uitat la Elise. Cu siguranță că *ea* știa ce să spună. Cum ar fi, *ce naiba este în neregulă cu tine, Lars, să dai un cuțit sami vechi unei fete de treisprezece ani? Cine face așa ceva?*

— Ce fată norocoasă, spune Elise, punându-și brațul în jurul umărului Sofiei.

— Mulțumesc, domnule Helgeland, spune Sofia, ridicându-și ochii de la cuțit pentru a-l privi pe Lars în față.

— Ai grijă de un cuțit bun și el va avea grijă de tine, spune Lars. Apoi a ridicat mâna. Așadar, să ne revedem cu bine. Apoi s-a întors și a mers spre casă. Și la mulți ani, Sofia, strigă el, cu respirația încețoșată în strălucirea luminii de pe verandă.

3.

Știa că fusese nepoliticos cu familia Helgeland. Chiar dacă nu a știut la momentul respectiv, dar a știut, nu ar fi avut nicio îndoială după aceea. Tăcerea lui Elise în mașină fusese la fel de implacabilă ca ștergătoarele care măturau zăpada căzută de pe parbriz, iar privirea ei fixă în față era mai mult o reținere de furie decât o a doua pereche de ochi pe drumul periculos.

Cel puțin așteptase până când s-au întors și Sofia era în pat înainte de a confirma.

— Știi ce părere au soții Helgeland despre redeschiderea minei, spune ea. Știi cât de îngrijorați sunt, cât de supărați sunt. Și-a înclinat capul într-o parte, cu ochii mici și acuzatori. Și știi ce daune va provoca.

— Spuneam doar că s-ar putea să nu fie așa de rău, răspunde el, așezându-se pe marginea patului, dându-și jos șosetele. Poate că îi va ajuta pe soții Helgeland... dacă vor putea să privească partea pozitivă. Asta este tot.

— Dar mai rău de atât, spune ea, ignorând explicația lui, știi că acesta este singurul motiv pentru care ne aflăm aici.

Amândoi au tăcut pentru o clipă.

— Singurul motiv? Am venit ca o familie, pentru că știam că avem nevoie să petrecem ceva timp împreună.

Ea a clătinat din cap.

— Știi ce vreau să spun, șuieră ea. Asta este munca mea. S-a întors spre el, aruncându-și cămașa de noapte peste cap. Apoi a tras rochia în jos și a rămas acolo, cu ochii plini de frustrare și emoție.

Erik știa că orice ar spune va fi greșit. Pentru că ea avea dreptate. Trebuia să spună că îi pare rău. Să o ia de mână. Să o țină în brațe. Dar nu a spus nimic.

•

— Asta este doar o prostioară din partea mea, spune el, oferindu-i un cadou Sofiei, în timp ce ea refuză o altă carte de joc la capătul liniei zigzag, care se întindea de-a lungul mesei, între vasele de la micul dejun. Vafe și dulceață de mur pitic, felii de brânză, salam și miel afumat, inele de ardei verde, ouă fierte, o farfurie cu șuncă crocantă și o pâine cu semințe de mac.

Sofia și-a luat o clipă pentru a admira ambalajul, care arăta ca și cum un arici ar fi găsit niște hârtie lângă tomberoane și se înfășurase ca să se încălzească. Un mic detaliu în plus, își adusese aminte de cadou cu doar două minute înainte ca ea să intre în cameră.

Era o căciulă roz din lână merinos cu mici contururi de igluuri, fulgi de zăpadă și urși polari, unii dintre ei patinând pe gheață, alții stând pe spate, ținând undițe de pescuit.

— Îți va ține foarte cald, spune el, realizând acum că această căciulă era prea copilărească pentru Sofia. Nici măcar la nouă sau zece ani probabil că nu ar fi ales roz, deși urșii polari ar fi fost OK. Dar la treisprezece ani? Căciula ei actuală, o chestie fără formă, era un camuflaj urban.

— Pot să o schimb, spune el.

— Nu, îmi place, spune ea, împăturind-o frumos și punând-o pe masă lângă cărțile ei.

Au luat micul dejun. După ce a mai deschis câteva cadouri, Sofia a despachetat cadoul ei de la părinți. Momentul avea o greutate în sine, pe care el știa că toți o simțeau, iar Erik a urmărit fața Sofiei în timp ce ea rupea hârtia de pe rucsacul de trekking albastru deschis.

— Vom merge în drumeții la primăvară, spune el.

Ea s-a încruntat la această sugestie. Apoi a dat din cap.

— Mulțumesc, spune ea, punând rucsacul pe podea lângă ea.

— Este conceput pentru a fi mai confortabil pentru femei, zice Elise.

— Îmi place, spune Sofia.

— Putem să îl încercăm mai târziu, spune el. Dacă vrei, am putea schia până la ghețar. Poate să facem un picnic. Atât timp cât ne întoarcem înainte de a se întuneca.

Sofia a dat din cap. A luat căștile pe care le desfăcuse mai devreme.

— Pot să mă duc să le încerc?, întreabă ea.

— Nu ți-ai terminat micul dejun. Elise a făcut un gest către oul fiert abia atins și felia de pâine și brânză Jarlsberg de pe farfurie.

— Nu mi-e foame, spune Sofia.

Elise a dat din cap, iar fata s-a întors și a plecat.

Erik a așteptat o clipă, a întins mâna spre ibricul de cafea și a spus:

— Cred că ar trebui să o duc. În excursia lungă de schi.

— Crezi că este pregătită?, întreabă Elise.

El s-a gândit la asta, ținând ibricul de cafea în aer deasupra căniei lui. S-a gândit la călătoria în Anglia. La acel perete de cățărare. A văzut-o pe Emilie întinsă pe covorul albastru de aterizare, care ar fi trebuit să îi amortizeze căderea, dar cumva nu a făcut-o.

Un zgomot de farfurii l-a adus înapoi. Elise începuse să strângă masa, iar el a privit-o pentru o clipă în timp ce arunca resturile într-o farfurie goală. Deja se gândea la munca ei. De îndată ce farfuriile de la micul dejun vor dispărea, laptopul va fi pe masă, iar el fără îndoială că ar fi găsit o treabă de făcut, sau s-ar fi gândit la provizii de adus din oraș. Cam atât despre vacanță în familie.

S-a auzit pe sine însuși strigând numele Sofiei. O dată, apoi a doua oară. A urmat o pauză, apoi zgomotul și scârțâitul ei coborând treptele.

— Ce este?, întreabă Sofia, stând în pragul ușii. Ochii ei albaștri au zăbovit pe rând asupra amândurora, dar s-au oprit asupra lui.

Poate că un spațiu deschis i-ar face bine. Și ceva timp cu Sofia, doar ei doi.

— Tati?, spune Sofia, aducându-l înapoi în prezent. Și-a ridicat bărbia nerăbdătoare.

El s-a uitat la fața fetei. Suferise atât de mult și el ce făcuse? Merita ceva mai bun.

— M-am gândit la excursia lungă de schi, spune el. Te duc.

4.

Stăteau în întunericul de dinainte de răsărit, Sofia tremurând de emoție, iar Erik ajustându-și rucsacul pe spate și strângând cureaua de la șold pentru ultima oară. În spatele lor, strălucirea galbenă a ferestrelor cabanei. În fața lor, noaptea de iarnă. Tăcerea. Liniștea. Agățându-se de pământ ca un reziduu al îndelungului întuneric polar. A privit spre vest, unde cerul înnorat era încetoșat de o lună albă nevăzută, a cărei strălucire difuză lumina blând zăpada de pe piscurile zimțate.

Și el era emoționat. Întregul său corp fremăta. Se simțea puternic. Se simțea tânăr într-un fel în care nu se mai simțise de mult timp. Poate chiar de la serviciul militar, de când avea optsprezece ani și își făcuse antrenamentul pe vremea rece din Bardufoss.

— Ești gata?, întreabă el, întorcându-se spre Sofia, care își trăgea mânușile cu gheare de homar. Ninsese în noaptea în care s-au întors cu mașina de la soții Helgeland și aproape toată ziua următoare, iar el a inspirat mirosul proaspăt al zăpezii. În fața lor se întindea o lume de zăpadă pudrată proaspătă. Condiții aproape perfecte.

— Da, tati, spune ea, iar el a auzit ușorul tremur din aceste două cuvinte. Este firesc atunci când sunt minus zece grade, iar tu ești pe cale să părăsești o cabană caldă și confortabilă și să pleci pe schiuri, cu șanse să nu mai vezi o altă ființă umană timp de câteva zile.

— Ți place, nu-i așa?, întreabă el, pregătindu-se să atașeze hamul la sania mică în care împachetase cortul, aragazul portabil, sacii de dormit și diverse alte obiecte de care vor avea nevoie în timpul călătoriei. Când a depozitat trusa de prim-ajutor, a găsit vechiul ursuleț de pluș al lui Emilie ascuns adânc sub pături. Un ursuleț zdrențăros, mâncat de molii, purtând un pulover roșu scurt. Emilie îl

numise Crow, deși niciodată nu a știut de ce, și nu îl mai văzuse de ani de zile, dar Sofia trebuie să îl fi salvat din purgatoriul jucăriilor de pluș din mansardă și l-a strecurat în sanie atunci când el nu se uita. Nu l-au deranjat cele trei sute de grame în plus sau cât cântărea. Poate că a fost modul Sofiei de a o lua pe Emilie cu ea în călătorie.

Mama ei se îndreptă cu greu spre ea, înfocolită în geaca groasă.

Sofia și-a înfipt bețele în zăpadă, iar Elise i-a întins brațele, luând mâinile Sofiei în ale ei.

— Promite-mi că vei fi atentă, spune ea.

Sofia a zâmbit. Apoi, văzând solemnitătea de pe fața mamei, și-a șters zâmbetul.

— Promit, spune ea, plecând capul.

— Distracție plăcută, spune Elise.

— Mulțumim. Aburii respirație Sofiei s-au amestecat cu cei ai mamei ei.

— Și ai grijă de tatăl tău, spune Elise.

Zâmbetul s-a strecurat din nou pe buzele Sofiei, instalându-se acolo ca o pisică într-un coș.

— Așa voi face, mami, spune ea, prefăcându-se stânjenită de atenție.

Elise și-a scos o mănușă, și-a băgat o mână în buzunarul hainei și a scos o bucată de hârtie împăturită.

— Doar un bilețel pentru mai târziu, spune ea, și deschide un buzunar de la geaca verde a Sofiei, strecoară foaia împăturită înăuntru și îl închide la loc. Apoi își pune mâinile de o parte și de alta a căciulii roz și îi trage capul spre ea, sărutând-o pe obraji și pe frunte.

— Poate că data viitoare vom merge cu toții, spune el, uitându-se la Elise în timp ce își ia mănușa de pe bățul de schi înfipt în zăpadă din fața lui.

Ea a ridicat o sprânceană care s-a întâlnit cu marginea căciulii de lână.

— Vom avea nevoie de un cort mai mare, spune ea, ceea ce nu era un nu, iar el i-a zâmbit,

gândindu-se ce frumoasă este. Elise s-a apropiat de el, l-a cuprins cu brațele și s-au îmbrățișat unul pe celălalt.

— Te iubesc, spune ea, cu pielea apăsată tare pe obrazul lui.

— Și eu te iubesc.

Au stat așa o clipă, apoi ea s-a îndepărtat pentru ca ochii lor să se întâlnească în întuneric.

— Ești gata?, o întreabă el pe Sofia.

— Da, spune ea hotărâtă. Cu mâinile înmănușate strângea și desfăcea mânerele bețelor.

El a încercat să și-o imagineze pe Emilie stând acolo pe schiurile ei, aplecându-se în față pe bețe, nerăbdătoare să pornească la drum. Pentru o clipă teribilă și dureroasă, imaginea s-a format și el a văzut-o. Și durerea i-a inundat trupul. Nu a mai putut suporta așa că s-a întors și s-a uitat la sania de la capătul bețelor, la trei metri și jumătate în spatele lui, făcând un inventar mental a tot ce împachetase pentru călătorie.

— Lasă-mă o secundă, spune el. Pentru că mai întâi avea nevoie ca Emilie să plece. Avea nevoie ca acel teren de lângă Sofia să fie netulburat din nou, un petic de zăpadă imaculat în întuneric. Așa că a început să șoptească lucrurile de care aveau nevoie. „Ochelari de soare. Ochelari de schi. Cremă de soare. Frânghie de rezervă pentru sanie. Șosete de rezervă. Sondă de zăpadă. Le-a luat aproape toată ziua precedentă să se pregătească și să împacheteze pentru excursie. Strat de haine de corp termice, strat de haine de microfibră, gecile impermeabile, pantalonii impermeabili, șosetele de schi din lână, gecile cu puf. Un piolet, o lopată de zăpadă. I-a acordat fiecărui obiect momentul său. O reverență. *Aragaz, o rezervă de gaz, chibrituri, trusa de prim ajutor.*

— Bine, sunt gata. A ridicat în aer un băț de schi pentru a semnaliza că asta a fost tot.

Înfingând bățul în zăpadă, a împins în jos cu piciorul greu, concomitent a lovit cu piciorul în

față și au pornit, cu sania șuierând prin zăpadă în spatele lui.

Se mișcau pe zăpadă la fel de lin ca o umbră. Lovește și alunecă. Lovește și alunecă.

— Aveți grijă! strigă Elise, cuvintele atârând în urma lor.

Erik a ridicat un băț în semn de răspuns. Și apoi au rămas doar ei afară, în întunericul argintat de lună și zăpadă. Făcând urme acolo unde înainte nu existau.

•

Au schiat spre vest, în timp ce ziua se apropia de lume din spate, apoi a urmat o vale care șerpuia spre nord între dealuri cu pini încărcăți de zăpadă. Sofia schia bine și era mândru de ea. Cei doi se pierdeau în ritm, Sofia luându-se după urmele pe care el le-a sculptat în zăpada adâncă.

Au schiat timp de trei ore, cu o singură pauză pentru a-și odihni picioarele, pentru a bea câte o cafea neagră și pentru a împărți un baton de ciocolată *Kvikk Lunsj*, pe care Sofia l-a savurat înfinit mai mult decât cafeaua. Apoi au continuat, două pete de culoare într-o lume albă.

Pentru masa de prânz s-au oprit printre copaci, unde Erik a luat lopata din sanie și a săpat o bancă în zăpadă, pe care să stea. Nu îl deranja tăcerea dintre ei, dar se întreba dacă pe ea o deranja.

— Ți-e destul de cald?, întreabă el. Își simțea transpirația răcindu-i-se pe piele și nu voia ca ei să îi fie frig acum că nu se mai mișcau.

— Sunt bine, spune ea.

El s-a uitat la schiurile și la bețele ei, acolo unde ea le așezase frumos lângă ale lui. Îl privise cum își ceruise schiurile, apoi el o privise cum și le ceruise pe ale ei, o făcuse cu mare grijă, aproape cu venerație.

— Mai vrei să dormi în cort la noapte?, întreabă el. Plănuise o excursie circulară, să schieze în jurul marginii vestice a ghețarului Strupbreen, până la lacul Blăvatnet, apoi să se îndrepte spre est spre

Stor Reindalstinden, ocolind marele munte înainte de a urma marginea fiordului înapoi spre sud spre Koppangen.

— Da, spune ea, încruntându-se la el ca și cum s-ar fi temut că s-a răzgândit.

— Pentru că există o cabană la poalele lui Tvillingstinden. Ar fi mai cald.

— Vreau să stau în cort, spune ea. Linia aceea încruntată între ochi. Exact ca a mamei ei. Ai spus că putem. Ai spus că măcar pentru o noapte putem sta în cort. Și prima noapte ar fi cea mai bună, pentru că suntem odihniți și totul este uscat.

A ridicat o mână în semn de capitulare.

— Putem, spune el, zâmbind. Bineînțeles că putem.

Ea a dat din cap. Ușurată. După ce au terminat, și-au luat rucsacurile și și-au prins schiurile, iar Sofia a întrebat, dacă credea că va mai sta cineva pe banca de zăpadă pe care o făcuse.

— Cred că va ninge din nou înainte să mai vină cineva pe aici și va fi acoperită, spune el. Expresia ei era de nepătruns. Nu își putea da seama dacă era dezamăgită că banca va dispărea sau dacă era mulțumită că va rămâne numai și numai a lor. Și oricum, continuă el, mai sunt încă trei săptămâni până când oamenii vor începe să vină aici să schieze. Doar schiorii serioși vin aici în februarie.

O privire de mândrie pe fața ei. Asta cel puțin putea să citească.

— Uite, tati!

A urmărit brațul ei întins și a văzut un vultur zburând deasupra câmpului deschis pe care veniseră.

— Poate că este la vânătoare, spune el. Au scrutat orizontul după prada păsării, dar nu au văzut nimic. Dintr-odată, vulturul și-a închis parțial aripile și a intrat într-o plonjare în unghi strâns, luând viteză pe măsură ce își strângea aripile. Chiar deasupra zăpezii, aripile și coada i s-au deschis și și-a aruncat picioarele înainte, iar ei

au auzit un sunet ca de tunet dinspre aripile acelea mari care biciuiau aerul.

— Putem să mergem să vedem?, întreabă ea.

— Putem să ne apropiem un pic, spune el. Au ieșit cu schiurile dintre copaci în spațiul liber, sub cerul greu, menținându-se în interiorul propriile lor urme, pentru a economisi energie. Dar vulturul i-a văzut sau i-a simțit și s-a înălțat.

Au schiat până la locul în care aterizase vulturul, iar acolo au găsit un iepure de munte în haina sa albă de iarnă. Bucăți din blana lui zăceau împrăștiate în jur, tremurând în bătaia vântului, deși iepurele însuși era nemișcat.

Trei pete de sânge zăceau pe zăpadă, strălucitoare și înfiorătoare în ziua înnorată. El se întreba dacă Sofia se gândea la Emilie. Dacă își amintea imaginea surorii ei zăcând zdrobită pe covorul de cauciuc de la poalele peretelui de cățărat din sudul Londrei.

Își amintea privirea Sofiei când se uitase la Emilie. La osul care ieșea prin pielea ruptă. La sânge. La unghiurile imposibile.

— Să mergem, spune el.

•

S-au întors spre nord și au început să urce. De două ori s-au oprit și au atașat piei pe partea inferioară a schiurilor lor. O urcare a fost atât de abruptă, încât au petrecut patruzeci și cinci de minute de pășire laterală în sus pe deal, împingând marginile metalice în zăpadă, pentru a nu aluneca înapoi în jos.

A fost greu pentru o fată tânără și de câteva ori s-a oprit să își tragă sufletul, iar el știa că era frustrată și că mușchii din coapse îi vor pulsa. Dar nu s-a plâns. Iar el nu i-a spus nimic atunci când au ajuns în vârf și au stat uitându-se înapoi la numeroasele urme pe care le făcuseră pentru a ajunge acolo.

— Încheie-ți geaca. Au împărțit restul de cafea din termosul lui, iar Sofia a întrebat dacă ar putea

face focul mai târziu, iar el a spus că se poate. Apoi au continuat să schieze spre ghețarul Koppangsbreen, căutând un loc bun pentru a face tabăra de noapte.

— Crezi că vulturul a găsit din nou iepurele?, întreabă Sofia.

— Sunt sigur că da, răspunde el.

— Dar ar fi fost mai greu de văzut pentru că nu se mișca, spune ea.

El s-a gândit la asta.

— Ar fi văzut sângele.

— Și urmele noastre, spune ea.

— Și urmele noastre.

Au găsit un loc bun, departe de baza oricărui versant, pentru a evita posibilitatea unei avalanșe, unde un banc de brazi le oferea o protecție împotriva vântului. Zăpada era prea groasă pentru a săpa cu lopata, așa că și-au pus rachetele de zăpadă și au petrecut o vreme bătătorind-o cu picioarele, apoi au adunat lemne de foc în timp ce așteptau ca zăpada să se întărească.

A lăsat-o pe Sofia să aleagă cum să orienteze cortul și ea a făcut-o corect, cu intrarea împotriva vântului, care se întetea acum, pe măsură ce se lăsa întunericul. Au înfipt cuiele pe orizontală și au călcat zăpada în jurul lor, lăsând vântul să le înghețe în poziție pentru cincisprezece minute înainte de a strânge cablurile de ancorare. Cu lopata a construit un zid în formă de săgeată, cu vârful îndreptat spre vânt, astfel încât, dacă va ninge, și el credea că va ninge, zăpada va bate contra peretelui sau chiar peste cort, în loc să îl îngroape. Dar el i-a spus că, dacă se va face mai liniște în timpul nopții, ea ar trebui să îl trezească, deoarece se putea ca vântul să își fi schimbat cursul și zăpada să acopere cortul, așa că va trebui să o curețe.

Au îngrămădit zăpadă în jurul marginii cortului pentru a opri vântul sau zăpada să intre pe dedesubt, apoi s-au apucat de treabă înăuntru,

săpând o gaură în vestibul ca să se poată așeza pe margine cu picioarele în șanț și să își organizeze echipamentul.

În timp ce își aranjau sacii de dormit și celelalte echipamente, și-a dat seama că ar fi fost greșit să își încalce promisiunea în legătură cu călătoria. Ar fi fost nedrept să îi refuze acest lucru. Știa că era capabilă și că temerile lui nu erau ale ei.

Când totul a fost gata, i se făcuse foame și a văzut că ea tremura, așa că a călcat în picioare o zonă din apropierea cortului pentru foc și a făcut o platformă cu câteva dintre bețele pe care le aveau adunate. Apoi a crestat niște așchii uscate cu cuțitul său și Sofia a aranjat vreascurile în formă de cort în jurul lor. În curând, focul a început să crească, iar ei s-au așezat pe rogojini și l-au privit ca pe un zeu care se năștea și ei erau primii oameni.

Mai târziu, când flăcările s-au stins, dar combustibilul era fierbinte, au golit o bucată de carne de vită congelată și tocană de legume într-o cratiță și au pus-o pe foc, până când a început să bolborosească. Deși schiau doar de o zi, amândoi au fost de acord că a fost cea mai bună masă pe care au mâncat-o vreodată. Au făcut un pact să nu îi spună asta mamei Sofiei.

După cină a curățat tigaia cu zăpadă și a fiert apă pentru ciocolată caldă. S-au așezat în sacii de dormit, ținându-și cămile în mâini, suflând și sorbind din ciocolată, ca și cum ar fi fost un elixir misterios pe care l-au găsit din întâmplare într-o crevasă glaciară.

— Cum îți sunt picioarele?, o întreabă el.

— Bine, spune ea.

— Nu ai bășici?

— Nu cred. Mă dor picioarele de la cățărare, recunoaște ea.

— Și pe mine, spune el.

Vântul se întetea. Se mișca peste pânză ca niște mâini care încercau să intre înăuntru. Își pusese

rucsacurile de cealaltă parte a Sofiei, ca un tampon împotriva peretelui cortului. În antrenamentul său militar, când construiseră igluuri și găuri de zăpadă pentru a dormi în ele, întotdeauna îi puneau pe cei mai puțin experimentați recruți în mijlocul grupului, departe de pereții de gheață. Dar mai fusese un alt motiv pentru care întinsese rucsacurile acolo și nu în vestibul. Nu voia să fie evident că mai era loc pentru încă un sac de dormit. O altă persoană. Și-a spus că a făcut-o pentru Sofia, dar știa că a făcut-o pentru el însuși.

— Poți să îmi arăți cum să creșterez bețe pentru foc, tati? În cazul în care mai facem unul mâine seară. I-a arătat ceasul ei. Este prea devreme să mergem la culcare.

— Mâine seară vom fi într-o cabană caldă, spune el.

— Dar totuși, ar trebui să învăț. Am putea face un foc de dimineață?, întreabă ea. Pentru a-ți încălzi cafeaua?

Se făcuse frig.

— Vom folosi cuțitul domnului Helgeland pentru a despica lemnul, spune el.

— Vrei să spui cuțitul meu, îl corectează ea, fiind deja până la coate în rucsacul ei primit cadou. Îl căuta.

— Cuțitul tău, consimte el, trăgându-și cizmele de schi.

A ieșit afară să aducă câteva dintre bețele care zăceau lângă focul încă pâlpâind. S-a uitat la cer. Erau nori. Se îndreptau rapid spre est. Vântul care îi sufla în față și șuiera la focul muribund avea mai multă ciudă acum. Știa că, dacă ar fi adus termometrul din cort ar fi arătat o scădere de două sau trei grade.

Verificaseră prognoza meteo de mai multe ori în ziua precedentă și, deși se vorbise de o furtună de iarnă în Groenlanda, experții fuseseră aproape siguri că nu se va extinde spre Islanda și Marea Norvegiei. Spera să aibă dreptate, pentru că mâine

aveau să traverseze ghețarul și nu vor avea unde să se ascundă de vântul de acolo.

A despicat și a crestat primul băț pentru a-i arăta din nou cum se face, apoi i-a dat cuțitul. Ea a pus vertical butucul de mestecăn cu un capăt în gaura pe care o săpase el în vestibul, apoi a fixat lama în vârful ei, asigurându-se că ieșea destul de mult dincolo de butuc. A luat o altă bucată de mestecăn și a lovit de mai multe ori partea groasă a lamei, înfigând-o pentru a cresta lemnul, așa cum îi arătase el. Dar apoi lama trebuie să fi ajuns la un nod în lemn, pentru că s-a blocat. Ea a apucat mânerul, încercând să elibereze cuțitul din strânsoarea lemnului. El i-a spus să se oprească, dar a fost prea târziu, lama a trecut prin mânușile de bumbac în carnea moale de sub degetul ei mare.

Nu a scos niciun sunet.

— Rahat, spune el, luându-i mâna spre lanternă și scoțându-i cu grijă mânușa. S-au uitat amândoi la tăietură, iar el a înjurat din nou.

— Îmi pare rău, tati, spune ea. Ochii ei erau mari de șoc. Nu de durere. Nu încă, fiindcă cuțitul era ascuțit, dar durerea va veni în curând, știa el.

I-a luat cealaltă mână și a pus-o în jurul tăieturii.

— Ține-o strâns. A adus trusa de prim-ajutor din sanie, a aruncat o privire peste umăr. Mai strâns! spune el. Sângele se revărsa de sub mâna ei. Auzea *pic, pic* pe covorul de jos. Stomacul i s-a strâns.

— Va fi bine, spune el, sfâșiind pachetul cu dinții și desfăcând pansamentul. I-a luat din nou mâna. Cuțitul era curat. Vom opri sângerarea. Va fi bine.

Ea s-a uitat în altă parte, în spatele cortului.

— Te simți slăbită?, întreabă el.

— Nu, spune ea. Apoi adaugă: Un pic.

A înfășurat pansamentul în jurul mâinii ei, frumos și strâns. Trebuia să fie strâns.

— Mă simt amețită, tati.

— Aproape am terminat.

A legat pansamentul, apoi a ridicat lanterna și a apropiat-o ca să vadă dacă sângele se îmbiba prin el. Dar nu o făcea.

— Îți spuneam să te oprești, spune el.

— Îmi pare rău, spune ea. Plângea acum.

— Nu este vina ta, îi spune el.

— Mă doare.

— Știu că doare, spune el.

Vedea că tremură.

— Este vina mea. Nu ar fi trebuit să te las să folosești cuțitul.

Își ținea mâna rănită în cealaltă mână și lacrimile îi curgeau pe față.

— Așteaptă aici, spune el. A ieșit afară, în întuneric și i-a legat schiurile și bețele de sanie. A dus sacii de dormit și i-a pus și pe ei în sanie, împreună cu rucsacul Sofiei și alte câteva lucruri din cort.

— Unde mergem?, întreabă ea.

— Soții Helgeland nu locuiesc departe de aici, spune el. Cinci sau șase kilometri spre vest.

— Este un drum lung, spune ea.

— Este o nimica toată, răspunde el.

Apoi a ajutat-o să își pună cizmele și geaca, i-a tras căciula pe cap, ea s-a urcat în sanie și el a acoperit-o cu sacii de dormit. Ea nu putea schia deoarece bandajul din jurul mâinii drepte era gros și nu ar fi putut prinde bățul.

— Vom ajunge acolo în curând și atunci vom arunca o privire la acea tăietură, spune el.

— Dar va fi grea, spune ea din sanie.

— Nu, nu va fi grea, spune el, pregătind hamul. Este o sanie bună. Merge ca untul pe un cuțit încins.

Au pornit în noapte. În vântul rece, care îi smulgea lacrimile din ochi și i le trecea pe obraji, pentru că era prea întuneric ca să poarte ochelarii de schi. S-a uitat peste umăr, încercând să își fixeze în minte peisajul umbrit și cortul din el, ca să se poată întoarce dimineța.

Lăsase lanterna aprinsă, iar lumina ei atingea blând pereții de pânză, dar nu pătrundea dincolo de noapte. Și se gândea că, stând acolo în fața brazilor înghețați, cortul părea un mic sanctuar fragil la capătul lumii.

Adrenalina i-a dat putere. Nu ar fi trebuit să o ducă pe Sofia în excursie. Nu era pregătită și el ar fi trebuit să știe asta. Serios, dar o știa, nu-i așa?

S-au oprit de trei ori ca să își verifice busola GPS și harta, în comparație cu harta pe care și-o amintea de pe navigație în noaptea în care au condus până la casa Helgeland. În timp ce se orienta, își planta bețele lateral pentru a se echilibra, ridica câte un schi pe rând și lovea cu el, în jos și în față, pentru a îndepărta zăpada lipită de partea inferioară. Apoi pornea din nou la drum, găsindu-și ritmul, alegând traseul pe baza a ceea ce putea vedea din reziduul luminos de la lună sau stele, care se infiltra printre nori și se reflecta pe pământul acoperit de zăpadă.

Din când în când, o striga pe Sofia peste umăr să verifice dacă era bine și dacă nu îi era frig, iar ea îi răspundea că nu îi era frig, dar el știa că plângea în continuare.

— Vom ajunge în curând, îi spune el, dar nu vorbea des, pentru că vântul îi smulgea cuvintele, aruncându-le în noapte, iar sania era grea și el avea nevoie de respirație.

Se deplasau de mai bine de o oră când a început să se teamă că făcuse o greșală cu harta sau cu busola, sau că amintirea sa de la navigația prin satelit îl trădase, deoarece nu era niciun semn de casa soților Helgeland. Forma munților care se profila în întuneric părea cunoscută. S-a gândit că schiază pe lacul înghețat, pe marginea căruia condusesese, dar nu putea vedea casa. Nu văzuse nicio altă casă. Și frica îi creștea în stomac ca și gheața care se forma sub schiurile lui.

Aș putea să mă întorc, se gândește el. Să mă întorc la cort și să aștept până dimineața. Dar știa

că urmele lor erau deja îngropate. Nu puteau sta afară într-o furtună de zăpadă.

A continuat să meargă. Zăpada îl ustura pe față.

Poate că soții Helgeland nu sunt acasă și el nu vede casa lor pentru că stinseseră toate luminile. Sau poate că au ajuns pe un alt munte. Un alt lac înghețat.

Și apoi a văzut-o. În depărtare. Cuibărită la poalele muntelui, înfășurată în noaptea arctică. Strălucirea galbenă a ferestrelor și lumina proiecteurului de film aruncată peste zăpada de dincolo de ele.

Casa lui Lars și Karine Helgeland.

5.

Karine și Lars au răspuns împreună la ușă, fără îndoială neliniștiți de faptul că cineva se plimba noaptea pe o furtună de zăpadă. Surpriza lor evidentă de a-l vedea pe el și pe Sofia stând acolo, a fost egalată doar de nerăbdarea de a-i duce înăuntru la căldură.

În timp ce Erik închidea ușa, zăpada a intrat în casă, ca și cum furtuna întindea o mână, făcând o ultimă încercare pentru a-l apuca. Apoi a dispărut și ei erau în siguranță, iar pentru o vreme a stat în sufrageria familiei Helgeland, privind-o pe Karine care se îngrijea de Sofia, iar pe Lars care deschidea soba cu lemne pentru a reface focul pe cale să se stingă. Adrenalina încă îi pulsa în mușchii coapselor și tremura.

Karine le-a pregătit căni cu lapte cald și miere, iar Lars i-a turnat lui Erik un coniac. S-a așezat vizavi de Erik și l-a întrebat unde au campat și ce traseu plănuiseră să urmeze în excursie.

— Te-ai descurcat bine să ne găsești aici și pe întuneric, spune Karine, aruncând o privire spre el de unde stătea lângă Sofia, derulând ușor pansamentul de pe palma ei. A presat un tampon de vată de bumbac pe o sticlă de unguent antiseptic și a răsturnat sticla cu susul în jos. Asta va ustura puțin, dragă, spune ea, apoi a tamponat tăietura, care, spre ușurarea lui Erik, nu mai sângera. Sofia a tresărit, aspirând aer între buze. Cum naiba s-a întâmplat?, întreabă Karine, luând din cutia de prim ajutor un flacon de lipici pentru piele și scuturându-l.

Sofia s-a uitat la Erik.

— Pe un cuțit, spune ea. Încercând să despic lemne pentru foc.

Lars a clătinat din cap, recunoscându-și vinovăția în fața lui Erik. Dar Erik le datora soților

Helgeland propriile scuze pentru comportamentul său de la cina de acum două seri, și a spus-o.

— Am întrecut măsura, le spune el, înfășurându-și mâinile în jurul căinii cu lapte fierbinte și uitându-se în ochii lui Lars.

— Nici să nu te gândești la asta, spune Lars, gesticulând cu mâna, că nu contează.

Au băut.

— Suntem oameni de modă veche aici, în munți, spune Lars. Nu ne prea plac schimbările. Dar uneori trebuie să le acceptăm. A ridicat din umeri. Ce altceva putem face?

Erik s-a gândit la asta. A dat din cap.

— Continuăm să ne mișcăm înainte, spune el, uitându-se la Sofia. Gândindu-se la toate lacrimile pe care familia lui le vărsase în ultimele zece luni.

— Iată că am terminat. Karine a ridicat mâna Sofiei spre veioza de pe masă pentru a-și examina munca. O voi înfășură din nou, dar nu prea mult, cum a făcut-o *far*-ul tău. Ea a ridicat o sprânceană către Erik. A încercat să te înfășoare ca pe o mumie egipteană?

Karine a pregătit camera de oaspeți pentru ei, iar Erik i-a mulțumit și a spus că nu o va suna pe Elise acum, pentru că era târziu și ea doarme. S-ar fi îngrijorat doar pentru Sofia pentru restul nopții, dacă îi spunea ce s-a întâmplat.

— Bună idee, este de acord Lars. Sună dimineța, apoi vă voi duce până la tabără cu snowmobilul, pentru a vă lua restul lucrurilor. Când ești gata și Sofia se simte bine, puteți pleca din nou acasă. A sorbit din coniacul său.

— Dacă nu cumva, desigur, decideți să vă continuați excursia, spune Karine, care s-a întors în cameră și s-a cocoțat pe brațul canapelei, lângă Sofia.

Sofia l-a privit cu speranță. El a scuturat ușor din cap, avertizând-o că asta nu se va întâmpla.

— Vă mulțumesc amândurora pentru ospitalitate, spune Erik. Și-a terminat laptele și

coniacul, iar acum s-a ridicat în picioare. A dat din cap către Lars. V-am ținut treji destul. A aruncat o privire la ceasul din bucătărie. Unsprezece seara. Nu era chiar târziu, dar probabil mai târziu decât le plăcea soților Helgeland să stea treji.

Lars s-a ridicat.

— Ei bine... Vă rog, simțiți-vă ca la voi acasă, spune el și se apleacă spre sobă pentru a trage aerisirea, amortizând flăcările dinăuntru, în timp ce Karine a strâns cămile și paharele și le-a dus în bucătărie.

— Noapte bună, doamnă Helgeland, spune Sofia.

Karine a dat din cap.

— Somn ușor, Sofia, iar dimineață vom avea un mic dejun bun.

•

Erik a fost trezit de huruitul de motoare, ca un roi de albine furioase în noapte. I-a luat o clipă pentru a-și aminti unde se afla. Sofia dormea adânc lângă el, așa că a ieșit de sub pături și s-a dus la fereastră, scândurile vechi ale podelei scârțâind la fiecare pas. Dând perdeaua la o parte, a văzut snowmobilele apropiindu-se de casă, mestecând zăpada, cu farurile LED străpungând noaptea și, din când în când, inundând casa și camera lui cu lumină, pe măsură ce treceau pe pajiștea ondulată și înzăpezită a soților Helgeland.

Săniile cu motor s-au oprit în fața casei, într-o linie ordonată. Patru bărbați au coborât și s-au târât până la ușă, în timp ce dincolo de ușa dormitorului său a auzit pași pe palier, apoi coborând pe scări, în timp ce un pumn a bătut de cinci ori în ușa din față.

A deschis puțin ușa dormitorului și a auzit bărbați cu accente pronunțate vorbind cu Lars la parter. Karine era și ea acolo. L-a auzit pe unul dintre bărbați cerându-i scuze pentru că îi trezise. Nu era poliția. Nu cu accentele acelea. A încercat să ghicească, de ce patru bărbați ar fi venit până

aici în noapte să bată la ușa familiei Helgeland, dar nu a găsit niciun răspuns. S-a uitat înapoi peste umăr pentru a verifica dacă Sofia încă mai dormea, apoi a deschis ușa mai larg și a ieșit pe palier, încet și în liniște, fără să vrea să fie văzut în lenjerie intimă și în tricou, dar, de asemenea... fără să vrea să fie văzut.

A stat pe palier pentru a privi și a asculta. Adăpostindu-se în umbră. Uitându-se prin balustradă, se simțea precum copilul care fusese cândva, spionând oaspeții de la petrecerile de Crăciun pe care părinții lui le organizau în casa lor. În grup l-a recunoscut pe bărbatul înalt din oraș, care îl ajutase să își rearanjeze dozele de bere. Lângă el, rotindu-și fesul roșu NYC de pe cap, pentru a-și dezvălui părul scurt și alb, stătea cel care l-a făcut să scape cumpărăturile în primul rând. Nu i-a recunoscut pe ceilalți doi, dar unul dintre ei i-a cerut lui Lars o băutură, pentru a se încălzi puțin după drumul până aici, iar Lars a adus o sticlă de vodcă din bar.

— Ce faceți aici, la ora asta, la mine acasă? îi întreabă Lars pe bărbați, mișcându-se cu precauție printre ei în timp ce le turna fiecăruia un pahar. Nu așa se fac lucrurile. Dacă Novotroitsk Nickel are ceva să ne spună, o poate face la adunările orașului.

— Sau pe pagina de Facebook, adaugă Karine, strângând cordonul de la halatul ei. Se plantase între bucătărie și sufragerie.

Bărbatul înalt i-a mulțumit lui Lars pentru băutură.

— Aceasta nu este decât o vizită de curtoazie, îi asigură. Am fi ajuns aici mai devreme. Niște probleme cu una dintre sâni. A înclinat capul spre fereastră în timp ce bea. Nu te aștepti la așa ceva de la o mașină japoneză. A ridicat din umeri. Probabil că sunt făcute în America. A băut din nou. Vrem să vă asigurăm, pe voi și pe toți oamenii buni din zonă, că Novotroitsk Nickel vă ia în

serios preocupările. S-a uitat de la Lars la Karine. Compania este hotărâtă să nu facă nimic care să vă supere sau să dăuneze acestui... pământ frumos.

Bărbatul înalt și-a ridicat paharul către Lars și Karine și a dat pe gât conținutul. Ceilalți trei bărbați își terminaseră băuturile și începuseră să se servească din sticla lui Lars.

— Compania vrea doar să reducă protestele. Bărbatul înalt a zâmbit și și-a lipit degetul mare și arătătorul. Puțin.

Nu era doar cicatricea de pe buze care făcea ca zâmbetul lui să fie tulburător.

— Novotroitsk Nickel cunoaște impactul pe care redeschiderea minei îl va avea asupra mediului, spune Karine. Nu vom închide ochii.

— Nu m-ați înțeles bine, doamnă Helgeland, spune bărbatul înalt. A pus paharul gol jos și a băgat mâna în buzunarul gecii. Am dori să aducem o mică contribuție la cauza dumneavoastră. Un... *gest* de bunăvoință. A întins un plic suficient de gros pentru a sugera că ar conține o sumă considerabilă de bani. Pentru a ajuta poporul sami care a fost maltratat în ambele noastre țări de atâția ani.

A văzut-o pe Karine clătinând din cap la soțul ei, dar Lars a luat plicul, iar Erik și-a dat drumul respirației, ușurat că Lars nu a refuzat oferta. Practic, putea să simtă mirosul de violență care se degaja de la acești bărbați ca și vaporii de vodcă. A făcut un pas înapoi de la balustradă, în umbra mai întunecată, dar nu a plecat.

— Nu cred că vom putea ajunge la următoarele două proteste oricum, îi spune Lars bărbatului înalt. Am destule de făcut pe aici. S-a uitat la Karine. Ar fi un moment bun să începem să lucrăm la hambar. S-a întors spre bărbatul înalt. Grinzile acoperișului sunt putrede. Trebuie înlocuite.

Bărbatul înalt a dat din cap.

— Muncă cinstită, domnule Helgeland, spune el. În spatele lui, ceilalți trei bărbați se simțeau ca

la ei acasă. Cel cu părul alb era lângă fereastră, descoperind conținutul cutiei de lemn de pe pervaz: cutie de corn cu ace, poșeta de piele brodată cu ață de staniu, examinând fiecare obiect, ca și cum ar fi fost ceva dintr-o altă eră. Altă lume. Tovarășul lui, un bărbat mai scund cu gâtul lat, băga un vâtrai în foc.

Nu îl putea vedea pe cel de-al patrulea bărbat.

Bărbatul înalt s-a întors spre Karine, cu capul aplecat într-o parte, ca și cum ar fi văzut ceva în ea care trebuia explorat, iar asta i-a dat lui Erik un sentiment foarte rău.

— Dar dumneavoastră, doamnă Helgeland?, spune bărbatul. Veți fi prea ocupată pentru toate... protestele astea? La fel ca soțul dumneavoastră?

Karine s-a uitat în ochii bărbatului. Nu a dat niciun răspuns.

Bărbatul înalt a luat ceasul de pe polița șemineului și l-a ținut o clipă la ureche, părând să aprecieze *tic-tac*-ul liniștit al acului secundar.

— Știți, noi avem o vorbă acolo de unde vin eu, spune el. „*Volki syty – ovtsy tsely.*” Înseamnă că lupii sunt hrăniți, iar oile sunt... în siguranță. A pus ceasul la loc și i-a zâmbit lui Karine. Gândiți-vă bine acum, doamnă Helgeland. De dragul oilor.

Karine s-a uitat la soțul ei. Ochii ei erau de oțel, iar Erik a simțit o strângere în stomac. S-a târât cu grijă înapoi în dormitor și a îngenuncheat lângă pat, punându-și mâna pe capul Sofiei.

— Sofia, trezește-te, șoptește el. Ea s-a agitat și a scos un murmur liniștit. El i-a sărutat obrazul. Trezește-te, spune el, iar ea a deschis ochii, confuză pentru o clipă, ca și cum nu știa unde se afla sau cum ajunsese acolo. El a condus-o afară din pat și și-a apăsat un deget pe buze, apoi i-a luat hainele de pe scaunul de la capătul patului și i le-a dat. Grăbește-te, șuieră el.

— Ce este, tati?, șoptește ea, cu ochii mari în timp ce își trage stratul de bază termic peste cap.

— Şşş. Repede, spune el, îmbrăcându-şi propriile haine. Apoi au auzit amândoi vocea ridicată a lui Karine Helgeland spunându-le bărbaţilor de jos să iasă, şi ceva din tonul ei a făcut-o pe Sofia să se mişte mai repede, a făcut-o să îşi tragă pantalonii impermeabili ca şi cum ar fi fost ignifugi şi urma un incendiu.

Erik s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit pe palier, lipindu-se de peretele întunecat, privind în jos, spre zona de locuit.

— Nu ne vom trăda poporul, îi spune Karine bărbatului înalt.

— Karine, mârâie Lars. Soţia mea este mândră, spune el, asta este tot. Nu vrem niciun fel de probleme.

Bărbatul înalt a analizat aceste cuvinte pentru o clipă, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre fereastră. Stătea în picioare cu spatele la ei toţi, uitându-se afară la zăpadă.

— Soţul dumneavoastră a acceptat banii mei, doamnă Helgeland, spune el, cu respiraţia aburind geamul. În locul de unde vin eu, este considerat nepoliticos să returnezi un cadou.

— Nu îmi pasă de unde veniţi, spune Karine şi ridică bărbia spre Lars. Dă-i banii înapoi, îi spune ea, gesticulând. Lars a clătinat din cap, iar Karine şi-a arătat dinţii şi a indicat cu degetul spre bărbatul înalt, care privea în continuare în noaptea tăcută din jurul lor.

— Nu există nicio înţelegere între noi, strămoşii mei sunt martori. Acum ieşiţi din casa mea.

Erik s-a mirat de hotărârea din vocea ei, de certitudinea ei, de curajul ei.

Bărbatul cu părul alb a făcut un pas spre ea şi Erik a văzut pistolul din mâna lui, pe care l-a înfipt sub bărbia lui Karine.

— A naibii de proastă, rânjeşte bărbatul.

Lars s-a năpustit asupra bărbatului cu mâinile sale mari, dar bărbatul s-a răsucit, iute ca un şarpe, şi a lovit cu pistolul tâmpla lui Lars. Picioarele lui

Lars au cedat și a căzut pe o parte, lovindu-se cu capul de vatră cu un pocnet înfiorător de oase.

— Rahat, Konstantin! spune bărbatul cu gâtul lat.

Karine a țipat. Sângele lui Erik a înghețat. Inima îi bătea cu putere în piept.

— Idiotule, îi spune bărbatul înalt colegului său cu pistolul. Se îndreaptă spre trupul nemișcat al lui Lars.

— Calmează-te, frate, spune bărbatul cu părul alb, împingându-și pistolul înapoi în cureaua de la pantaloni, în timp ce bărbatul înalt s-a ghemuit și a apăsă cu două degete pe gâtul lui Lars. Cinci secunde. Zece secunde. L-a rostogolit pe Lars, dezvăluind băltoaca de sânge care se întindea sub craniul spart al bărbatului. A mârâit ceva murdar în rusă.

— Ce ai făcut? Karine îl întreabă pe bărbatul înalt, cu voce mică, dar cu ochii bulbucați. Și-a ridicat mâinile, apăsându-le de lateralele feței. Ce ai făcut?

Corpul lui Erik și-a revenit și s-a mișcat cât de silențios a putut în dormitor. A trecut pe lângă Sofia, care stătea îngrozită lângă pat, a desfăcut zăvorul ferestrei și a glisat-o încet în sus. Zăpada și vântul au năvălit în cameră ca respirația rece a unui demon.

— Grăbește-te, spune el, apucând căciula Sofiei și împingând-o pe capul ei. A ajutat-o să urce pe pervazul ferestrei.

— Tati! șuieră ea.

— Șșș! Te voi coborî eu, șoptește el.

Ghemuindu-se pe pervaz, ea s-a întors spre cameră, iar Erik i-a luat ambele mâini în ale lui.

La parter s-a auzit un zgomot de mobilă și Karine a țipat din nou. L-a auzit pe unul dintre bărbați strigându-i să fugă. Că îi vor da un avans de cinci minute.

— Ești gata?, o întreabă Erik pe Sofia.

— Dar, tati... oftează ea.

— Trebuie să plecăm, spune el. Ține-te bine. Și-a strecurat picioarele peste margine. El s-a sprijinit, apoi s-a aplecat înainte și a coborât-o pe scândurile exterioare ale casei.

Apoi ușa de la intrare a familiei Helgeland s-a deschis brusc și a văzut-o pe Karine ieșind în fugă în zăpadă, cu cămașa de noapte zburând în urma ei și picioarele alunecoase plonjând în troiene.

— Nu-ți da drumul! Nu încă! îi spune el Sofiei, al cărei obraz era apăsător de peretele casei. Bărbatul înalt a ieșit în noapte, la fel de dezinvolt ca și cum ar fi ieșit la o țigară, s-a dus la unul dintre snowmobile, de unde a scos o pușcă de vânatoare dintr-o teacă și a înșurubat amortizorul.

— Nu te mișca, spune el, ridicând privirea pentru a-i vedea pe ceilalți trei bărbați ieșind pe zăpadă. Râdeau. Konstantin ducea sticla de vodcă. Un altul adusese paharele.

— Nu mă mai pot ține, tati. Ochii ei erau disperați. Rotunzi de frică.

— Te-am prins, suieră el în vântul usturător. Stai nemișcată.

A strâns din dinți de durere, în timp ce îl privea pe bărbatul înalt trăgând zăvorul ca să încarce un cartuș. A împins zăvorul înainte și a ridicat pușca. Și-a înfipt patul în umărul drept și a pus luneta în dreptul ochiului.

Karine Helgeland reușise să parcurgă între șaptezeci și optzeci de metri prin zăpadă, dar linia copacilor era la încă douăzeci de metri distanță. Nu a reușit să ajungă. Glonțul a nimerit-o în spate și a căzut cu fața în zăpadă, în timp ce sunetul de bici al împușcăturii a despiciat noaptea.

— Nu te mișca, o imploră Erik pe Sofia. Își ascunde fața în timp ce bărbatul înalt se întorcea spre casă.

În clipa în care Erik a auzit ușa închizându-se, a respirat din nou.

— Aia a fost... o armă? Albul ochilor ei, care se uitau în sus la el, erau luminoși.

— Te voi legăna și îți voi da drumul.
— Nu, tati, spune ea.
— Este în regulă. Voi fi chiar în spatele tău. Ești gata? Unu... doi... trei.

A cuprins-o și a legănat-o cât a putut de bine și ea a căzut în troienele de jos. I-a luat rucsacul și l-a aruncat după ea, apoi l-a aruncat pe al său și a ieșit pe fereastră, coborând până când a rămas agățat de pervaz. Aruncând o privire în jos pentru a se asigura că nu va ateriza pe ea, și-a dat drumul.

Dar magazia se afla de cealaltă parte a casei, iar perdelele de la fiecare fereastră erau deschise. Deoarece soții Helgeland iubeau acele priveliști montane. Pentru că nu era nimeni care să se uite înăuntru.

— Rămâi în spatele meu și stai jos, îi spune Sofiei în timp ce își bagă brațele prin bretele și prinde rucsacul pe ea.

— Ce se întâmplă, tati? S-a ghemuit lângă el, privind înspre locul în care trupul Karinei zăcea inert. Neclintit precum o stâncă. Au împușcat-o pe doamna Helgeland?

— Trebuie să plecăm. Este în regulă, dar trebuie să plecăm.

Întregul lui corp tremura, dar și-a reținut tremurul din voce.

— Mi-e frică, spune ea.

A apucat-o de umeri și a tras-o aproape, astfel încât ea să nu vadă altceva decât ochii lui.

— Sunt aici, Sofia. Cu tine. Va fi bine. Dacă plecăm *acum*.

Ea a dat din cap, nesigură și speriată, dar dispusă să aibă încredere în el.

El a pornit de-a lungul casei, iar ea l-a urmat. Se țineau jos, suficient de aproape de perete încât putea simți uleiul pe bază de gudron din scânduri. Când au ajuns la fereastra mare a sufrageriei, s-au târât pe mâini și pe genunchi, iar el a văzut din umbra de pe zăpadă că cineva stătea la fereastră și privea afară.

S-au oprit. N-a îndrăznit să respire de teamă să nu îi vadă aburii care i se ridicau din respirație. Apoi s-a uitat la cele patru snowmobile aliniate în fața ușii, întrebându-se dacă nu cumva bărbații lăsaseră cheile în ele. Dar dacă nu le lăsaseră, iar ei doi erau văzuți de pe fereastra de la verandă... Riscul era prea mare.

Umbra s-a retras de pe zăpadă, așa că s-au târât și, odată ce au scăpat de orice fereastră, s-au ridicat și s-au îndreptat spre magazia de lângă casă. I-a spus Sofiei să aștepte și să supravegheze casa în timp ce el a deschis ușa și s-a strecurat înăuntru. Snowmobilul lui Lars stătea acolo, luminos și roșu ca un far, dar nu a putut găsi cheia de la contact, așa că a luat schiurile lui și pe ale Sofiei și a târât sania afară.

— Poți să schiezi?, o întreabă el, gesticulând la mâna ei dreaptă.

Cel puțin reușise să își treacă mânușa peste pansamentul pe care i-l pusese Karine.

— Da, spune ea.

Și-au prins schiurile, el și-a pus hamul saniei și și-a imaginat că unul dintre bărbații din casă a observat cele patru câni de pe măsuta din bucătărie. Sau cele două pahare de coniac. Sau că unul dintre ei va urca la etaj și va vedea patul nefăcut din camera de oaspeți. Fereastra deschisă.

— Va trebui să mergem repede, spune el. Cât de repede poți.

Sofia a dat din cap.

Și-a ridicat bățul de schi și l-a îndreptat spre pădure.

— Vom merge spre copaci, spune el. Nu te uita înapoi la casă. Nu te uita la nimic altceva decât la copaci, bine?

— Aceea este doamna Helgeland, nu-i așa?, întreabă ea. Vedea că tremura. Respira prea repede.

— Am spus să te uiți la copaci, răbufnește el. Ea și-a smuls ochii de la trupul lui Karine și a privit în schimb spre pădure. Ești gata?

— Da, spune ea.

— Du-te! Au alergat pe zăpadă, iar el s-a simțit ca un șoarece care aleargă de sub cuibul bufniței. Apoi a auzit un strigăt în spatele lor. Din interiorul casei. A riscat să arunce o privire peste umăr și a văzut un bărbat apărând la fereastra deschisă a camerei de oaspeți, prin care reușiseră să scape.

— Hei, voi! Opriți-vă! strigă bărbatul, apoi s-a întors și a pornit un torent de ceea ce părea a fi limba rusă, către ceilalți din casă.

— Mai repede! Erik se repede la Sofia, întrezărind o imagine a lui Karine Helgeland în timp ce treceau pe lângă ea cu schiurile. Cu părul ei negru. Cămașa ei de noapte gri din bumbac, care se ondula în vânt. Sângele ei pătând zăpada.

Când au ajuns la brazi, i-a spus Sofiei să continue. Întorcându-se pentru ultima oară, l-a văzut pe bărbatul înalt ieșind cu pași mari în zăpadă și pentru o clipă tensionată privirile lor s-au întâlnit la distanță, prin întuneric.

S-a întors spre copaci și a văzut-o pe Sofia schiind între ei, cu brațele și picioarele întinzându-se. Perfecțiune și putere în timp ce se îndepărta în fugă.

— Du-te, Sofia! strigă el, în timp ce în spatele lui snowmobilele au prins viață, iar razele farurilor au luminat copacii din jurul lui. Du-te! strigă din nou.

•

Lumina a inundat pădurea, ștergând noaptea, făcând în locul ei o zi artificială, dezvăluind trunchiuri de brad goale și crengi încărcate de zăpadă și tot ceea ce ar fi trebuit să stea ascuns în întuneric.

Un glonț a lovit un copac de lângă el, trimițând în aer o așchie strălucitoare, în timp ce *pocnetul de bici* al glonțului a spart bariera sunetului.

— Jos! Jos! strigă el, iar în fața lui Sofia s-a aruncat pe o parte în zăpadă, dar el nu a putut din cauza saniei, așa că s-a ghemuit, trăgând aer în

plămâni, cu brațul drept înfășurat în jurul unui copac subțire pentru echilibru.

Nu te mișca, îi ordonă fetei. Fără să îndrăznească să o strige din nou. Te rog. Nu te mișca.

Cei patru bărbați se deplasaseră cu snowmobilele până la marginea pădurii. Erik nu a mișcat niciun mușchi, pentru că erau copaci în spatele lui și s-a ghemuit în umbra lor. Lumina pătrundea în pădure de o parte și de alta. Sofia era la aproximativ patruzeci de pași distanță. Putea să vadă o parte din rucsacul ei albastru ieșind în afară din zăpadă. O fărâmbă din geaca verde.

Rămâi nemișcată, îi spune el în mintea lui, sperând că bărbații de dincolo de copacii să nu vadă ce vede el. Și ea *stătea* nemișcată. Atât de nemișcată încât, timp de o secundă, s-a temut că a fost împușcată.

Nu îndrăznește să o strige, în caz că l-ar fi auzit în zgomotul motoarelor de sanie. Apoi, bubuiturile mașinilor pe benzină s-au diminuat, la fel și lumina dintre copaci, încât o mare parte din pădure a căzut din nou în întuneric. Îi putea auzi pe cei patru bărbați strigând unul către altul. S-a ridicat în picioare, încet, rămânând în continuare calm într-un deget de umbră, dar sprijinindu-și umărul stâng de un trunchi de brad, uitându-se în spate la drumul pe care venise.

În strălucirea luminilor a văzut doi dintre bărbați luându-și schiurile și echipamentul de pe sănii. Unul dintre ei a pășit în fața mașinii Yamaha a tovarășului său, iar umbra i-a fost aruncată adânc în pădure, precum un uriaș diform dorind să îi prindă – un *stallo* al legendei sami poate. O prezență imaterială printre copaci.

Apoi, cele două snowmobile au prins viață și s-au întors într-o parte, una pornind într-o direcție, cealaltă în direcția opusă în jurul marginii pădurii.

Acum!

Erik s-a aplecat înainte, și-a ridicat călcâiele de pe legături și a înfipt bețele în zăpadă, chiar dincolo de vârful cizmelor, înainte să își lase greutatea, apoi mușchii abdominali, apoi mușchii spatelui pe bețe și să se tragă înainte.

— Ridică-te, Sofia! strigă el, aplecându-se și înfigând bețele și trăgând, simțind cum mușchii laterali i se întind în spate, apoi legănând din nou bețele în față. Du-te!

Ea s-a ridicat pe schiuri și, ca și el, a început să înainteze.

— Mai repede! strigă el. Nu te opri! Să nu te oprești, orice ar fi!

Un copac aflat la doi metri în față a aruncat așchii și o pocnitură puternică l-a făcut pe Erik să își tragă capul între umeri, deși știa că reacționa la sunet după ce glonțul trecuse. Dacă ar fi fost la țintă, nu ar fi auzit nimic, iar Sofia ar fi fost acum singură în noapte.

Dar Sofia era rapidă. Se strecura printre brazi la fel ca o briză, iar el nu o putea prinde. Era mai greu pentru el din cauza saniei. Nu din cauza greutateii; nu era grea. Ci pentru că trebuia să aleagă o cale suficient de largă pentru ca sania să treacă după el. Cu toate acestea, nu se gândea în mod conștient la asta, ci doar își lăsa creierul și trupul să decidă pentru el, în decizii de câteva fracțiuni de secundă.

Huruitul snowmobilelor se estompa, razele farurilor erau departe, zărite doar din când în când pe măsură ce înconjurau pădurea, șoferii lor căutând să le taie calea, sau poate căutând o cale mai ușoară de a intra, acolo unde copacii se subțiau și puteau trece printre ei.

Dar nu își putea face griji în privința săniilor cu motor acum. Cei doi bărbați pe schiuri, care veneau după ei, erau preocuparea lui. Oricine ar fi, știa că îi vor uide pe el și pe Sofia fără ezitare.

Nu o putea vedea în mare parte din timp. Era prea întuneric și ea era prea departe în față, iar el

nu putea să înainteze pe urmele ei din cauza saniei. S-a gândit că ar trebui să desfacă curelele și să lase în urmă sania, dar nu a făcut-o. Și de fiecare dată când zărea rucsacul ei sau brazdele paralele pe care le făcuse cu câteva clipe înainte, simțea ca și cum fiecare apariție era o injecție de oxigen în sângele lui.

Nu știa cât de aproape se aflau urmăritorii lor, deoarece nu putea risca să se oprească pentru a se uita în pădurea întunecată din spatele lui, dar nu îi fusese niciodată atât de frică. Niciodată nu se mai simțise ca un animal vânat și neajutorat.

Dar apoi, ca și cum o zeitățe capricioasă ar fi decis să îi acorde prăzii o șansă, lui și Sofiei le-a fost dat altceva: întuneric adevărat. A venit peste pădure și a căzut printre copaci. A privit în sus, fără să vadă luna prin crăpăturile din bolta de brazi. Nici stele. Nici măcar norul care le ascundea. În fața lui și în jur, doar copaci. Cu câteva clipe înainte, zăpada avusese o luminozitate slabă, o ușoară strălucire albăstruie. Dar acea strălucire din altă lume o părăsise acum, și chiar și sania aflată la trei metri în spatele lui era ascunsă în întuneric, iar el putea distinge doar bețele care duceau spre o formă neclară pe zăpadă.

De multe ori își pierdea aproape tot avântul de înaintare, iar în unele locuri zăpada era atât de adâncă încât se afunda în ea și totul se reducea la un mers greoi care îi ardea coapsele și îi fura aerul din plămâni. Dar dacă aceasta era experiența lui, atunci cu siguranță că era și cea a urmăritorilor săi și poate că vor renunța la urmărire. Poate că dorința de a supraviețui era mai puternică decât dorința de a distruge. Spera să fie adevărat. Știa, de asemenea, că Sofia era ușoară și agilă, și chiar dacă zăpada era adâncă de până la doi metri pe alocuri, era sigur că ea va aluneca pe suprafața ei și va pune mai mult teren între ea și ucigașii soților Helgeland.

Și totuși, oricât de mult își dorea ca ea să meargă mai departe, nu suporta gândul că era singură în acest întuneric. Nu a vrut nici măcar să ia în considerare această posibilitate.

Apoi a auzit. Ca și cum ar fi rupt capacul unei doze de suc. S-a oprit în loc și și-a înfipt bețele lângă el, uitându-se înapoi și încolo, pentru că nu reușise să localizeze direcția sunetului. A vrut să își țină respirația pentru a auzi mai bine, dar era fără suflare și plămânii lui aveau nevoie de mai mult aer, nu de mai puțin. Apoi s-a auzit din nou și și-a întors capul pentru a se uita în întuneric spre dreapta. Dar nu vedea nimic. Doar nuanțe subtile de copaci negri pe un sol gri.

— Sofia? îi șuieră numele, dar nu mai putea spune și altceva, deoarece habar nu avea dacă bărbații care îi vânează erau la o mie de metri de ei sau la cincizeci.

— Tati. Sunt aici, tati.

A schiat până la ea, și-a desfăcut legăturile și hamul de la sanie și a plonjat prin zăpadă, aruncându-și brațele în jurul ei și a trăgând-o spre el.

— Tati, spune ea, cu umerii săltând, cu pieptul bombat. A ținut-o mai strâns, ca și cum dacă ar strânge-o, dacă ar opri spasmele, ar putea să o ajute să își revină. I-au omorât, nu-i așa? Am văzut-o. Era moartă, tati. Am văzut-o!

— Șșș, este în regulă. Sunt aici. Suntem bine.

A ținut-o la pieptul lui și chiar și prin straturile de haine îi simțea inima bătând ca o pasăre prinsă în capcană.

Ea s-a îndepărtat înainte ca el să fie gata să îi dea drumul.

— Vin?, întreabă ea. Fără să privească în întunericul din spatele lor, ci în ochii lui, ca și cum numai el ar fi putut să îi dea răspunsul de care avea nevoie. Vin, tati?, întreabă ea din nou.

Chiar și în întuneric îi putea vedea ochii rotunzi strălucind de lacrimi. Măinile ei înmănușate

tremurau în mâinile lui.

Ura faptul că nu putea să îi dea răspunsul pe care și-l dorea.

— Nu știu, spune el. Cred că da. Trebuie să mergem. Acum ea s-a uitat înapoi pe unde veniseră, la fel și el.

— Trebuie să găsim un loc sigur, spune el.

Și-a dat jos rucsacul și a desfăcut curelele pentru a deschide capacul de sus. Și-a băgat mâna înăuntru. Și-a retras mâna și a băgat-o în buzunarul interior, apoi a pipăit buzunarele laterale. A înjurat în sinea lui. A desfăcut sticla de apă și i-a dat-o Sofiei.

— Bea, spune el. Ea a luat sticla cu mâinile tremurânde, dar a dat pe gât câteva guri fără să verse nimic, apoi i-a dat-o înapoi, iar el a luat o gură.

Nu voia să îi pună următoarea întrebare, dar nu avea de ales.

— Ai luat telefoanele înainte să plecăm?, întreabă el.

Dinții îi mușcau din buza de jos.

— Erau pe scaun, cred, spune ea. A inspirat adânc.

Și-a ridicat bărbia pentru a indica rucsacul de pe spatele ei.

— Ești sigură că nu le-ai luat tu?

Ea clatină din cap.

— Îmi pare rău, tati.

— Nu este vina ta, spune el, scoțându-și mânușa ca să îi șteargă lacrimile de pe obraji. Este vina mea. Eu ar fi trebuit să le iau.

— Cred că am lăsat un prosop deasupra lor, spune ea. De aceea nu le-am observat.

— Nu, nu ai lăsat. Erau chiar acolo. Ar fi trebuit să le văd. Dar trebuia să ieșim. Este mai important că am scăpat, nu?

— Dar ei vin?, spune ea.

— Cred că trebuie să plecăm. Și-a aruncat rucsacul peste umăr. Vom găsi un loc sigur unde să

ne ascundem până dimineață. I-a apucat din nou mâinile. Poți să schiezi?

Ea a dat din cap.

— Nu ești prea obosită?

— Sunt bine.

— Dar mâna ta?

Și-a ridicat mâna stângă înmănușată și s-a uitat la ea. Mă ustură un pic, spune ea.

El i-a scos mănușa. Era sânge proaspăt pe bandaj. A dat din cap și a ținut mănușa deschisă, iar ea și-a împins mâna înapoi înăuntru. Aveau să se ocupe de asta mai târziu.

— Să mergem, spune el, și era pe punctul de a se întoarce la sanie când ea a tresărit, văzând ceva, și s-a ferit, arătând spre pădure, cu cealaltă mână apăsată pe gură, ca și cum ar fi vrut să țipe.

El s-a întors și a văzut imediat. O lumină roșie. Greu de spus cât de aproape era, pentru că lumina nu arunca niciun fascicul și nici nu ilumina pădurea. La început a crezut că clipește, apoi și-a dat seama că bărbatul care o ținea se mișca printre copaci. Nu o ținea, o purta. O lanternă de cap. LED-ul roșu se mișca în timp ce bărbatul se uita înapoi și încolo. Căutându-i pe ei.

Sângele i-a înghețat în vene, s-a grăbit spre sanie și și-a pus hamul, apoi rucsacul. Șoptindu-i Sofiei, și-a luat bețele și a indicat în direcția în care se îndreptau. Ea nu s-a mișcat timp de câteva secunde, ci doar a stat pe schiuri, uitându-se la el.

Du-te, îi spune el încet, fără să știe dacă ea putea să vadă cuvântul de pe buzele lui. *Du-te*, spune din nou, iar ea și-a înfipt bețele, s-a aplecat și s-a împins în întuneric. El s-a uitat în spatele lui. Lumina roșie se apropia tot mai mult. Asta era clar. Dar cel puțin știa unde se afla acest bărbat. Mai era un alt bărbat în pădure cu ei. Unde era? Rămăsese în urmă? Poate că da. Sau poate, spre deosebire de tovarășul său, nu folosea o lanternă de cap, ceea ce însemna că putea fi chiar mai aproape. Poate chiar

lângă ei. Poate că își ridică pușca, privindu-l pe Erik prin lunetă chiar acum.

A pornit, transferându-și greutatea de pe schiul cu care împinge pe cel cu care alunecă, simțindu-și puterea în șolduri în timp ce alerga după Sofia, cu sania în urma lui.

S-a gândit la telefonul său și al Sofiei, acolo pe scaunul din camera de oaspeți a familiei Helgeland. Dar oricât s-ar fi gândit, nu putea anula ceea ce fusese făcut, nu putea teleporta acele obiecte în rucsacul său. Poate că dacă Sofia nu și-ar fi lăsat prosopul pe scaun, acoperindu-le, s-ar fi gândit să le împacheteze înainte de a ieși pe fereastră. Dar nu se știe, în frica și panica lui, poate că le-ar fi uitat oricum. Și cel puțin, dacă nu erau la vedere, exista o șansă ca ucigașii lui Lars și Karine să nu le fi văzut nici ei. Dar dacă le văzuseră? Dacă unul dintre acei bărbați avea telefonul lui Erik chiar acum și îi parcurgea contactele și mesajele, numerele cele mai apelate și pozele? Dacă știa deja unde locuiește? Nu. Nu avuseseră timp să cotrobăie în cameră, a decis el. Tipul a strigat de la fereastră și, câteva secunde mai târziu, el și amicii lui au ieșit în zăpadă și și-au pornit săniile.

Nu te mai gândi la asta – doar schiază.

•

A aruncat o privire peste umăr. Acum nu mai era nicio lumină roșie, ceea ce însemna probabil că omul o stinsese pentru a nu fi văzut.

Doar schiază. Schiază și nu te opri.

Știa că militarii foloseau lanterne roșii în timpul operațiunilor nocturne, pentru că nu afectau vederea pe timp de noapte la fel de mult ca și lumina albă și erau mai puțin vizibile pentru ceilalți. Erau acești bărbați foști militari ruși? Oricine ar fi, știa că nu le va fi greu să le ia urmele. Ar putea rămâne în fața urmăritorilor încă o vreme, poate încă doi sau trei kilometri. Dar

Sofia era un copil. Va obosi. Și când o va face, el nu va mai reuși să o protejeze.

6.

Erik simțea vântul pe obrazul drept. Și zăpada din acel vânt. Îi amorțea fața, alunecând în jos în întuneric. El și Sofia au continuat să schieze prin lumea pe jumătate dispărută, iar bărbații cu arme schiau după ei.

Dar Sofia încetinea. Schiurile ei nu mai alunecau atât de repede acum. Își înfîgea bețele cu mai puțină convingere decât înainte. El spera că își conserva energia, depunând mai puțin efort. Că lua o odihnă activă. Dar știa că nu era așa. Știa că picioarele ei tinere trebuie să fie deja epuizate. Schiaseră întreaga zi înainte de a face tabăra, iar ea nu dormise mai mult de trei ore la soții Helgeland.

Groaza se transforma într-o furie care i-a umplut pieptul și plămânii.

— Nu pot, tati, îi strigă ea, pășind, înfigându-și bețele.

El o ajunsese din urmă și schia alături de ea acum, amândoi mereu cu fața înainte, împletindu-și drumul printre copaci.

— Ba da, poți. Schiurile lor înaintau în șoaptă împreună, unul lângă altul, aproape în tăcere, în timp ce zburau pe zăpada tare.

— Sunt obosită, spune ea. Brațele mele.

— Poți să o faci, spune el. Ești puternică.

Ea nu a răspuns.

Au continuat prin întuneric. Loveau și alunecau, loveau și alunecau. Sângele îi zvâcnea în urechi. Respirația lui adâncă în propriul ei ritm, un ritm necruțător care i-a amintit de un film vechi cu Charlton Heston, în care sclavii din galeră, sclipind de sudoare, își trăgeau vâslele în ritm cu toba care bătea. Unii dintre acei sclavi au căzut morți de pe bănci, își amintea el. Dar ei nu o aveau pe fata aceasta lângă ei.

Aș schia pentru totdeauna, se gândește el. Aș schia până la marginile lumii pentru ea.

Pământul se ridica. Un versant ușor, dar din ce în ce mai abrupt. Ducea spre o creastă acoperită de pini.

— Nu pot, spune Sofia.

— Ba da, poți. Sunt cu tine. Continuă să mergi.

I-a spus să meargă mai repede. Să creeze un impuls ca să poată aluneca pe terenul tot mai înalt. Mai mult efort acum decât să se chinuie să urce până la creastă, pas cu pas pe tot drumul.

— Asta este, spune el, pentru că ea accelerase pasul și inima i s-a umplut de mândrie. Continuă să mergi.

Au alunecat pe versant, sfidând gravitația, apoi au ajuns în vârful crestei. Sofia a continuat să meargă, dar el s-a oprit și s-a uitat peste umăr. Nu vedea nicio lumină roșie prin vaporii gri ai propriei lui respirații calde.

A ajuns-o din urmă și pașii lor s-au sincronizat din nou, părea că Sofia a apelat la o rezervă de energie, deoarece schiatul ei era din nou fluid. Pașii ei lungi. Schiurile ei alunecoase îi șopteau lucruri necunoscute pământului care dormea sub zăpadă.

Și o putea vedea mai bine acum. Putea să distingă copaci la distanță și crengile cu poverile lor albe. Norul din vest se subția, permițând mai multă lumină a lunii. În față, la nord-est, hurelul strident al unui snowmobil s-a infiltrat în liniște, iar el se temea că îi conduce într-o capcană. Dar nu știa ce altceva să facă, pentru că cei doi bărbați din spate erau pe urma lor, iar dacă se opreau, era ca și cum ar fi murit.

Și totuși. Dacă ar putea să îl dea jos pe bărbat de pe snowmobil? Dacă ar putea lua mașina pentru ei și să scape?

A înjurat în sinea lui și a scuturat din cap. Era imposibil. A înjurat din nou, nervos pentru că și-a dat frâu liber imaginației, pentru că și-a imaginat probabilități mult peste ceea ce era realizabil. A îndepărtat gândul.

Totuși, dacă continuau pe acest traseu, mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească cu unul dintre snowmobilele care dădea târcoale la marginea nordică a pădurii. Nu era greu de imaginat că ar fi fost prinși în lumina orbitoare a farurilor vehiculului, fiind lipsit de vedere, în timp ce pupilele i se contractau pentru a împiedica lumina. Panica, țipetele Sofiei și el întinzându-se după ea, undeva dincolo de strălucirea albă, bărbatul de pe snowmobil ridicându-și pușca și apăsând pe trăgaci.

Poate că ar trebui să o taie spre vest și să se întoarcă. Să încerce să îi ocolească pe cei doi bărbați care îi urmăreau și să se întoarcă la casa Helgeland. Dar nu vedea cum. Șansele erau să dea direct peste unul dintre ei. Sau altfel, văzând urmele lui și ale Sofiei întorcându-se spre ei, vânătorii ar comunica cu cei doi de pe snowmobile, aceștia ar face înconjurul pădurii, iar el și Sofia vor ajunge în aceeași situație. Deoarece, cu siguranță, cei doi urmăritori erau în contact prin telefoane sau stații de emisie-recepție.

Continuăm așadar, se gândea el, apoi a rostit cuvintele cu voce tare. Pentru el însuși și pentru Sofia de asemenea.

Și totuși. Dacă ar putea pune mâna pe unul dintre snowmobile? Exista vreo șansă să reușească? Aveau vreo șansă de supraviețuire dacă nu reușea? Dacă singura speranță era să încerce să îi întreacă pe cei doi bărbați și să ajungă în oraș sau într-un alt loc sigur?

De data aceasta, nu a respins ideea.

— Trebuie să încercăm ceva, spune el, puțin mai târziu. Amândoi respirau greu. Trebuie să încercăm să punem mâna pe una dintre săniile lor.

— Nu, tati, spune ea. Își înfinge bețele, lovește și alunecă. Nu se uita la el, ci la întunericul din față.

— Trebuie să încercăm, spune el. Nu putem continua așa.

Au schiat între doi copaci ale căror crengi aflate la înălțimea umerilor au cedat, revărsându-și povara de zăpadă în fața saniei.

— Ai spus că vom fi bine, atât timp cât vom continua să schiem, spune ea. Își grăbise pasul, ca și cum ar fi vrut să îi dovedească ceva, dar ea își demonstrase deja forța de o sută de ori mai mult și îl durea inima să o vadă așa. Nu voia să îi ucidă speranța, dar știa că nu putea continua așa. Hai să continuăm, tati, spune ea. Doar... să continuăm.

— Ascultă, Sofia, spune el. Zăpada își făcea loc printre crengile superioare și se învârtea în jurul lor, iar vântul se strecura printre brazi, înghețându-le urmele în spate. Dacă reușim să furăm una dintre săniile lor, vom scăpa. Nu ne vor prinde.

Ea nu a răspuns.

Au schiat prin pădurea întunecată, în timp ce vuietul motoarelor devenea din ce în ce mai tare în spatele lor.

— Mă ajuți?, o întreabă el.

Ea a tăcut în continuare.

Au continuat să schieze.

După un timp, a spus:

— Bine, tati.

•

Îi era frică. Inima lui bătea cu putere, ca și cum ar fi vrut să îl avertizeze.

Nu face asta. Nu face asta. Nu face asta, îi spunea.

Își scosese mânușile pentru a ține mai bine frânghia.

Mâinile îi tremurau. Chiar și în întuneric putea să vadă tremurul, așa că și-a strâns și și-a desfăcut pumnii de nenumărate ori, spunându-le în tăcere mâinilor sale că l-au servit întotdeauna bine și că avea nevoie de ele acum.

Brusc a devenit conștient de vezica sa plină. După o clipă de ezitare, a umblat la geacă și la pantaloni, și-a dat jos straturile interioare și a urinat pe zăpadă, expirând ușurat. În momentul

acela, o singură rază de lumină de la farul unui snowmobil a străbătut pădurea ca privirea feroce a unui ciclop.

A așezat frânghia pe zăpadă și s-a uitat înapoi printre copaci. Și-a pus din nou schiurile, a ieșit dintre mesteceni, a urcat versantul ușor înclinat, apoi s-a oprit și și-a înfipt bețele în zăpadă. A privit și a așteptat în timp ce lumina devenea mai puternică.

Toate instinctele îi spuneau să se ascundă. Să se adăpostească printre copaci înainte ca lumina albă, care scana pădurea, să cadă peste el și să îl orbească. Înainte să fie văzut, înainte să o supună pe Sofia unui asemenea risc teribil, deoarece, prin ceea ce făcea acum, simțea că o oferea ca pe un fel de sacrificiu, și asta îl dezgusta. Dar el luase o decizie și nu avea să se răzgândească acum.

— Aici, spune el către sania cu motor și lumina ei pătrunzătoare. Chiar aici, nenorocitul.

Pentru o secundă teribilă a crezut că mașina l-a auzit cumva, că era mai mult decât oțel și carbon, plastic și Kevlar. O ființă vie, conștientă, care împărtășea intenția crudă a călărețului ei. Fiindcă s-a întors și a mârâit, roțile sale precum niște angrenaje masive, dinții lor acționând șenilele și mișcând-o înainte. Înspre el.

Fugi! îi strigă mintea.

Mușchii i s-au strâns, gata să explodeze în mișcare.

— Aici sunt, spune el, privind prin ceața propriei sale respirații. Dorind ca omul îngenuncheat pe sanie să îl vadă și să nu îl vadă în același timp. Sunt aici, ticălosule.

Snowmobilul se îndreaptă spre el acum. Poate o coincidență. Poate că nu. Raza de lumină a alergat de-a lungul zăpezii, străbătând copacii, iar el a rămas acolo.

Nu încă.

Sania se apropia, cu schiurile alunecând, urmele mușcând din zăpadă, motorul urlând.

Nu încă.

Apoi a început să urce și, deodată, lumina albă l-a inundat, iar pentru o clipă a fost ca un cerb hipnotizat în lumina farurilor, iar respirația lui era un nor de fum argintiu în jurul feței sale.

Acum!

Erik și-a ridicat schiul stâng și s-a întors, apoi pe cel drept, și acum, cu spatele la snowmobil, cu raza de lumină a acestuia aruncându-i umbra în sus pe copacii albi din față, a zburat înapoi în jos pe versant.

A fost din nou aruncat în umbră, așa că a schiat orbește, dar drept, sperând ca urmele sale să fie adânci și vizibile. Sperând ca omul de pe sanie să le vadă.

Vederea i s-a adaptat la timp pentru a fi sigur unde se află. S-a oprit și s-a desprins din legături, și-a ridicat schiurile și le-a aruncat spre sanie. Apucându-și bețele a alergat, plonjând prin zăpada adâncă, înapoi spre locul în care pământul începea să se ridice și unde a ales să riposteze.

— Oh, Doamne! spune el. Oh, Doamne, nu! Pentru că nu găsea frânghia. Era în genunchi, măturând cu mâinile goale pe zăpadă, căutând frânghia care nu era acolo. Te rog! imploră el, panica urcându-i-se din stomac.

Apoi, degetele lui au atins ceva. Frânghia. A apucat-o, uitându-se prin întuneric spre molidul înzăpezit, la trei metri distanță, de al cărui trunchi a legat celălalt capăt, în timp ce sania cu motor răgea în josul versantului, ștergându-i urmele luminate.

A mai așteptat o clipă, apoi a tras frânghia, aruncând de două ori capătul ei în jurul unei crengi rupte și lăsându-se pe spate, cu frânghia înfășurată în jurul antebrațelor, de bine sau de rău.

A simțit impactul, ca un tren în viteză, iar șoferul a fost catapultat de pe sanie, sania a urlat și s-a năpustit într-un brad.

Erik și-a apucat bețele și s-a mișcat greoi înspre snowmobilul înțepenit printre ramurile joase de brad.

— Tată! strigă Sofia. S-a întors și a văzut silueta întunecată mișcându-se pe fundalul gri al zăpezii. Șoferul saniei era în genunchi. A urlat când și-a smuls casca de pe cap și a aruncat-o. Păr alb. Ochi bulbucați de furie și ură într-o față suptă. Konstantin.

— Dă-te înapoi! o avertizează Erik pe Sofia, care stătea încremenită, aproape la îndemâna bărbatului care se ridica pe picioare nesigure, urlând în rusă ca și un om care îl blestema pe Dumnezeu și toți sfinții. Erik s-a aruncat spre el, doborându-l, și a simțit respirația bărbatului pe față. A simțit mirosul de vodcă.

— Tati! strigat din nou Sofia disperată.

Bărbatul a căzut sub el. A simțit cum se rostogolește și l-a văzut parțial cum se îndepărtează pe mâini și genunchi, respirând greu. Erik a întins mâna, a înșfăcat unul dintre bețele de schi, s-a ridicat în picioare și l-a lovit pe rus după ceafă, dar bărbatul s-a răsucit înapoi la fel ca un șarpe și s-a aruncat la coapsele lui, prinzându-l și aruncându-l în zăpadă.

S-a ridicat în picioare, a făcut doi pași mari și, ținând bățul cu ambele mâini, l-a înfipt în gâtul bărbatului, răcnind ca o ființă primitivă.

Timp de o fracțiune de secundă, coșul de lângă vârful bățului s-a prins de clavicula rusului, dar Erik și-a contractat mușchii abdominali și l-a împins tot mai jos, apoi a simțit ceva fierbinte ca un bici pe față și a știut că e sânge, țâșnind ca un gheizer din gura bărbatului, pentru că bățul era în plămânul lui.

A dat drumul la băț și l-a apucat pe bărbat de gât, cu ambele mâini, și a strâns, și amândoi au căzut, dar el a continuat să îl strângă de gât, simțind cartilagiul de la traheea lui sub degetele goale.

— Vin, tati! spune Sofia, dar el nu a îndrăznit să îi dea drumul.

A apăsător cu toată puterea lui până când a simțit că tubul cartilagos cedează. Cu mare efort, a tras bățul și, pentru o clipă, l-a ținut în fața lui în întuneric, privind cum se ridică aburul din aluminiu. Apoi s-a întors și s-a târât prin zăpadă până la locul unde snowmobilul Yamaha era pe jumătate răsturnat.

— Este stricat, tati, îi spune Sofia. Avea dreptate. Schiul stâng al saniei fusese smuls în urma impactului, ceea ce făcea vehiculul inutilizabil.

Zgomotul ascuțit al celuilalt snowmobil era puternic, cu lumina farului străpungând pădurea, la nicio sută de metri distanță, dincolo de cadavrul rusului.

— Trebuie să plecăm, îi spune Sofiei, grăbindu-se înapoi la locul unde își lăsase schiurile și sania.

Dar ea nu s-a mișcat. Erik a simțit că se holba la el în timp ce își fixa hamul și și-a aruncat rucsacul pe spate. Îi simțea privirea asupra lui și a simțit că i se strânge gâtul. Simțea un gust acru care îl făcea să vrea să scuibe. Simțea gustul rușinii. Era dezgustat de ceea ce făcuse, cu atât mai mult cu cât fetița lui îl văzuse făcând-o.

S-a târât până la ea și a luat-o de umeri, cu aceleași mâini cu care strangulase un om.

— Trebuie să plecăm, spune din nou. S-a uitat în sus, la lumina și zgomotul care venea spre ei, apoi din nou la pădurea întunecată din spate, pentru că știa că veneau și bărbații pe schiuri. O simțea pe Sofia tremurând și a scuturat-o ușor. Trebuie să plecăm, Sofia, spune el. Înțelegi?

— L-au ucis și pe domnul Helgeland, nu-i așa?

Mintea lui a reluat momentul în care Lars a căzut, lovindu-se cu capul de piatră.

— Da, spune el.

Sofia părea că își recapătă respirația. Și-a luat ochii de la ochii lui și a privit în jos la zăpadă.

— Așa că a trebuit să o facem, îi spune el. Înțelegeți asta, nu-i așa?

Ea *chiar* înțelegea.

— Trebuie să plecăm acum, spune el. Ea a dat din cap.

Erik și-a prins legăturile și a schiat înapoi la sania stricată. Din teaca fixă a scos pușca rusului. S-a dus la bărbatul mort și l-a percheziționat. A găsit un pumn de cartușe în buzunarul de la piept al jachetei. Le-a vârât în propriul său buzunar.

— Du-te, spune el, arătând spre nord cu bățul pătat de sânge. Du-te. Sofia a pornit printre copaci. El s-a uitat peste umăr încă o dată, apoi a pornit după ea.

•

Au schiat toată noaptea. Din când în când mai vedeau prin lumina pătrunzătoare a lunii peisajul prin care se deplasau. Brazii învăluiți în zăpadă, care stăteau ca niște uriași înghețați cu mult timp în urmă de o vrajă, într-un război dintre rase străvechi.

Când Sofia nu a putut schia mai departe, s-au odihnit o vreme la adăpostul unei stânci de pe marginea unui lac înghețat. El i-a dat un baton de ciocolată, a luat micul aragaz pe gaz și a topit niște zăpadă pentru apă. Apoi a tras-o la el și a ținut-o strâns. Se temea că aveau puțin timp să se odihnească, dar când ea a adormit, nu a trezit-o.

Norocul fusese cu ei în pădure. Auziseră motorul în spatele lor, urmat de strigăte slabe în depărtare, și știau că vânătorii lor găsiseră sania distrusă și pe camaradul lor mort. Și fusese sigur că celălalt snowmobil a luat-o pe urma lor și avea să îi doboare ca pe niște animale epuizate. Dar Sofia dăduse tot ce avea, iar ei au ieșit dintre copaci în plan deschis, ceea ce ar fi putut însemna o condamnare la moarte în lumina zilei, dar era salvarea lor în întuneric. Deoarece zăpada purtată de vânt sub coronamentul dens al copacilor era un viscol puternic aici, sub cerul liber. Urmele lor se

umpleau și aveau să dispară la câteva minute după ce au fost făcute.

O ținea strâns în brațe și îi număra respirațiile lungi, una după alta, spunându-și că o va trezi după alte cincizeci. Apoi încă cincizeci. Și încă cincizeci. Dar apoi și-a închis ochii și când s-a trezit tresărind din unul dintre acele vise, s-a blestemat pentru că a ațipit, a trezit-o pe Sofia și i-a spus că trebuie să se miște din nou.

— Sunt obosită, spune ea.

— Știu. Și eu sunt obosit, îi răspunde el.

L-a privit în ochi. Iar el putea să simtă mirosul de ciocolată din respirația ei.

— Poate că nu ne mai urmăresc, spune ea. Poate că au renunțat pentru că nu ne pot lua urma.

El a clătinat din cap și a îndepărtat cu degetul niște zăpadă de pe marginea căciulii ei.

— Nu putem risca.

Ea s-a încruntat.

— Dar unde vom merge?

Nu se puteau întoarce spre casă și spre Elise. Nu ar fi riscat să îi conducă acolo pe ucigașii soților Helgeland. La fel și pentru orice alte cabane izolate pe care le-ar putea întâlni. Știa ce s-ar întâmpla, dacă oamenii care îi vânează le-ar apărea la ușă, înainte să ajungă ajutoarele chemate prin telefon.

— Vom merge spre nord, îi spune el. Peste ghețar. S-a uitat în sus, strâmbând din ochi la zăpada care cădea și se rotea în jurul stâncii pe care se odihneau și care urma să îi îngroape, dacă ar fi stat prea mult. Dacă viscolul acesta continuă, ne va acoperi urmele. Vor trebui să renunțe. Nu ne pot urmări la nesfârșit. Spera ca acest lucru să fie adevărat.

Rând pe rând, ea și-a desfăcut manșetele mânușilor și a suflat aer cald în ele. S-a încruntat din nou la el.

— Dar fratele doamnei Helgeland? Păstorul de reni. Hánas, cred. Și-a ridicat bărbia spre zăpadă.

Doamna Helgeland a spus că este acolo undeva, dincolo de ghețar. Poate că îl putem găsi.

— Cum?, întreabă el.

Ea s-a gândit, apoi a spus:

— Îi pot vedea lumina uneori. Tocmai de la casa lor. Dacă îl găsim, el poate chema ajutoare. Sau ne poate ajuta să ne ascundem.

— Se va lumina înainte să traversăm ghețarul, spune el.

— Chiar dacă i-am vedea lumina acum, ceea ce trebuie să fie imposibil în viscolul acesta, am pierde-o din nou înainte de a ajunge pe un teren mai înalt.

Ea a tăcut din nou, iar el a simțit cum trupul ei cedează la frisoane, ca și cum speranța ar fi fost căldura care a dispărut din ea.

După două minute de liniște, și-a dat seama ce făcuse.

— Cât de mare este turma lui?, o întreabă. Ea l-a privit. Câți reni are acest Hånas?

Sprâncenele ei s-au întâlnit cu marginea căciulii cu urși polari. Domnul Helgeland a spus că numai turiștii întreabă câți reni are un păstor. Este nepoliticos. Ca și cum ai întreba pe cineva câți bani are.

— Dar trebuie să fie mulți, spune el. Poate nu sute, dacă Hånas este singur acolo sus. Dar probabil cel puțin cincizeci de animale? Poate o sută? Nu știa dacă renii făceau mult zgomot. Nu își închipuia că sunt ca oile. Totuși, cu siguranță că nicio turmă de animale nu ar fi complet tăcută.

— Deci căutăm reni?, întreabă ea.

— Căutăm orice, spune el. Fum, o lumină, orice.

Ea a privit spre nord, mușcându-și buza, apoi s-a întors spre el.

— Vom fi bine?, îl întreabă. Și de data aceasta nu voia ca speranța să o părăsească.

Așa că a dat din cap.

— Vom fi bine, spune el.

•

Au traversat lacul înghețat, vântul aruncând zăpadă înțepătoare pe obraji și orbindu-i pe jumătate, apoi au urcat un deal abrupt, oprindu-se din când în când să își tragă răsuflarea, să bea apă și să privească înapoi după semne ale urmărilor. Apoi au ajuns din nou printre brazi și s-au bucurat pentru adăpost, dar știau că nu puteau rămâne acolo.

I-a trecut prin minte că ultimul snowmobil trebuie să își epuizeze combustibilul mai devreme sau mai târziu. Dar s-ar putea să aibă combustibil de rezervă, poate bidoane pline de la cele două sănii pe care le lăsaseră la familia Helgeland. În plus, și cei doi bărbați pe schiuri erau pe undeva pe acolo, așa că trebuiau să continue să meargă. Spre nord, în întunericul sfâșiat de vânt. Tot mai departe de casă.

Au ieșit dintre copaci și au savurat o lungă coborâre fără prea mult efort, folosindu-se de bețe din când în când pentru echilibru. În orice alt moment, ar fi zâmbit până când i-ar fi durut dinții de la aerul rece. Sofia ar fi strigat *ou!* și s-ar fi aplecat înainte, ghemuindu-se pentru a reduce rezistența la vânt, cu bețele sub brațe ieșind în spatele ei, în timp ce trecea în viteză pe lângă el.

Când pământul s-a nivelat, a văzut că se aflau într-o vale îngustă, cu munții de o parte și de alta, ca și niște lame zimțate negre tăind norii cenușii, revărsându-și măruntaiele asupra lumii. Zăpadă peste zăpadă.

Vântul vuia prin trecătoare și se temea că astfel nu vor auzi sania cu motor. Sofia se gândea la același lucru, știa el, pentru că se uita înapoi la drumul pe unde veniseră. El i-a spus că vor vedea lumina de la sanie și că ar trebui să rămână cu ochii pe drumul nebătătorit din față, deși el se tot uita peste umăr în haosul involburat.

— Ne vom odihni din nou în curând, îi spune el.

Știa că trebuia să mănânce. Amândoi de fapt. Ce rost avea să tragă sania atâta drum, dacă nu se puteau opri să folosească lucrurile din ea? În timp ce schia, mintea lui a pus în scenă o dezbatere tăcută. O parte din el a îndrăznit să spere că cei care îi urmăreau au renunțat, că le-au pierdut urma în întuneric. Cealaltă parte din el știa că bărbații încă mai veneau după ei. O știa cu o certitudine absolută.

Timp de o oră, nici el, nici Sofia nu au vorbit, fiecare pierdut în propria sa mișcare, doi roboți sincronizați și neobosiți. Traversând ținuturi unde nenumărați ghețari au crescut și s-au topit de-a lungul unui milion de ani.

Dar apoi Sofia a văzut lumina roșie.

— Acolo, tati, spune ea, oprindu-se și ridicându-și bățul ca să arate cu el.

Erik s-a uitat, dar nu a văzut nimic.

— A dispărut acum, spune ea.

S-a aplecat pentru a se face auzit peste gemetele vântului.

— Ești sigură?, o întreabă el, cu un sentiment de greață care i se răspândea în stomac. Fiindcă Sofia nu arătase în spatele lor, ci mai degrabă în față, acolo unde masivul de munte intimidant de-a lungul versantului vestic al văii se sfârșea, înainte de deschiderea către ghețar. Ești sigură că ai văzut o lumină roșie?

Chiar și în întunericul de dinaintea răsăritului, el putea vedea strania sclipire gri-albăstruie a gheții glaciare de la capătul văii.

— Da, sunt sigură, spune ea, privind spre locul în care a văzut-o. Doar pentru o secundă, apoi a dispărut.

Voia ca ea să se înșele. Chiar dacă asta însemna că era atât de obosită, încât ochii sau mintea ei chinuită îi jucau feste, evocând imagini care nu existau în realitate.

— Cum a ajuns înaintea noastră?, întreabă ea.

— Nu știu, spune el. Nu aceasta era întrebarea importantă acum. Oricât de sfâșietor ar fi fost să știe că, după tot efortul depus, după toate orele amoroșitoare de schiat prin viscol, încă nu scăpaseră de cei care îi vânează, întrebarea care îl preocupa pe Erik era de ce a riscat bărbatul să îi alerteze de prezența lui, folosind lanterna de cap. De ce nu le-a luat urmele, având în vedere că se afla la un kilometru, sau cam așa ceva, în fața lor. Ca să vadă pe unde merge? Pentru că se lupta cu viscolul? Erik nu credea așa ceva. Era clar că bărbatul nu se străduise să îi depășească, iar dacă ei puteau schia fără lanternă, atunci și el putea. Ceea ce lăsa un singur răspuns. Folosise lumina pentru a-i semnaliza prezența unuia dintre tovarășii săi.

— Îți garantez că am văzut-o, tati, insistă Sofia.

— Te cred, spune el. Și-a ridicat căciula de pe urechea dreaptă și s-a întors cu partea aceea spre sud, protejând-o de vânt cu mâinile înmănușate. Și-a închis ochii și a încercat să ignore viscolul, ascultând geamătul mecanic al snowmobilului rămas. Dar tot ce auzea era viscolul.

— Ce să facem?, îl întreabă Sofia.

Se uita prin zăpada involburată, temându-se că sania cu motor era aproape, că omul care o conducea a oprit farurile pentru a se ascunde.

— Avem pușca, spune el. Și-a desprins hamul de la sanie și a luat pușca, ținută uscată cu sacii de dormit și celelalte truse, apoi și-a pus rucsacul în sanie. A ținut pușca în fața ei, cu intenția de a o liniști. Avem asta, îi spune, mângâind patul de lemn, apoi ridicând luneta la ochi. Nu putea vedea mare lucru prin ea. Sofia s-a uitat la pușcă cu groază.

Luându-și privirea de pe lunetă, Erik a văzut frica pe fața fiicei sale.

— O voi folosi doar dacă va fi nevoie.

A tras zăvorul înapoi și a dus pușca la ochi pentru a se uita în jos prin culată. Desprinzându-și cu dinții mânușa de pe mâna dreaptă, și-a băgat

degetul mic în culată, pentru a se asigura că nu era deja vreun cartuş înăuntru. Gol. Ținând în continuare mânușa între dinți, a luat un glonț din buzunarul gecii și l-a împins în jos în magazie, simțind că nu mai era loc pentru încă unul, ceea ce însemna că magazia era plină, deși nu știa câte cartușe erau.

S-a gândit la cele câteva ocazii în care mânuise puști similare, în timpul recrutării sale militare și, mai recent, pe la treizeci de ani, când fusese invitat în excursii de vânatoare de elani. Și-a amintit de fiorul de a urmări animalele prin umezeala și picurii pădurii în zori de zi. Lătratul îndepărtat al câinilor dezlănțuiți.

— Este aici dacă avem nevoie de ea, spune el, ridicând vocea deasupra vântului și împingând zăvorul înainte, auzindu-i capătul cum eliberează un glonț din magazie în cameră. Apoi a pus degetul mare pe siguranță, a aruncat pușca peste umăr, și-a tras mânușa înapoi pe mână și a închis clipsurile de la hamul saniei.

— Să mergem, spune el, schimbând ușor direcția pentru a-i îndepărta de locul în care Sofia văzuse lumina roșie din vestul văii. Tot înspre ghețar, vor schia spre el dinspre est, sperând că vor putea trece de bărbatul pe schiuri înainte ca acesta să le taie calea.

Dar dacă nu puteau? Dacă Sofia era prea obosită? Dacă bărbatul avea ochelari cu infraroșu și îi privea chiar acum? Cum ar putea ei scăpa atunci?

Avea sentimentul oribil că acești bărbați făceau din asta un joc sadic. Că unul dintre ei a schiat înainte, pentru a sta la pândă, pe când ceilalți doi îl împingeau pe el și pe Sofia în capcană.

Ca și mamuții.

— Continuă să mergi, își spune lui însuși, cuvintele scăpând într-un nor de ceață albă. Să ajungem până la ghețar și dispărem acolo sus. Găsim un loc de adăpost. Ne ascundem până când

acești ticăloși vor renunța la urmărire. Era tot ce puteau face. Doar schiază naibii, murmură el în noapte.

Apoi a auzit motorul.

7.

— Nu pot, tati, strigă Sofia peste umăr. Nu pot să o țin așa.

— Ba da, poți, îi răspunde el. Sunt chiar aici cu tine. Doar continuă. Mai avem puțin și ajungem. Doar câteva sute de metri, asta-i tot, minte el. Poți să o faci.

— Picioarele mi se clatină, strigă ea. Voi cădea.

Se lumina deja. Norul de dincolo de creasta estică strălucea într-un roz pal, deși umbra se agăța de vale încă, furișându-se acolo ca un animal răuvoitor, care spera să treacă neobservat până la următoarea lăsare a nopții.

— Nu vei cădea, spune el, deși credea că ar putea cădea.

Au mai trecut douăzeci, treizeci de metri istovitori până când îi veni o idee.

— Oprește-te, Sofia, așteaptă. I-a luat bețele și a legat cureaua unuia de coșul celuilalt, uitându-se înapoi în întuneric în timp ce lucra. Apoi, folosind o carabină, a agățat cureaua acestui al doilea băț de spatele saniei. Frânghiile de rezervă ale saniei ar fi fost mai bune, știa el, dar le folosisese ca să omoare un om în noapte și nu mai erau.

— Vreau doar să te ții bine, îi spune el, dându-i capătul coșului de la primul stâlp. Mă ocup eu de restul.

— Dar tu deja tragi sania, spune ea. Nu plângea, dar era speriată și epuizată și fața ei era o mască de angoasă. Va fi prea greu. Nu poți să ne tragi pe amândouă. Chiar și așa, ea a strâns tare bățul în mâinile ei înmănușate.

— Doar nu îi da drumul, îi spune el. Vom vedea cum iese. Dacă nu pot să te trag, vom abandona sania.

— Dar avem nevoie de ea, spune ea.

— Putem scoate cele mai importante obiecte și le putem pune în rucsacul meu, bine? Dar hai să

încercăm mai întâi.

Ea a dat din cap.

— Bine.

— Ține-te.

— Așa voi face.

A pornit din nou la drum. A durat ceva timp până când a reușit să își creeze un avânt și a fost greu să tragă sania și pe Sofia, dar știa că o poate face.

— Este bine?, întreabă peste umăr.

— Da, strigă ea înapoi, agățându-se de băț, ținându-și propriile schiuri aproape unul de celălalt, alergând pe zăpada netezită de sanie.

Au continuat în acest fel cam un kilometru. Acum știa cu certitudine că bărbatul de pe snowmobil conducea fără farul aprins, fiindcă era aproape acum, iar hurelul ascuțit al motorului tăia vântul, deși nu putea vedea vehiculul. A presupus că efectua treceri lente în diagonală prin vale, deoarece sunetul venea și dispărea. Acest lucru i-a dat speranță. Îi spunea că șoferul se temea de pușca lui Erik. Că bărbatul nu era dispus să se transforme într-o țintă, mergând după urmele lor de schi cu farul pornit, fiindcă știa că Erik s-ar putea poziționa și trage în vehiculul luminat.

Continuă să mergi, își spune în sinea lui. *Urcă pe ghețar*.

— Acolo, tati! Lumina! strigă Sofia.

— Am văzut-o, răspunde el. O străfulgerare de roșu. Și aproape. La două sute de metri distanță. Poate mai aproape. Acolo și apoi a dispărut.

Erik nu s-a oprit. Respira cu greu pe gură, aspirând aerul înghețat în plămâni. Inima lui se lovea de stern, un metronom care ținea ritmul și nu încetinea.

Pe terenul mai înalt de la capătul văii, zăpada era inundată cu albastru de la gheața glaciara de dedesubt. Aveau să reușească. Celălalt schior nu îi va observa înainte ca ei să treacă de el, sau mai degrabă, să treacă de locul unde văzuseră sclipirea

de lumină roșie. Apoi, el și Sofia vor urca pe ghețar și, acolo sus, în câmp deschis, în ghearele furtunii, urmele lor vor dispărea și, fie vor găsi un adăpost, fie își vor face unul.

În timp ce se gândea la asta, cu picioarele hrănindu-se flămânde cu acea speranță, ceva l-a smucit de umăr, s-a uitat în jos și a văzut o ruptură în geaca lui. A căzut când a răsunat împușcătura.

Sofia a strigat și el s-a uitat în spatele lui să verifice dacă ea nu fusese lovită.

— Nu ne putem opri, îi spune el. Stai jos, Sofia, strigă el. Rămâi jos. A mai riscat o privire și a văzut că era ghemuită în spatele saniei. Putea vedea doar o fărâmă din fața ei palidă și ochii privind în întuneric în timp ce se ținea de băț.

S-a uitat la umăr, la ruptura din țesătură, și o parte a minții sale și-a amintit povești despre oameni împușcați, care nu simțeau nicio durere la început. Apoi a văzut un foc de armă în beznă și a simțit glonțul cum biciuiește aerul de lângă fața lui, a tresărit și s-a ferit, fiecare instinct spunându-i să se facă mic, să se ascundă în întuneric. Să strige la trăgător și să ceară milă. Să facă tot ce voia bărbatul, atât timp cât promitea să nu îi facă rău Sofiei. Dar el știa că nu ar fi nicio milă, așa că și-a înfipt bețele între hamul saniei și șold, și-a scos mânușile, a apucat pușca și a adus-o la umăr.

A tras siguranța și a privit prin luneta telescopică. Dar nu îl vedea pe bărbat.

— Stai jos, Sofia, strigă el.

Unde ești?

Știa că bărbatul avea să tragă din nou în orice clipă, dar nu îl putea vedea.

Te rog!

Unde era? Mâinile lui Erik tremurau. Încerca să inspire și să expire pe nas, pentru a obține controlul asupra inimii. A luat o gură de aer și a ținut-o, temându-se că ceața respirației sale fierbinti era vizibilă în întuneric.

Te rog! Lasă-mă să îl văd pe ticălos.

A căzut într-un genunchi, păstrând patul puștii în umărul drept și țeava îndreptată cu aproximație spre locul în care văzuse lumina scurtă a focului portocaliu. Era dificil să își țină ochii deschiși sub cascada de fulgi de zăpadă căzându-i pe față. Era dificil să vadă, darămite să își găsească ținta și să tragă.

Apoi, un alt foc de armă, glonțul lovind zăpada la trei metri în fața lui.

A mutat țeava în partea cealaltă și a apăsător pe trăgaci, pușca Remington Model 700, lovind ca un catâr, apoi a tras înapoi zăvorul și l-a împins din nou în față, trântind încă un cartuș în cameră. Se înjura pentru agresivitatea cu care a tras de trăgaci, în loc să îl apese. Cel mai probabil că a smucit pușca și a stricat împușcătura, deși tot ce a avut să țintească a fost amintirea acelei explozii de o fracțiune de secundă, acolo în noapte.

— Tată, șoptește Sofia în spatele lui.

— Șșș, spune el.

— Dar, tati, vine.

Apoi a auzit și a știut că rusul de pe sania cu motor văzuse exploziile de lumină ale puștilor și venea în ajutorul camaradului său.

— Omoară-l, tati, spune Sofia. Te rog!

— Stai jos, mârâie el. Mâinile goale îl dureau deja de la frig. Ochii îi cerneau formele întunecate din peisaj. Mobilele cocoșate, acoperite de zăpadă. Vârfurile tufărișului și ale mestecănelui pipernicit ieșind ușor prin mantie, siluete subțiri zbârlindu-se în vânt. I s-a părut că a văzut ceva mișcându-se. Poate un truc al vârtejului de zăpadă. Poate că nu.

— Haide, mârâie în sinea lui, încercând să își amintească antrenamentul cu armele de foc din cele douăsprezece luni petrecute ca recrut în armată. Cu mult timp în urmă.

Stabilizează. Țintește. Respiră. Trage. A apăsător pe trăgaci. Zgomotul a fost șocant de puternic, deoarece Remington nu era dotată cu un amortizor.

S-a târât în lateral, făcându-se mai mic, știind că își dezvăluisese din nou poziția. Apoi o explozie de lumină, iar spațiul din lume pe care îl ocupase cu trei secunde înainte a bâzâit.

Dacă auzi împușcătura, înseamnă că ești încă în viață.

A umblat la zăvor și a mai încărcat un cartuș, dar nu a tras.

Unde ești, nenorocitul?

Vântul vuia, iar el a strâns din ochi. Tremura de frică pentru Sofia. Tremura de furie și de ură față de oamenii care îi făceau asta. Din nou, a vrut să îl strige pe bărbatul pe care nu îl vedea, să îi spună că pot să îi facă ce vor. Să îl împuște în față. Să îi jupoaie pielea de viu. Orice, atât timp cât o lăsau pe Sofia să trăiască. Dar știa că nu o vor face, iar nedreptatea acestui lucru a stârnit o furie în el, cum nu mai cunoscuse niciodată.

Totuși, știa că fiecare secundă de întârziere era o invitație pentru celălalt bărbat să tragă și să îl ucidă. Corpul său părea să se micșoreze în interiorul hainelor sale, ca și cum s-ar fi așteptat ca următorul glonț să sfâșie în carne, oase și organe interne.

— Vine, tati, strigă Sofia.

A aruncat o privire peste umăr în direcția motorului în patru timpi și nu a văzut decât zăpada care se agita în întuneric. Apoi farul s-a aprins. Erik și-a întors capul și a revenit cu ochiul în lunetă, la timp pentru a-l vedea pe bărbatul cu pușcă ridicând o mână în lumina venind de la mașina colegului său. Erik a smucit trăgaciul. Nu a avut timp să apese. Capul bărbatului a explodat. Apoi Erik s-a învârtit, pivotând pe genunchi în zăpada tot mai adâncă, în timp ce a armat pușca, a tras-o înspre umăr și a tras spre lumină. A reîncărcat și a tras din nou. Sania cu motor a virat, a urcat pe o movilă nevăzută, apoi s-a înclinat și a zburat șase, poate opt metri, cu motorul huruind,

înainte de a se prăbuși pe o parte, cu un pocnet de metal și fibră de sticlă.

Erik a tras înapoi zăvorul, l-a împins înainte și a apăsat trăgaciul din nou. Nu s-a întâmplat nimic, în afară de un clic sec, și a știut că magazia era goală.

— Sofia, să mergem! strigă el.

Ea s-a ridicat în picioare, dezlegându-și bețele unul de celălalt și desfăcându-le de carabina de la sanie.

— Te pot trage, îi spune el.

— Este în regulă, pot să schiez, spune ea. Sunt morți?

Se uită peste umăr.

La vreo șaptezeci de metri distanță, sania cu motor zăcea întinsă pe o parte, farul încă își mai arunca strălucirea pe zăpadă. Nu îl vedea pe șofer.

— Nu știu. Este unul dintre ei, spune el, punându-și hamul de la sanie. Trebuie să plecăm.

Ea a dat din cap și a înfipt bețele, apoi s-a împins prin zăpada adâncă. El și-a balansat pușca pe umăr. Știa că nu fusese lovit, că glonțul doar îi zgâriase geaca, dar a tras de material ca să inspecteze pagubele, totuși.

— Te ajung din urmă, strigă el.

— Tati!, strigă ea peste umăr.

— Este în regulă. Trebuie doar să verific ceva. Du-te – te prind din urmă.

A plecat în întuneric.

— Iisuse, spune în sinea lui în timp ce schiază spre mort. Mama bărbatului nu l-ar fi recunoscut.

Fața și cea mai mare parte a craniului dispăruseră, iar Erik a încercat să nu se uite. Chiar și așa, a știut după constituția bărbatului că el era bărbatul cu gâtul și umerii lăți, care împunsese cu vâtraiul în șemineul familiei Helgeland înainte ca Konstantin să îl doboare pe Lars și să îi spargă craniul.

S-a aplecat, echilibrându-se pe schiuri, menținându-și fața pe jumătate întoarsă, în timp ce pipăia buzunarele de la jacheta căptușită cu blană.

Mirosea sângele și duhoarea de măruntaie de la mîzga creierului umed și a simțit cum îi urcă acidul din stomac în gât. A simțit ceva – un telefon? – într-unul dintre buzunarele laterale mari ale gecii mortului.

— Tati! strigă Sofia. El s-a întors și i-a văzut silueta slabă în beznă, unde se oprise să îl aștepte.

S-a uitat înapoi la sania cu motor întinsă pe o parte. Niciun semn de mișcare acolo.

— Te rog, tati. Haide! strigă Sofia.

A scos obiectul din buzunarul hainei. Nu era un telefon. O stație de emisie-recepție. A băgat-o în propriul buzunar și s-a ridicat. Tipul trebuie să aibă niște muniție de rezervă pe undeva. Nu avea timp să o caute acum. Și unde era nenorocita lui de pușcă? Acolo. La doi metri, pe jumătate îngropată în zăpadă.

— Tati, haide! strigă Sofia.

— Să mergem, spune el.

•

Au pornit spre capătul văii, cu urechile încordate după zgomotul de împușcătură în spatele lor. Nu voia să se gândească la ceea ce se întîmplase acolo în vale. Dar o imagine de moment fusese captată în lumina bruscă a snowmobilului, ca o înregistrare chimică pe o peliculă fotografică, și nu putea scăpa de ea. Capul schiorului explodând în urma impactului glonțului. Bucăți de craniu și creier zburând peste tot. A fost o priveliște respingătoare, chiar și în reluarea din ochii minții sale, și totuși, a simțit și un fior. A trezit în el o oarecare sălbăticie, pe care și-a dat seama că nu voia să o stăpânească în întregime. Omul încerca să îi ucidă. Și-ar fi îndreptat pușca spre Sofia și i-ar fi curmat viața, fără să se gândească mai mult decât timpul necesar pentru a stinge flacăra unei lumânări. Ei bine, acum era mort. Era un nimic. Doar o bucată de carne în zăpadă. *Bine.*

Odată ajunși sus pe ghețar, le-a fost greu să vadă prin înțepătura ninsorii pe câmpia în plan deschis. Dacă ar fi trebuit să spună, ar fi estimat vizibilitatea la aproximativ o sută de metri, mai mult sau mai puțin. Vântul era aspru de rece. Îi amorțea bărbia și îi îngheța sudoarea acolo unde căciula se întâlnea cu fruntea. Și-a croit drum prin mănuși până la degete, părea să se strecoare prin cizme și șosete până la degetele de la picioare și se temea că își va căuta drum prin miliardele de pori din materialul Gore-Tex al gecii și al pantalonilor impermeabili. Erik știa că orice simte el, simte și Sofia, deși se bucura că ea avea mănuși cu un deget, pentru că sunt mai călduroase decât mănușile lui.

— Uite, Sofia! strigă el, arătând în spatele lor spre urmele pe care le făcuseră. Acestea se umpleau de zăpadă, dispărând în fața ochilor lui.

— Crezi că mai vin după noi?, îl întreabă ea, strâmbând din ochi în zăpadă. Îi vedea epuizarea, știa că doar frica o mai ținea pe schiuri. Avea cearcăne sub ochi, ca niște vânătaii. Își strângea și desfăcea mâinile pe bețe și știa că începea să simtă cu adevărat frigul.

— Mai este încă unul pe schiuri, îi spune el, încărcând ultimele cartușe în magazia Remington-ului. Nu știu de celălalt.

— L-ai împușcat, spune ea, întorcându-se să se uite la el. Speranța din ochii ei obosiți îi strângea inima.

— Poate, spune el. Era reticent să îi permită prea multă speranță.

Ea s-a uitat din nou înapoi la drumul pe care veniseră și la urmele lor care se ștergeau. Apoi și-a întors fața spre nord și a privit în peisajul complet alb, care le spunea la fel de multe despre viitorul lor, precum globul de cristal al unei ghicitoare, învăluit în gheață carbonică.

— Mai poți să mergi un pic?, o întreabă el, balansând pușca. Doar până găsim un loc bun

pentru a face o peșteră de zăpadă? Ea s-a încruntat, dar cel puțin nu era un „nu”. Am lopata. Putem face ceva bun. Confortabil și călduros. Îi era din ce în ce mai greu să vorbească, pentru că maxilarele îi amorțeau și simțea cum cuvintele i se scurg din gură, ca zăpada care se prăbușește de pe un acoperiș. Vom face mâncare caldă și vei putea dormi o vreme.

Sofia i-a aruncat o privire dureroasă. Tremura și mâinile ei înmănușate erau neliniștite.

El a ridicat unul dintre bețe și a arătat înainte.

— Doar puțin mai departe, spune el, apoi ne vom odihni. Ți promit.

Ea a dat din cap.

Au mai schiat încă o oră, dacă se putea numi schiat. Mai degrabă mers pe schiuri. Uneori se aplecau în vânt și simțeau că nu prea făceau progrese. Alteori, pentru a evita o crevasă sau o prăpastie, mergeau spre est, și, dacă își țineau brațele și bețele larg întinse, făcând pânze din trupurile lor, vântul aproape că îi împingea.

A depășit-o pe Sofia, spunându-i să se oprească pentru că văzuse ceva. O formă albă în lumea albă. A fost ușurat să vadă că ochii nu îl păcăliseră. Era o ridicătură în pământ, poate peste o faleză sau o stâncă mare sub gheață, astfel încât, atunci când greutatea mare a gheții glaciare a trecut peste ea, gheața s-a despica, o muchie ridicându-se la opt metri sau mai mult deasupra câmpiei.

S-a întors să o aducă pe Sofia și împreună au schiat în jurul crestei. Amândoi știau că acesta era locul în care se vor odihni, protejați de cele mai grele vânturi și zăpezi și, sperau ei, invizibili în peisajul alb.

S-a uitat la ceas. Trecuseră puțin peste nouă ore de când au fugit de la locuința Helgeland. Nouă ore istovitoare, pline de frică. Pline de sânge. Și-a desprins sania și schiurile, a luat lopata și a început să sape.

A început să taie în peretele de zăpadă, în timp ce ea ajuta scoțând bucățile și aruncându-le din drum. Au lucrat în tăcere. Amândoi erau prea epuizați ca să mai irosească respirația pe cuvinte. Din când în când, el se oprea să își tragă sufletul și să asculte, și de două ori s-a întors pe creastă să se uite în viscol, pentru a se asigura că urmele lor erau acoperite.

Nu știa dacă a făcut bine oprindu-se pentru a o lăsa pe Sofia să se odihnească. Dar nu credea că ea putea continua așa cum o făcuseră. Era mai bine să își asume riscul și să se ascundă acum, în timp ce viscolul reducea vizibilitatea, decât să fie prinși mai târziu în câmp deschis, când amândoi erau obosiți pe schiuri. Așa că a săpat.

A durat mult și, odată ce a fost gata, s-au dat în spate pentru a-și admira munca. Respirația lor s-a încetșat în jurul lor și încă nu vorbeau, dar se uitau la ceea ce făcuseră, ca și cum ar fi fost cea mai mare realizare a vieții lor. Peștera era sculptată în formă de T în suprafața zăpezii. Camera centrală colecta aerul rece, în timp ce, de o parte și de alta, brațele T-ului vor fi platformele de dormit.

S-au urcat înăuntru și au lucrat la tavan, făcându-l curbat și cât mai neted posibil, aplatizând orice mici vârfuri care ar fi picurat apă înghețată pe ei. Apoi Sofia a ieșit din nou afară și s-a întors cu un băț de schi, pe care Erik l-a înfipț sus, săpând în acoperiș până când amândoi au putut vedea lumina slabă a zilei prin gaura pe care o crease.

— Va trebui să continuăm să împingem prin ea, îi spune el, cu voce stinsă și înăbușită în interiorul micii peșteri.

— Din cauza monoxidului de carbon, spune ea. Dar putem aprinde o lumânare aici?

— Putem aprinde o lumânare, spune el.

Ea a zâmbit atunci și i s-a părut un mic miracol.

Au dus toate obiectele necesare în gaura din zăpadă, inclusiv pușca, și-au pus rucsacurile în

puțul rece, apoi a tras sania până la intrare și a aruncat un strat subțire de zăpadă peste ea. În spatele acesteia, în prag, a așezat aragazul și a umplut o cratiță cu zăpadă. Când apa a dat în clocot, a pus în ea două pungi. Una era *chilii con carne*, cealaltă *rigatoni* cu legume picante. Sofia a ales *rigatoni*, iar opt minute mai târziu își înfulecau mâncarea.

În continuare au încălzit două pungi de budincă de ciocolată și a privit-o pe fată cum mănca, fiecare înghițitură fiind un dar de calorii prețioase. După aceea a făcut ciocolată caldă, pe care a turnat-o în cești, dându-i una Sofiei. A strâns-o în ambele mâini, suflând spre el mirosul dulce al aburului. Ochii ei aveau o privire îndepărtată, iar el se temea că își amintea cum se dezintegrase capul bărbatului. Când ea și-a terminat ciocolata caldă, i-a luat ceașca și a curățat-o cu zăpadă, apoi a înfășurat sacul de dormit în jurul ei. Aveau să doarmă complet îmbrăcați, pentru căldură, și pentru cazul în care ar trebui să plece în grabă. Nici măcar nu se vor băga în saci, căci dacă ar auzi un motor sau sunetul unei puști cu zăvor încărcând un cartuș, fiecare secundă va conta.

— Trebuie să dormi acum, spune el.

S-a încruntat.

— Dar dacă ne găesc?, întreabă ea, întorcându-și ochii obosiți de la el la intrarea peșterii de zăpadă, dincolo de care viscolul se agita în noua zi.

— Voi sta eu de pază, îi spune el, luând o lumânare și împingând-o în zăpadă, într-o mică nișă pe care o făcuse în perete.

— Dar și tu trebuie să dormi, tati.

A clătinat din cap în timp ce aprindea chibritul și ținea flacăra la fitilul lumânării.

— Sunt bine. Voi dormi mai târziu. A înfipt chibritul în zăpadă, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte, împingând-o ușor pe covorul de jos, protejând-o de platforma rece.

Pentru o clipă au privit amândoi flacăra.

— Dacă începe să pâlpaie, înseamnă că nu este suficient oxigen aici, spune ea.

El a zâmbit.

— Voi fi cu ochii pe ea.

Ea și-a lăsat capul pe spate și a privit în sus la tavanul sclipitor.

— Culcă-te, spune el.

— Voi supraveghea gaura de aer să mă asigur că nu se blochează, spune ea.

A adormit în mai puțin de cinci minute.

Erik a luat blocurile de zăpadă pe care le tăia mai devreme și a zidit intrarea, apoi s-a întins pe o parte, cu pușca lângă el, privind lumânarea și privind-o pe fată.

Nu a dormit.

•

Un sunet l-a speriat, s-a împins în sus și a apucat pușca, îndreptând țeava spre intrarea în peșteră. Apoi a auzit din nou voci și a realizat că era un sunet de interferențe statice și vocea unui bărbat, care venea de la stația de emisie-recepție din buzunarul său.

A scos-o. S-a uitat la Sofia. Ea încă dormea adânc.

— Știu că mă auzi.

Inima îi bătea cu putere în piept. Era bărbatul înalt. Știa cu certitudine. Era bărbatul care ieșise afară în noapte și care a împușcat-o pe doamna Helgeland în spate. I-a recunoscut vocea. Vorbise cu el în acea zi în oraș.

— Știu că ai stația tovarășului meu. Apoi tăcere. Dar butonul de vorbire de la celălalt capăt era încă apăsat și aproape că îl putea simți pe bărbatul înalt de la celălalt capăt al butonului. Așteptând. Gândind.

— Știu că mă auzi, spune vocea. Și asta este bine, pentru că vreau să știi ceva.

Aproape că a apăsat el însuși butonul de vorbire. A vrut să îl implore pe om să îi lase în pace. Să o

lase pe Sofia în pace. Dar a simțit, de asemenea, că era mai bine să nu spună nimic. Că vorbitul l-ar face brusc vizibil pentru bărbat, așa cum Ochiul lui Sauron se întorcea asupra lumii în direcția lui Frodo, ori de câte ori Frodo era atât de prost încât să își pună inelul.

— Spune-mi, fata ascultă?

A înăbușit receptorul și s-a uitat la Sofia. Încă dormea, dar el și-a apăsat mai tare căciula în jurul dispozitivului și a continuat să o privească.

— Nu. Poate că ai săpat o mică groapă în zăpadă, ca două vulpi mici. Poate că fata doarme chiar acum, arătând... așa de liniștită. Poate că ea crede că o vei proteja.

Inima lui Erik a început să bată ca și un ciocan pneumatic. A fost lovit de posibilitatea ca bărbatul înalt să fi fost cumva aici. Acum. Stând dincolo de intrarea în peștera lor de zăpadă. S-a târât până acolo, a tras cu ochiul printr-o crăpătură și a văzut doar zăpadă căzând în vârtejuri, în lumea de dincolo de ascunzătoarea lor.

— Vreau să știi că am să te omor, spune vocea. Nu poți face nimic ca să schimbi asta. Cred că știi deja. Dar poate că vreo parte din tine îndrăznește să creadă că fiica ta... Este fiica ta?

Erik a strâns din dinți. A fost un șuierat scurt și ascuțit, urmat de cârâitul butonului de vorbire.

— Da, cred că este. Poate că o parte din tine crede că va fi bine. Vreau să știi că o voi ucide și pe ea.

A dus degetul arătător și degetul mare spre butonul din partea de sus a transmițătorului. A vrut să oprească radioul, dar nu a putut.

— Pentru că poate am să te omor pe tine mai întâi. Și dacă așa se va întâmpla, vreau să știi că îți voi ucide și fata.

Urmărind chipul adormit al Sofiei, a oprit și a îngropat transmițătorul în geacă.

Detesta să o trezească. Voia ca ea să doarmă. Dar știa că trebuiau să rămână în mișcare, așa că a

stat în puțul rece, și-a pus gura pe urechea ei și i-a șoptit numele de nenumărate ori, până când, în sfârșit, ea și-a deschis ochii.

— O visam pe Emilie, spune ea, amețită de somn.

Numele fiicei sale pierdute l-a lovit în stomac, ca întotdeauna.

— A fost un vis frumos?, întreabă el, întinzându-i o cană de apă pe care o ținuse deasupra flăcării lumânării pentru a o încălzi puțin.

Ea a înclinat capul, cu privirea fixată pe lumânarea care arsese de tot.

— Schiam împreună, spune ea. Și ea îmi tot zicea să schiez mai repede, dar eu nu puteam. A băut până a golit cana, apoi a rămas întinsă pe o parte, holbându-se în cană, ca și cum ultimele frânturi ale visului ei se aflau pe fundul ei. Ca și frunzele de ceai.

— Ai schiat mai bine decât mi-aș fi putut imagina vreodată, spune el.

— Dar a trebuit să mă tragi, spune ea, fără să se uite la el.

— Doar pentru puțin timp, îi răspunde el.

— Și acum trebuie să pornim din nou la drum.

— Da.

— Să găsim renii și pe fratele doamnei Helgeland.

— Da, dacă putem, spune el. Nu i-a spus despre vocea pe care o auzise la transmițător. Poate mai târziu. Poate niciodată.

A început să împacheteze ultimele lor lucruri; cămile, lumânarea și bățul de schi pe care îl folosisese pentru a menține ventilația și le-a pus alături de aragaz și de covorașul de la capătul platformei sale de dormit. Apoi Sofia a spus că trebuie să meargă la toaletă, așa că el s-a întors cu spatele în timp ce ea s-a ghemuit și a urinat în puțul rece.

— Dacă este foarte galbenă, ar trebui să mai bei niște apă, spune el, dar ea îi zice că este bine. A dat

la o parte cărămizile de zăpadă de la intrare și s-a târât, înțepenit și în dureri, afară în ziuă, ca o creatură care iese din pânțele iernii.

S-a ridicat încet, prudent, ascultând și privind. În spatele lui, Sofia s-a ghemuit neliniștită la gura vizuinii.

— Este în regulă. Nu este nimeni prin preajmă, spune el. Este sigur, haide.

A fugit afară și împreună au stat în mijlocul ninsorii, Sofia încrucișându-și brațele și bătându-și umerii pentru a-și încălzi carnea. Erik s-a întins, făcând o grimasă la rigiditatea articulațiilor și durerea de la nivelul mușchilor.

— Cât timp am dormit?, întreabă ea.

— Trei ore. Puțin peste, spune el.

— Și ai rămas treaz în tot acest timp?

— Nu sunt obosit, spune el. Pune-ți schiurile.

Și-a luat schiurile, a lăsat unul să cadă în fața ei, apoi l-a întors pe celălalt și s-a uitat la partea de jos.

— Le-ai ceruit, spune ea.

— Puțin. Nu foarte bine, spune el. Am încălzit-o la lumânare pentru a o înmuia. Dar ar trebui să ajute.

L-a aruncat jos lângă celălalt, apoi și-a folosit bețele pentru a se echilibra.

— Crezi că mama știe că ceva nu este în regulă?, îl întreabă ea.

Vântul se domolise oarecum și putea vedea mai bine decât înainte să se adăpostească.

— Cred că știe, spune el ridicându-se în picioare.

— Se va întreba de ce nu am sunat, spune Sofia.

— Știe că o vreme ca asta poate bloca semnalul telefonului, și oricum nu prea există semnal aici sus. A pus rucsacul în sanie și a fixat bine capacul, apoi și-a balansat pușca pe umăr, și-a pus hamul saniei și și-a prins schiurile. Dar cred că ea va fi mai îngrijorată de viscolul în sine. De faptul că suntem afară în el. El o privea cum își strânge

cureaua de șold a rucsacului și s-a gândit dacă să riște sau nu să îi dea speranțe. A decis că speranța era un lucru bun, deoarece ar putea să o determine să continue. Cred că este posibil să existe oameni care ne caută chiar acum, spune el.

În mod clar, ideea a luat-o prin surprindere și s-a uitat imediat spre est și sud, cu ochii scanând peisajul, căutând prin ninsoare, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă o echipă de căutare și salvare pe munte, schiind peste ghețar.

— Să mergem, spune el și dă startul, luând-o înaintea pentru a stabili o potecă pentru ea, zăpada proaspăt căzută zburând în fața schiurilor lui.

Mâncarea și odihna le făcuseră bine amândurora. Erik era încă obosit. Amețit, dar cel puțin cu mușchii acum alimentați de energia de la carne, orez și budincă de ciocolată. O mie de calorii care își făceau treaba. Sofia părea și ea odihnită și au stabilit un ritm bun de traversare pe ghețar, deși le era greu să avanseze cu atâta zăpadă proaspătă.

După o oră de progres constant, el a întrebat-o dacă se simțea bine, iar ea a spus că da.

— Cum sunt schiurile?, întreabă el.

— Mai bine, răspunde ea.

— Aderă mai bine?

— Da.

— Și alunecă mai bine când lovești înaintea?

— Cred că da, răspunde ea.

După alte zece minute, el spune:

— Nu vorbești prea mult.

Ea nu răspunde.

— Este din cauză că ești adolescentă acum?, întreabă el, regretând imediat că a încercat să fie amuzant. Nu era de departe momentul potrivit pentru glume de tată. Dar tăcerea ei îl îngrijora. Se întreba dacă se gândea la Karine Helgeland, care zăcea moartă în zăpadă. Și mai rău, dacă se gândea la ce îi făcuse el acelui om. Ce efect avea asupra unei fiice să își vadă tatăl omorând pe cineva?

Abia se putea gândi la asta. Îl făcea să se simtă rușinat.

— Vom fi bine, spune el.

Șapte pași mai târziu, Sofia întreabă:

— De unde știi?

Apoi a văzut cabana de la marginea nordică a ghețarului.

8.

Erik a găsit-o pe harta lor. Era o cabană a DNT, ca și cea în care plănuiseră să stea în a doua noapte a excursiei de schi. Aceasta, însă, era o cabană fără servicii, ceea ce însemna că nu era dotată cu proviziile obișnuite de conserve, cafea, ceai, pâine crocantă și plicuri de supă praf.

Ieșind de pe ghețar, au urcat printr-o zonă de brazi înalți și înzăpeziți, iar acum stăteau și priveau spre cabana de lemn, care se afla în vârful versantului din fața lor.

— Ce este, tati?, îl întreabă Sofia.

— Mă uit doar, spune el.

— Crezi că ar putea fi acolo? Cel pe schiuri?

Frigul se strecura în el. Simțea un tremur acaparându-i carnea, căutând să pătrundă mai adânc, în oasele și măduva din ele.

— Nu cred. Dar nu știu dacă ar trebui să intrăm, spune el. Poate că ar trebui să continuăm să mergem.

S-a uitat la ea. Și-a tras fularul circular în sus peste jumătatea inferioară a feței, astfel încât doar ochii ei îl priveau. Vedea cât de mult își dorea ea să intre în cabană și cât de mult se străduia să nu o spună.

— Îți este prea frig, spune el.

Sofia a dat din cap.

El și-a bătut propriile palme, sunetul fiind înăbușit de mănuși.

— Și mie îmi este, spune el, uitându-se înapoi spre cabană. În jurul ei, troienele de zăpadă erau atât de adânci, încât părea că întreg locul era înghițit încet.

Și-a scos o mănușă și și-a cuprins bărbia amorțită și partea de jos a feței în mână, încercând să transmită puțină căldură. Dar nu își putea simți propria atingere.

— Hai să aruncăm o privire mai de aproape, bine?

— Bine, spune ea, cuvântul fiind înăbușit de fularul care îi acoperea gura.

Și-a tras mănua la loc și au urcat versantul, Sofia ținându-se pe urmele lui. Când se apropiau de vârf, i-a spus să rămână printre copacii de pe vârful dealului. El și-a desfăcut schiurile, și-a luat rachetele de zăpadă din sanie și le-a încălțat.

A inspectat din nou casa. Ferestrele erau întunecate. Din horn nu ieșea fum. Dar totuși stătea acolo, cu respirația încetoșând aerul rarefiat, privind ca și cum ar aștepta ca un al șaselea simț să intre în acțiune și să îi spună dacă există vreo inimă care bate între acei patru pereți de lemn. Nu putea exclude posibilitatea ca bărbatul înalt să aștepte înăuntru, după ce ghicise că el și Sofia nu vor fi capabili să reziste tentației căldurii și a adăpostului.

S-a uitat înapoi la Sofia și a dat din cap o dată. Ea a dat din cap înapoi, așa că și-a luat pușca de pe umăr, a îndepărtat siguranța și a acționat zăvorul, eliberând un cartuș din magazie în cameră. Și-a dat jos mănuașile și le-a băgat în buzunarele gecii, sperând că nu îi vor amorti degetele. Apoi a pus siguranța la loc și s-a îndreptat spre partea de est, a trecut pe lângă grămada de lemne și a urcat cele cinci trepte până la veranda acoperită, fără să facă niciun zgomot în afară de *scârțâind* ușor al zăpezii sub rachetele de aluminiu.

S-a oprit sub streășină și a studiat terenul în jurul picioarelor sale. Erau dovezi de alte urme care duceau către și în jurul cabanei, dincolo de troienele invadatoare. Nu erau urme proaspete ca și cele pe care le făcea el, dar locuri în care zăpada era mai puțin adâncă, pentru că fusese călcată cu bocanci sau schiuri. A mers cu greu până la una dintre ferestre și a privit înăuntru, punând o mână pe geam pentru a-și proteja ochii. Era întuneric înăuntru. A văzut o masă și șase scaune, toate

frumos aranjate. Bucătăria, un ceainic și câteva conserve pe bufet. Niciun semn de ocupare. S-a îndreptat spre o altă fereastră și a văzut un dormitor neiluminat, cu două paturi suprapuse îngrijite și netulburate, așteptând membri obosiți ai Asociației Norvegiene de Trekking. Nu a putut înconjura întreaga clădire, deoarece troienele coborâseră de pe terenul mai înalt și se adunaseră la peretele din spate, așa că ar fi trebuit să se urce pe troianul de zăpadă pentru a se uita pe fereastra de acolo.

Simțind că nu există niciun pericol imediat, s-a întors la ușa din față ținând pușca pe umăr cu o mână și cealaltă mână întinzând-o spre mânerul ușii. Chiar și în prezent, cabanele DNT erau uneori lăsate descuiate, dar nu îndrăznea să spere că aceasta ar fi. Și totuși, când a întors mânerul, ușa s-a deschis ușor spre interior. Niciun scârțâit de balamale. Niciun salut de bun-venit din interior. Nicio împușcătură.

Și-a ridicat mâna stângă pentru a sprijini pușca, apoi a făcut un pas înăuntru, mișcând țeava la stânga și la dreapta. Acoperind încă micul hol de la intrare și camera de zi cu Remington-ul, a căzut în genunchi și, cu o mână, a desfăcut fiecare dintre rachete. A ieșit din ele, a pășit în camera de zi și în sufragerie și a aruncat o privire în bucătărie. Podeaua părea uscată peste tot. Un semn bun. Nu o garanție. Și-a luat o clipă pentru a-și liniști respirația. Mai avea de verificat trei dormitoare. A împins ușa de la primul cu țeava puștii. În timp ce s-a aplecat să se uite sub unul dintre cele două seturi de paturi supraetajate, și-a ținut respirația, întrebându-se dacă va avea timp să vadă pe cineva în umbra de dedesubt, înainte de a fi împușcat în față. Nu și-l putea imagina pe bărbatul înalt stând sub un pat în cazul în care Erik și Sofia ar apărea... dar totuși, era o prostie.

Ajuns la al doilea dormitor, a descuiat ușa cu grijă, apoi s-a coborât pe podea, culcat pe o parte.

Nimeni nu s-ar fi așteptat ca el să fie la nivelul podelei, iar astfel putea să vadă sub paturile din interior. Nimic.

Ultimul dormitor aștepta cu ușa întredeschisă. A folosit aceeași metodă ca și în cazul celui de-al doilea. Această ușă a scârțâit. Dar nu era nimeni înăuntru care să îl audă.

Eliberându-și respirația, și-a închis ochii și și-a lovit o dată fruntea de podeaua de lemn, apoi s-a ridicat în picioare și s-a întors afară să o aducă pe Sofia. Zece minute mai târziu, el stătea la masă, în bucătărie, și ea pe canapea, fără cizme, chemând viața înapoi în picioarele lor reci și gemând de plăcere.

— Putem să facem un foc?, îl întreabă ea. Vreascuri fuseseră lăsate într-o grămadă ordonată lângă sobă, împreună cu o cutie de chibrituri. Un singur chibrit fusese așezat peste cutia deschisă, pregătit pentru oricine ar fi sosit cu degetele amorțite. Pe podeaua de pin de lângă sobă era o găleată plină de lemne de mesteacăn despicate și un ziar vechi împăturit pentru iască.

— Nu cred, spune el. Fumul ne-ar da de gol.

Ea a dat din cap, părând mai mult stânjenită că nu se gândise la asta decât dezamăgită de foc.

— Nu putem sta mult timp, spune el.

— Știu, spune ea.

Erik s-a uitat în jos la degetele de la picioare. Nasul lui era mai puțin recunoscător. Știa că ar fi mirosit urât dacă și-ar fi dat jos toate straturile.

— Putem să facem niște mâncare caldă?, întreabă ea.

El a aruncat o privire spre cea mai apropiată fereastră.

— Dacă ne grăbim, spune apoi. Și dacă suntem cu ochii în patru.

Nu era apă curentă. Nici electricitate. Și le era greu să se uite la lemnele acelea de lângă sobă, știind că nu puteau face un foc mistuitor. Dar oricum era un confort să aibă patru pereți puternici

și un acoperiș în jurul lor. Să fie feriți de vânt și de zăpadă. Să folosească o toaletă și să își poată da jos căciulile și mănușile.

A dus ceainicul afară și a scos stația de emisie-recepție din buzunar și a derulat în sus și în jos printre canale, oprindu-se o clipă pe fiecare dintre ele, în caz că auzea pe cineva vorbind. Se putea întâmpla uneori, știa, dacă cealaltă persoană se afla în raza de acțiune, pentru că erau doar câteva canale disponibile. Intervenție în alt trafic, așa auzise că se numea atunci când te alăturai unei alte conversații. Maniere proaste. Doamne, dar el ar fi intervenit în acel trafic, dacă l-ar fi găsit. I-ar fi spus oricui de la celălalt capăt că erau bărbați care încearcă să îl ucidă pe el și pe fiica lui. Că i-au ucis deja pe Lars și Karine Helgeland.

Dar nu a găsit voci prietenoase. Douăzeci și două de canale și nimic altceva decât zgomot alb pe oricare dintre ele. La fel ca vocalizarea neanimată a furtunii însăși. Zgomot alb într-o lume albă.

Nu că ar fi fost surprins. Cine altcineva ar fi putut fi în zonă pe vremea asta?

A pus transmițătorul deoparte, apoi a umplut ceainicul de zăpadă și l-a dus înăuntru, unde a montat aragazul de camping pe podeaua din sufragerie. Pe când apa a dat în clocot, i-a făcut fiicei sale o ciocolată caldă și lui o ceașcă de cafea dintr-un borcan de Nescafe pe care un vizitator anterior îl lăsase în dulapul din bucătărie. Sofia a pus la fiert două dintre punguțele lor de mâncare.

— Uită-te la mine cum ne pregătesc un mic dejun complet, spune Sofia, cu ochii obosiți, dar zâmbitori. A făcut un gest către tigaia de deasupra flăcării albastre. Fasole, cârnați, șuncă și omletă pentru noi doi, vine imediat.

El i-a zâmbit.

— Îi vom spune mamei când ajungem că de acum încolo poți să gătești tu, bine?

Ea a dat din cap.

— Atâta vreme cât vine într-un pliculeț de aluminiu, spune ea, apoi își strânge degetele de la o mână și le sărută ca un bucătar italian.

A râs atunci, în ciuda a tot ce se întâmpla, și s-a întors cu reticență înapoi să privească ninsoarea de dincolo de fereastră. Când mâncarea a fost gata, au mâncat repede, împingându-și lingurile în pungile aburinde și înghesuindu-și cârnații și fasolea fierbinți în gură, strâmbându-se din cauza fierbințelii și trăgând aer printre dinți pentru a răci mâncarea.

A ridicat și ultima înghițitură a cafelei la buze.

— Câteva minute încă și mai bine am porni din nou la drum, spune el. Dar mai întâi trebuie să mă uit la mâna ta.

Sofia era în genunchi, împachetând aragazul și butelia mică de gaz în rucsacul lui, dar și-a ridicat mâna în sus pentru ca el să o vadă.

— Pansamentul este lipit de sângele uscat. Nu vreau să îl dau jos în caz că începe să sângereze din nou.

S-a gândit la asta.

— Îl vom lăsa deocamdată, spune el. Oricum nu aveau pansamente curate. Mai bine să ținem rana curată.

— De ce nu ne poate lăsa în pace?, întreabă ea, uitându-se la el.

— Pentru că știm că el și oamenii lui i-au ucis pe domnul și doamna Helgeland, spune el. Așa că vrea să se asigure că nu vom putea spune nimănui niciodată. A răsturnat ultimele picături de cafea în chiuvetă. Și pentru că i-am ucis pe doi dintre ei, se gândește el. *Poate trei. Și unul dintre ei era fratele lui.* De asemenea, cred că l-am supărat.

Și-a regretat imediat zâmbetul sumbru. Sofia era prea tânără, probabil prea traumatizată, pentru a aprecia acest gen de umor negru. L-a privit cu ochii rotunzi, iar el s-a simțit murdar până în măduva oaselor pentru ceea ce îl văzuseră făcând acei ochi. Îi era silă. Dar Sofia era în viață.

— Nu știu cine sunt acești oameni, spune el, dar știu că au ceva de-a face cu mina de cupru împotriva căreia protestau soții Helgeland.

În ochii Sofiei erau acum lacrimi.

— Cum au putut să facă asta?, întreabă ea. Părea cu adevărat confuză. Cum au putut să ucidă oameni în felul acesta?

Nu știa cum să îi răspundă, dar știa că fata avea nevoie ca el să spună ceva.

— Unii oameni nu au lumină în suflet, spune el.

Sofia a cugetat la asta, iar Erik s-a gândit la el însuși și s-a întrebat dacă avea vreo lumină în propriul suflet. *Tu ești lumina mea, se gândește el privind-o, dar nu a spus-o.*

Apoi Sofia s-a ridicat în picioare, trăgând strâns de cureaua rucsacului și închizând capacul. Și, în timp ce o privea, știa că o iubea mult peste capacitatea lui de a o exprima sau chiar de a înțelege. Ea reprezenta inima lui care umbla în afara trupului său.

— Tati, spune ea, ridicându-i rucsacul în ambele mâini și cărându-l până la el. Fața ei părea să se strângă în sine, iar mușchii mici din obraji i se contractau în mici noduri. Vom muri?

Cuvintele ei l-au lovit ca un tren de marfă. Și totuși, și-a reținut răspunsul impulsiv care i-a venit pe buze. Avusese curaj să îi pună întrebarea și nu voia să o trateze cu condescendență. Nu mai avea să o facă. I-a luat bagajul și l-a așezat pe podea lângă ei. Apucând-o pe Sofia de umăr, i-a înclinat bărbia cu cealaltă mână și a privit-o adânc în ochi.

— Nu vom muri, spune el, pentru că noi nu renunțăm niciodată. Indiferent ce s-ar întâmpla. I-a șters o lacrimă de pe obraz. Indiferent. Ce. S-ar. Întâmpla, spune din nou, acordând fiecărui cuvânt spațiul și greutatea sa.

Îi privea ochii, încruntată, cu dinții trăgându-și buza de jos, care era uscată și crăpată din cauza vântului și a frigului.

— Dacă Emilie ar fi fost aici... în locul meu... ai fi avut șanse mai bune, spune ea. Era o schioare atât de bună.

— Sofia, spune el și clatină din cap. Emilie a fost o mare schioare, dar și tu ești la fel. Și ești *atât* de curajoasă. Nu aș fi putut ajunge atât de departe fără tine. Vorbesc serios.

Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit.

— Mi-aș dori ca ea să fi fost aici cu noi, tati, spune ea. A văzut o mică pată de sânge pe buza ei. Știu că este egoist din partea mea. Pentru că dacă ar fi fost aici acum, ar fi fost speriată ca și mine. Ar putea fi ucisă. Dar...

A privit în altă parte, lăsându-și cuvintele suspendate acolo între ei. Dintr-odată, Erik nu se mai afla într-o cabană DNT din Alpii Lyngen, ci într-un centru de alpinism din sudul Londrei, într-o dimineată mohorâtă de sâmbătă. Ceea ce trebuia să fie o vizită de vacanță la tatăl său, se transformase într-un coșmar de neimaginat. Își amintea că era în genunchi lângă trupul frânt al lui Emilie, deoarece ea căzuse. Șase metri. O defecțiune la sistemul ei de siguranță. O cădere din care se putea supraviețui, dar, așa cum se spune, nu căderea este cea care te ucide. În mintea lui era acolo, mângâind-o pe Emilie pe față și spunându-i că va fi bine, chiar dacă știa că nu va fi.

— Îmi pare rău, tati, spune Sofia, iar acum întinde ea mâna și șterge o lacrimă de pe obrazul lui. Nu ar fi trebuit să vorbesc despre ea acum.

El a întins mâna și i-a șters sângele de pe buză cu degetul mare.

— Ba da, ar trebui, îi spune el, strângând cuvintele ca să treacă de nodul din gât. Este bine să vorbim despre cei pe care îi iubim, chiar dacă nu mai sunt printre noi.

— Pentru că, într-un fel, ei sunt cu noi încă, spune ea, mai degrabă ca o întrebare.

— Da, spune el. Apoi cei doi au rămas în liniște pentru un moment, dându-le timp cuvintelor și

amintirilor să se așeze.

— Acum, spune el și se apleacă, apucând curelele rucsacului său, chiar ar trebui să...

Ea a făcut un pas înapoi de lângă el, cu ochii mari, cu gura deschisă, de parcă ar fi încercat să țipe, dar nu putea.

— Ce este?, întreabă el. S-a întors pentru a-i urmări privirea, care era fixată pe ceva – sau pe cineva – dincolo de geam.

— Tați, șoptește ea.

— Jos, spune el.

S-a întins și a luat pușca de pe blat. A făcut un gest spre rucsacul Sofiei, pe care ea îl lăsase pe un scaun de lângă masă. Du-te, șuieră el, pentru că Sofia încă se uita în sus la fereastră, nedorind sau neputând să se miște. Du-te, spune el din nou. L-a privit cu ochii bulbucăți, apoi s-a târât în patru labe și și-a luat rucsacul.

Bărbatul înalt ieșise din linia copacilor, cu pușca ridicată, în timp ce urca pe jos versantul spre cabană.

— Trebuie să ieșim de aici. Sângele îi zvâcnea în urechi, iar Erik a arătat spre ușă, știind că nu putea fi încă vizibilă pentru omul de afară. A luat căciula și geaca Sofiei de pe cuier și i le-a dat, înainte să își ia rapid propriul echipament. Un semn din cap din partea lui și Sofia a deschis ușa.

Au trecut prin ea ghemuiți, au ieșit pe verandă, iar el a privit spre brazii cu crengile joase, sub care ascunsese sania și schiurile. Parcă citindu-i gândurile, Sofia s-a mișcat, dar el a apucat-o de mână. Nu era timp. Până acum, bărbatul înalt ar fi trecut de creastă. În orice moment ar putea să se apropie de laterala cabanei și să îi vadă fugind spre copaci. I-ar fi fixat în vizorul puștii, mai întâi pe el, apoi pe fată. Ținte în bătaia puștii pe spatele lor. Două împușcături ușoare. Apoi îi va îngropa adânc în zăpadă, în jos pe ghețar.

— Acolo jos, șuieră el. Au căzut peste marginea verandei cu picioarele înainte, înghesuindu-se

împreună cu bagajele lor între structura de lemn și stânca rece de dedesubt. O luptă disperată. Îi tremurau măruntaiele de frică, iar mâinile lui se strângeau în jurul puștii ca un om aruncat peste bord, agățat de o bucată de lemn în derivă.

— Tati, șoptește fata lângă el, cu albul ochilor strălucind în umbră.

— Șșș. El apasă două degete pe buzele ei, cu respirația lor aburind în spațiul întunecat.

Apoi, *scârțâind* zăpezii călcate de cizme pe prima treaptă.

Sofia s-a îndreptat spre lumină, iar el a întins mâna pentru a o opri, dar apoi a văzut-o. Căciula ei roz de lână, pe jos unde îi căzuse, chiar dincolo de intrarea în ascunzătoarea lor. Sofia și-a întins mâna, a apucat căciula și a tras-o în întuneric, iar cei doi au așteptat, ținându-și respirația, îngroziți că bărbatul i-a văzut.

Scârț. Scârț. Bărbatul înalt a urcat treptele și a făcut trei pași, apoi s-a oprit. Stătea chiar deasupra capetelor lor. Erik s-a uitat la Sofia. Un firicel de zăpadă a căzut printr-o gaură mică pe fața ei îndreptată în sus.

Scârț... Scârț.

A apăsător ușor siguranța Remington-ului și a îndreptat țeava spre crăpătura din scânduri, așezându-și degetul pe trăgaciul rece. Avea trei cartușe. Unul în cameră, două în magazie. Putea să apese pe trăgaci și cartușul din Remington 700 ar putea să treacă prin lemn, să intre în ventrele bărbatului și să îl ucidă, sau cel puțin să îl rănească. Dar la fel de bine, glonțul ar putea devia. Ar putea să rateze cu totul. Și atunci ce se va întâmpla? Bărbatul înalt i-ar ucide ca pe șobolani într-o găleată.

A lăsat tensiunea din degetul său să se transfere pe trăgaci, apăsând acei câțiva milimetri de joc, până când trăgaciul nu s-a mai mișcat. Încă un pic de forță și pușca ar fi tras.

Scârț, scârț, scârț. Bărbatul s-a îndepărtat de ei, spre ușa cabanei, a așteptat zece secunde și a intrat.

Nu încă, și-a spus. Nu încă. Lasă-l să intre cum trebuie. Poate să intre într-unul dintre dormitoare. Să îngenuncheze și să verifice sub pat.

A numărat până la cinci.

Acum. A împins rucsacurile afară prin deschizătură, apoi s-a mișcat repede după ele, strecurându-se sub verandă. Apoi s-a întors și s-a întins pentru a o scoate pe Sofia. Și-au pus rucsacurile și el a mimat *du-te!*, arătând spre brazi, iar ea a alergat prin zăpada adâncă în timp ce el s-a întors cu fața la cabană și a proptit pușca în umăr, ținând ferestrele, fiecare pe rând. Mergând cu spatele. Scufundându-se până la genunchi cu fiecare pas.

O auzea pe Sofia în spatele lui, trăgând sania afară dintre copaci, dar el era cu ochii pe lunetă. A crezut că a văzut mișcare prin fereastra de la bucătărie și și-a ținut respirația, dar nu a tras și a continuat să se îndepărteze. Ar fi tras doar dacă ar fi putut să așeze luneta pe corpul bărbatului. Sub gât și deasupra buricului. Masa centrală. Cu puțin noroc, o lovitură fatală.

Și totuși, se putea ca tocmai în acel moment să stea chiar el în raza de acțiune a armei celui alt bărbat. Oare bărbatul înalt stătea în umbră dincolo de una dintre ferestre, cu degetul pe trăgaci?

Gândul acesta i-a făcut pielea de găină. *Doar continuă să te miști.*

— Grăbește-te, tati! Sofia șuieră, iar acum s-a întors și a văzut că ea îi pregătise schiurile și sania. În cele din urmă s-a întors cu spatele la cabană, și-a pus hamul, pușca pe umăr și a mers să își prindă schiurile. Schiul din dreapta a intrat destul de ușor, dar nu și-l putea prinde pe cel stâng.

— La naiba! mârâie el. Era zăpadă înțepenită în legăturile de fixare și zăpadă blocată în vârful clăparului stâng.

— Repede, tati! spune Sofia.

S-a desprins de schiul drept, l-a luat pe cel stâng și l-a lovit de un copac, apoi și-a băgat degetul mare în legătură pentru a îndepărta zăpadă rămasă. Apoi a aruncat jos schiul și a lovit copacul cu clăparul blocat cu zăpadă, pentru a elibera mica bară de metal din față.

— Bun, spune el, prinzându-și din nou schiurile.

— Mănușile tale, tati, spune Sofia.

Erau încă în casă, atârinate de mânerul unui dulap de bucătărie la uscat. A scrâșnit din dinți.

— Nu contează. Du-te, îi spune el.

Au urcat timp de peste două ore. Niciun semn ca cineva să fi fost acolo înainte. Nicio urmă de animale, nicio mișcare sau sunete de păsări. Nicio urmă de viață dincolo de respirația lor aburindă și bătaile inimii. Era un loc liniștit, greoi și umbros și îi amintea de o carte pe care le-o citise fetelor când erau mici. Despre un loc numit Narnia. Un tărâm de gheață și zăpadă, unde era mereu iarnă, dar niciodată Crăciun.

Sofia părea puternică. Îmi arată că poate schia la fel de bine *ca Emilie*, se gândește el. Dar apoi a știut că nu era deloc așa. Îi arăta lui Emilie cum poate schia.

Pentru că, într-un fel, ea este cu noi încă.

Au ocolit marginile văilor mici, iar când au ieșit din pădure și au ajuns pe versantul inferior al unui deal, s-au oprit să își tragă răsuflarea și să se uite înapoi pe unde au venit.

— Măinile tale, tati, spune Sofia.

Și-a înfipt bețele în zăpadă, și-a dus mâinile în fața gurii și a suflat aer fierbinte în ele. Apoi și-a încrucișat brațele.

— Sunt în regulă mâinile, îi spune el.

Dar nu erau în regulă. Își cunoștea propriile mâini. Nu le mai simțea. Abia reușise să apuce bețele și le-ar fi pierdut, dacă nu ar fi avut curelele din jurul încheieturilor.

— Lasă-mă să văd, îi spune Sofia.

— Sunt bine, spune el.

— Lasă-mă să văd, tati, insistă ea, și își întinde mâinile spre el.

El și-a pus mâinile în ale ei. Erau de un alb sinistru pe fondul albastru închis al mănușilor ei.

— Simți asta? Ea îi strângea mâinile și le freca cu degetul mare.

El a clătinat din cap. Tot ce simțea era o pulsație în carne și o senzație de furtună. Și-a ridicat privirea la cerul care se întuneca și la zăpada care cădea.

— Cred că ai putea să îmi scoți verigheta, spune el, uitându-se la verigheta de argint de pe al patrulea deget al mâinii drepte. În caz că mi se umflă degetele.

A răsucit inelul și l-a pus în buzunarul de la piept al gecii lui.

— Dar să nu îi spui mamei că am scos-o, îi spune el, forțând un zâmbet.

Sofia și-a dat jos rucsacul, l-a deschis și a scormonit în el, până când a găsit șosetele ei de schimb. Apoi și-a scos mănușile cu dinții, le-a prins de mânerele bețelor și i-a cerut din nou mâinile. I-a dat-o mai întâi pe cea dreaptă și a tras una dintre șosete pe ea, băgând-o sub mâneca gecii și al stratului mijlociu, dar peste stratul termic de bază, până când aproape că i-a ajuns la cot. Apoi a pipăit articulația de la baza degetului mare și, când a găsit-o, a ciupit lâna de peste ea și a ținut-o ciupită în timp ce a tras ciorapul jos.

Și-a scos briceagul și a început cu foarfecă mică. Aceasta s-a agățat de material, așa că a scos lama principală și s-a apucat să taie partea pe care o ținea între degete. Apoi a repetat întregul proces cu mâna lui stângă și cu cealaltă șosetă, iar când a terminat, el a ridicat ambele mâini cu noile lor mănuși de șosete și a zâmbit.

— Ce? Este mai bine decât nimic, spune ea în defensivă.

— Le ador, spune el.

Nu a trecut mult timp însă până când vremea s-a înrăutățit și norii au coborât din nou, ca și cum furtuna însăși, după ce i-a pierdut din vedere când se adăposteau în cabana DNT, îi căuta de atunci. Furtuna s-a năpustit, transformând lumea odată albă într-un gri monoton. După aceea a venit o ninsoare și mai grea. I-a învăluit ca și cum ar fi schiat într-un zid impenetrabil. Abia dacă putea vedea cinci metri în față, ceea ce îi făcea să înainteze lent, pentru că trebuiau să fie atenți și să observe terenul. Orice pantă descendentă acum ar putea duce la o cădere bruscă.

A făcut-o pe Sofia să schieze în spatele lui și al saniei. Nu îi plăcea că nu o vedea, sau că ea ar fi fost prima pe care o zărea bărbatul înalt, dacă îi ajungea din urmă. Dar depindea de el să fie în față. Poate că reușea chiar să o adăpostească și să o ferească de vânt – care se întetea nemilos.

Ar fi trebuit să trag la cabană, și-a spus el. Dar nu o făcuse, iar acum se temea că amândoi vor muri de frig aici. Sau că vor cădea de pe marginea unei stânci și se vor izbi de stâncile de jos.

Din când în când se opreau să verifice busola GPS de pe ceasul lui. Îl pusese în buzunar, ca să nu fie nevoit să își scoată noua mânășă pentru a ajunge la el. Dar mâinile lui nu mai aveau acum dexteritate nici măcar pentru a-l scoate din buzunar, așa că i-a dat ceasul Sofiei și i-a spus să verifice, dacă se îndreaptă spre nord-vest. Nu puteau vedea munții din jurul lor, nici copacii, și cum însăși suprafața se mișca sub schiurile lor, nu era nimic pe ce să își fixeze privirea. De fiecare dată când se opreau, zăpada umplea urmele lor, așa că era imposibil de stabilit din ce direcție veniseră. Busola și vântul care bătea erau singurele lor indicatoare de direcție. Iar vântul nu putea fi de încredere. Chiar și atunci când credea că au schiat în linie dreaptă, vântul din partea stângă, care îi acoperea cu un strat de gheață și zăpadă, îl izbea

din față. Erik se întreba dacă era cumva înconjurat de văi pe care nu le putea vedea.

— Trebuie să găsim adăpost înainte să se întunece, strigă Sofia.

— Continuăm să mergem, strigă el. Dar ea avea dreptate, totuși. Nu puteau să stea afară în această situație. Și cu siguranță că va fi mai rău cu cât urcau mai mult. Dar uite ce s-a întâmplat ultima dată când s-au oprit. Decizia lui de a se odihni aproape că i-a costat viața.

— Continuăm să mergem, strigă din nou.

Nu era un om religios. Elise ar spune probabil că nu era nici măcar un om spiritual.

De fiecare dată când ajungeau la o înclinație și priveau în sus, versantul dispărea în vârtejul de ceață de deasupra capetelor lor și nu știau dacă vor urca zece metri sau o sută. Dar au urcat, pas cu pas sau în pas alăturat pe cele mai abrupte porțiuni, Sofia întorcându-și fața de la rafale, el luptându-se cu sania.

La ora patru se întunecase deja. El nu își mai putea prinde bețele, așa că împingea în jos cu încheieturile pe vârfurile mânerelor, ceea ce îi diminua propulsia, dar era mai bine decât să lase bețele să atârne de curelele lor și să le târască prin zăpadă. Se temea că merg prea încet și știa că Sofia trebuie să fi înghețat, pentru că el era înghețat. Mușchii lor nu generau suficient de multă căldură. Dar era prea periculos să schieze mai repede, când abia dacă vedeau încotro se îndreptau.

Continuă să mergi. Pentru că el este acolo. Este acolo undeva și nu va ezita, așa cum ai făcut-o tu. El va trage.

Au ajuns pe un platou și instinctul i-a tras aproape unul de celălalt. Respirau greu, iar el și-a apăsât gura pe stratul de gheață de pe căciula ei și a spus că vor fi bine. Dar când și-a ridicat ochii să privească în jur, totul era difuz.

Îi simțea trupul tremurând și nu știa ce să facă.

— Sunt atât de obosită, tati, spune ea, cu capul greu pe pieptul lui. El a ținut-o și mai strâns, încercând să se înfășoare în jurul ei să o protejeze de vânt și de gheața usturătoare și s-a gândit că poate ar trebui să ia lopata și să sape o gaură chiar acolo unde se aflau. Nimic sofisticat, doar o groapă suficient de adâncă pentru a se putea întinde la adăpost de vânt și să doarmă. Dar știa că nu gândea limpede. Creierul îi era amorțit de oboseală și de frig. Știa că oamenii care suferă de expunere și de apariția hipotermiei simțeau adesea o nevoie de a dormi. Dar dacă se întindeau, exista o probabilitate mare să nu se mai ridice niciodată.

Și-a frecat brațele în sus și în jos pe corpul Sofiei. Era atât de înspăimântat pentru ea.

— Cum te cheamă?, o întreabă el.

— Poftim?

— Spune-mi doar cum te cheamă?

— Sofia Frida Amdahl, spune ea obosită.

— Câți ani ai?

— Tati? Ce faci?

— Câți ani?, strigă el.

— Treisprezece, spune ea, mai tare acum, pentru că își dăduse seama ce făcea el.

— Ce ai primit de ziua ta?

Și-a dat jos fularul circular de la gât pentru ca el să o poată auzi mai bine.

— Un rucsac Fjällräven. Este albastru. Niște căști. Noua carte a lui Stephen King.

— Ce altceva?

A tăcut o clipă, apoi a spus:

— Un hanorac verde. O boxă Bluetooth.

Vântul nu a putut să îi împrășteie cuvintele, deoarece erau prinse în buzunarul de spațiu protejat dintre cele două corpuri ale lor.

— Altceva?, întreabă el.

— Această căciulă roz stupidă, spune ea.

El a zâmbit în ciuda tuturor lucrurilor.

— Ai spus că îți place.

— Am mințit, spune ea.

— Cel puțin tu nu porți șosete pe mâini, spune el.

— Am crezut că îți plac, spune ea.

— Am mințit.

Nu vorbea greu. Minte ei era încă ascuțită.

— Să mergem, spune el.

Zăpada de sub schiurile lui a luat-o la vale. A strigat la Sofia să o avertizeze. Apoi tăcere.

Era întuneric beznă și liniște. Nu simțea frig sau frică. Dimpotrivă: se simțea în siguranță. Protejat. Ca și cum o parte a minții sale își amintea de pânțele mamei. Credea că poate dormi în sfârșit. Doar să doarmă și să lase totul să dispară.

Sau... era deja mort?

Nu, a decis că nu e mort. Pentru că ceva trăgea de colțul minții sale, ca un cârlig de pește prins în buza unui macrou.

Un sunet acum, îndepărtat și vag, undeva dincolo de acea liniște ciudată. Ca și vocea joasă și răgușită a unui corb.

De ce ar fi un corb aici?, se gândește el.

Era sigur că avea ochii deschiși și totuși era orb. A simțit gustul sângelui și i-a simțit căldura și înțepătura sărată în ochi.

Iar sunetul acela îndepărtat. De ce nu îl puteau lăsa în pace? Avea nevoie de odihnă. Doar pentru o clipă. Și-a închis ochii și s-a simțit în derivă.

Era vag conștient de ritmul lent și uniform al respirației sale.

Apoi... nimic.

Sofia.

A găfâit. Nu era suficient aer. A încercat să își ridice brațele, dar nu a putut. Era ca și cum ar fi fost învelite în beton, iar acum nu mai exista oboseală, nu mai exista seninătate, ci doar o panică orbitoare.

— Sofia! strigă el. Sofia! Și-a amintit că a căzut, că i-au fugit schiurile. Căzuse și Sofia? Fusesse chiar în spatele lui. Era îngropată undeva în apropiere? Sofia! A încercat să dea din picioare. A

încercat să își bage mâinile în zăpada din jurul lui. Simțea cum îi curge sângele din buză în ochi și nu știa cum se putea întâmpla asta, dar apoi a realizat. Era cu capul în jos. Nu avea altă modalitate de a-și da seama unde era sus și unde era jos, dar sângele i-a spus. Și poate presiunea din cap, acum că se gândea la asta, împingând în interiorul craniului și în spatele ochilor.

Nu s-a mai zbatut și a ascultat. Știa că nu mai era mult înainte de a consuma tot oxigenul pe care îl mai are, așa că și-a ținut respirația și a rămas nemișcat, iar apoi a auzit-o chemându-l. A auzit-o strigând „tati” și a știut că trebuie să fie complet îngrozită. Era singură în întuneric, așa că a început să lupte din nou. Scormonea cu mâinile în zăpadă, încercând să creeze spațiu de mișcare. Nu i-a mai păsat de conservarea aerului. Era furios. A auzit bătaia ritmică a unei lopeți în zăpadă și a știut că ea săpa.

— Aici, sunt aici! strigă el, sunetul propriei voci fiind în mod ciudat înăbușit, ca și cum aerul din jurul lui nu era aer, ci apă.

Săpăturile s-au oprit, așa că a strigat-o din nou. Apoi lopata a mai lovit o dată, mai aproape acum, poate undeva deasupra umărului său stâng. Lopata a coborât, din nou și din nou, iar el a reușit să își apropie brațele de corp și a început să sape prin zăpadă spre ea.

— Stai așa, tati, îi spune Sofia, cu vocea stinsă și îndepărtată, deși nu era la mai mult de o jumătate de metru în față.

Schiurile îi căzuseră, așa că și-a îndreptat picioarele și a înfipt vârfurile clăparilor în sus.

Pentru o vreme, au lucrat în tăcere și, în cele din urmă, a simțit un val de aer rece care l-a inundat.

— Te văd, îi spune ea, cu o voce mai clară.

— Sunt bine, spune el. Sunt bine.

— Stai așa, aproape am ajuns, spune ea.

Cu o mare parte din greutatea de pe el îndepărtată, a constatat că poate să se miște.

Sofia a căzut în genunchi și s-a aruncat la el, îmbrățișându-l o clipă, înainte de a se ridica și de a încerca să îl ridice în picioare.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă el, ridicându-se nesigur, trăgând aerul înghețat în plămâni.

— Ai căzut de acolo de sus, spune ea, indicând în sus cu lopata. Este o stâncă și era o cornișă de zăpadă ieșită în afară. Așa cum avem uneori pe acoperișul casei.

Abia putea să distingă marginea în întuneric, pentru că vântul mătura norii înghețați de zăpadă peste ea.

— Cred că a căzut pe mine o cantitate mare de zăpadă, spune el, trecându-și dosul mâinilor peste corp, făcând un inventar al membrelor și oaselor, pentru a se asigura că nimic nu era rupt.

Sofia a arătat spre fața lui.

— Sângerezi.

Și-a acoperit buza și ochiul.

— Nu este nimic. Cred că m-am lovit cu bățul în timp ce cădeam. Niciodată nu te voi mai numi pe tine neîndemânatică.

Fata a pășit în mormanul de zăpadă și l-a ajutat, măturând resturile de zăpadă de pe geaca și capul lui.

— Stai nemișcat, spune ea. Ai zăpadă în ureche. S-a strâmbat în timp ce ea și-a băgat degetul mic în urechea lui dreaptă și a scos dopul de gheață.

— Așa este mai bine, spune ea, dându-se înapoi.

S-a ridicat cu greu în picioare și a realizat că era încă înhămat la sanie, care se afla la suprafață, în apropiere. Noroc că nu fusese îngropată odată cu el, altfel Sofia nu ar fi putut folosi lopata pentru a-l scoate la suprafață.

A întins mâna spre lopată acum.

— Trebuie să îmi găsesc schiurile, mormăie el.

— Mâinile tale, spune ea.

S-a uitat la propriile mâini, la zăpada lipită de lâna din mănușile-șosete pe care ea i le făcuse. A încercat să își strângă mâinile, dar nu putea și știa

că ea avea dreptate, că nu ar reuși să prindă lopata. Așadar, a trebuit să privească în timp ce ea săpa din nou. Nu i-a luat mult timp. A găsit schiurile și bățul care se rătăcise și a curățat zăpada de pe legături.

— Ți-e frig, tati, spune ea.

— Voi fi bine, spune el. Dar tremura. Rămăsese nemișcat prea mult timp și acum era din nou în aer liber, iar temperatura corpului îi scădea rapid.

— Trebuie să continuăm să urcăm, spune el, bâjbâind cu bețele până când a înfășurat curelele peste mâini. Și-a ridicat picioarele, pe rând, lovind vârful clăparilor de băț, pentru a înlătura gheața de pe mica bară care se introducea în legături. Apoi s-a prins în schiuri în timp ce Sofia îndrepta sania din spatele lui. Celălalt băț era și el îndoit acum, deși nu suficient de mult pentru a cauza o problemă.

A privit în sus, în întuneric, la zăpada care cădea în vârtejuri peste marginea de unde căzuse. Ar fi putut să își sucească un genunchi sau să își rupă un picior, dacă schiurile nu s-ar fi desprins. Ar fi putut să își rupă gâtul. Sofia ar fi putut fi singură acum, pentru că nu a văzut marginea.

Ești în viață. Ești bine, își spune lui însuși.

— Ești gata?, o întreabă. Dar cum putea fi pregătită? Cum ar putea cineva să fie pregătit pentru asta?

— Da, spune ea. Tu?

— Da. A înghițit în sec. Sunt gata, tati, spune din nou.

El a dat din cap. Și-a împins schiul drept înainte și apoi pe cel stâng. Își simțea corpul greu, la fel și mintea, dar se mișca din nou, iar schiurile sale scrijeleau zăpada. Încheieturile sale forțau bețele în jos cu fiecare pas. Vântul gemea în noapte, ca un suflet chinuit, prins într-un plan întunecat și îngrozitor între viață și moarte.

9.

La un moment dat, la începutul serii, au dat peste o stâncă care ieșea din zăpadă. Când au început să o ocolească, Erik i-a spus să se oprească. Erau morți de oboseală. Aveau nevoie de mâncare și apă, așa că a pus-o pe Sofia să ia sonda de avalanșă și să o introducă în zăpadă, până la baza stâncii. A făcut acest lucru peste tot în jur până când, pe partea estică, bățul de aluminiu de doi metri s-a scufundat aproape până la mâner, spunându-le că stânca avea o surplombă.

A luat lopata și a săpat, îngrămădind zăpada pe marginea șanțului, așa cum i-a spus el. Apoi a tras sania în spatele zidului de zăpadă pe care îl făcuse, iar ei doi au intrat în groapa din spatele saniei și al terasamentului, feriți de vânt, adăpostiți de stânca surplombă.

Dincolo de bârlogul lor, acolo afară în întuneric, zăpada cădea în rafale, învârtindu-se în jurul stâncii lor ca niște djinni albi invocați de vreun vrăjitor pentru a-i îndeplini ordinele.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

— Este bine așa?, o întreabă el. Ea a spus că da și s-a apropiat de el, până când corpurile lor s-au lipit, iar el o putea simți, cu fiecare inspirație și expirație.

După un timp, ea îi spune:

— Dacă ne găsește, tati?

— Nu vom sta mult timp, îi spune el. Norii respirației se amestecau, o pală argintie care se răspândea în penumbră. Dar trebuie să îmi pun din nou mâinile la treabă.

— Este cald aici, spune ea.

El zâmbește.

— Cred că este confortabil. Poate că ar trebui să o cumpărăm.

Ea a râs, iar el a tras-o aproape, simțind căldura respirației ei.

Pentru o clipă au stat acolo, în gaură, la adăpost de furtună, de noapte și de ucigașul care era acolo undeva, afară.

Apoi s-a îndepărtat de el și ochii lor s-au întâlnit în întuneric.

— Putem să folosim aragazul?, întreabă ea.

S-a uitat la fața ei și a văzut speranță acolo, astfel că nu a putut suporta să o dezamăgească.

— Da, putem folosi aragazul, îi spune el.

Ea s-a târât afară și a adus ceea ce aveau nevoie, iar în douăzeci de minute au avut mâncare caldă și apă fierbinte cu aromă de portocale, cu tablete energizante solubile.

Ceața respirației lor se amesteca cu aburul și cu aroma pastelor și a chifteluțelor în sos de roșii și usturoi.

— Crezi că are ceva de mâncare?, întreabă ea, referindu-se la omul care îi vâna.

Nu se gândise la asta.

— Nu cred. De ce ar avea?, îi spune el. Nu avea de unde să știe că ne va vâna până aici, de la casa Helgeland.

— Atunci îi va fi foame, spune ea.

— Da.

— Și va fi slăbit. Poate mai slăbit decât noi.

— Poate mai slăbit decât noi, spune el, deși nu credea că e adevărat.

— Mă gândeam, tati, spune ea, apoi se încruntă și suflă pe lingura de paste fierbinți, poate că mama nu a chemat salvamontul. Și-a băgat pastele în gură. S-ar aștepta să stăm comozi în una dintre cabanele DNT, spune ea, mâncând cu gura deschisă pentru a lăsa căldura să iasă, așteptând ca vremea să se îmbunătățească. Și-a scuturat capul. Și, după cum ai spus, telefoanele nu funcționează aici, așa că nu se așteaptă la un telefon. Atunci s-a încruntat la el. Ai spus ce ai spus ca să mă faci să mă simt mai bine. Nu-i așa?

El s-a gândit cum să răspundă, hotărând în cele din urmă că merita adevărul.

— Da, recunoaște el. Nu am vrut să renunți.

Ea a tresărit.

— Crezi că aş fi renunțat?

El ştia ce îl întreba de fapt: *Crezi că Emilie ar fi renunțat, dacă ar fi fost aici în locul meu?*

— Nu, spune el. Nu cred că ai renunța vreodată. Şi a vorbit serios.

— Dă-mi mâna, îi spune ea. Ea a întrebat dacă ar putea să pornească din nou aragazul, doar pentru a-l ajuta să se încălzească, dar el a spus că nu îşi puteau permite să irosească puţinul gaz pe care îl aveau, aşa că a început să îi frământe mâna dreaptă cu mâna ei.

— Simți asta?, întreabă ea.

El ştia că fața lui îi dăduse deja răspunsul.

— Nu chiar, spune el.

— Nu chiar, sau deloc?

— Deloc, recunoaște el.

Ea a înjurat încet. Nu a certat-o pentru asta, doar i-a privit mâinile.

— Doar cinci minute cu aragazul. Aş putea să mai încălzesc o cană de apă şi să îţi apăs mâinile în jurul ei, sugerează ea.

Era tentant, dar el a clătinat din cap.

— Cred că este mai rău dacă le încălzeşti şi apoi îngheață din nou, spune el. Şi oricum, nu mai putem sta aici mult timp.

Şi-a dat jos mănuşile.

— Nu, Sofia, spune el, îngrijorat că propriile ei mâini ar putea deveni prea reci.

— Doar pentru un minut, spune ea. Este confortabil aici, îţi aminteşti?

— Doar pentru un minut, atunci.

El a lăsat-o să lucreze cât mai bine cu propria mână pansată şi, după ce i-a masat ambele mâini, a spus că şi-a recăpătat parțial sensibilitatea în ele. Apoi le-a băgat înăuntru în geacă, sub brațe, şi au stat așa o vreme. Tăcerea dintre ei i se părea ca o vrajă care suspendă timpul şi care îi ascunde de lumea fizică şi ştia că şi ea simţea ceva similar —

că dacă unul dintre ei ar vorbi, vraja s-ar rupe și s-ar porni cronometrul de nisip, iar bărbatul înalt și-ar fi reluat vânătoarea. Cu cât mai mult se întindea tăcerea, cu atât mai mult se temeau să o rupă și, la un moment dat, au adormit amândoi.

•

El a visat silueta cu pălăria cu bor larg. El și Sofia se aflau într-o pădure, noaptea. Se pierduseră, el nu își găsea schiurile și a realizat că nu avea nici clăpări, ci doar șosete în timp ce încercau să se deplaseze prin zăpadă. Dar nu se putea mișca. Era blocat, ca și cum zăpada din jurul picioarelor lui înghețase, blocându-l, în timp ce Sofia continua să meargă mai departe fără el. Se tot adâncea în pădure și el a strigat-o, dar ea nu îl auzea. Chiar înainte să vadă silueta, i-a simțit prezența, ca o greutate în piept.

I-a strigat Sofiei să se oprească, să îl aștepte, dar ea a continuat, mergând mai departe, spre silueta care venea în întâmpinarea ei. A strigat din nou la ea să se oprească. A strigat la bărbat să stea departe de ea, dar niciun sunet nu a pătruns spațiul dintre ei. În timp ce se zbătea, bărbatul s-a apropiat, iar Erik a văzut că era îmbrăcat în negru, sau poate gri, ceea ce explica de ce era greu de deslușit printre copacii umbroși. A văzut sclipirea unui ochi în beznă, o scânteie sinistră care strălucea sub pălăria trasă în jos, iar el a țipat și și-a eliberat un picior din gheață, disperat să ajungă la Sofia înainte ca celălalt bărbat să o facă. Apoi și celălalt picior s-a eliberat și a început să alerge, scufundându-se în zăpadă, iar picioarele lui desculțe nu simțeau frigul.

— Tati.

S-a trezit și a putut să vadă din ochii mari și holbați ai Sofiei că îi era frică, iar pentru o clipă s-a temut că bărbatul înalt îi găsisese.

— Nu voiai să te trezești, tati, spune ea, cu un tremur în buze, și a știut că acest lucru o speriasse.

— Sunt doar obosit, mămică, spune el, ștergându-se pe față. Și-a privit mâinile cu o groază confuză, deoarece nu simțea nimic în ele, doar ceva rece pe obrajii lui. În acel moment de trezire, uitase că mâinile îi erau amorțite. Eram într-un vis adânc, îi spune el.

Sprâncenele ei s-au unit.

— Acela despre omul straniu?, întreabă ea.

Stomacul lui a tresărit. Cum putea să știe despre asta?

— Mi-a zis mami, spune Sofia, citind surpriza de pe chipul lui. I-a luat mâna dreaptă și a început să i-o maseze. Mi-a spus că uneori ai vise înfricoșătoare despre un bărbat a cărui față nu o poți vedea. A spus că a început după ce Emilie a murit.

— Nu este nimic, spune el. Și-a înăbușit iritarea – ba nu, furia – pentru că Elise a vorbit despre acest lucru.

— Dar cine crezi că este?, întreabă ea.

— Este doar un vis, Sofia. Nu înseamnă nimic. Visele sunt modul în care mintea ta curăță tot gunoiul în timp ce dormi. A bătut cu două degete de la mâna stângă pe cap. Toate bucățelele pe care le-ai adunat chiar și fără să știi. Mintea ta încearcă să le coase laolaltă în ceva. De aceea nu au niciun sens de obicei.

— Știi că *tu* spui asta. A privit supărată în întuneric.

— Când am un coșmar, tu spui mereu că este doar un vis prostesc, dar este mai mult decât atât. Cel puțin uneori. A privit-o cum îi masează mâna, gândindu-se cât era de ciudat că abia îi simțea atingerea.

După un timp, a spus:

— Ce crezi că sunt visele atunci?

Ea și-a încruntat fața și a ridicat din umeri.

— Nu știu. Cred că pot încerca să ne spună ceva.

— Ah, spune el și dă din cap. Ei bine, în noaptea în care am venit la munte, am visat că mâncam o pizza. Și apoi trebuia să fac pipi, dar nu găseam o toaletă nicăieri. Foarte profund, ce să zic.

Sofia a bombănit.

— Tati, îi spune ea, lovindu-l ușor cu palma peste mână înainte de a o lăsa jos în poala lui și de a-i lua mâna stângă. Nu genul acesta de vis. Celălalt. Ca acela pe care îl tot ai. Cred că încearcă să îți spună ceva. I-a întors mâna și și-a apăsât degetele în palma lui. Poate că omul vrea ca tu să știi ceva?

— Omul?, întreabă el, deși știe la cine se referă ea.

— Cel a cărui față nu o poți vedea. I-a dus mâna la față ei și a suflat aer cald peste ea. Poate că vrea să îți spună ceva despre Emilie. A spus acest lucru cu o voce liniștită, cu capul plecat, dar cu ochii care îl priveau pe sub sprâncene.

El și-a întors privirea. *Dar tu ești cea care ești acolo în vis de fiecare dată*, se gândește el.

— Poate că are legătură cu accidentul, continuă ea. Și omul a cărui față nu o vezi niciodată este o reprezentare a propriei tale conștiințe. O personificare de vreun fel.

— Bine spus, răspunde el.

Ea s-a încruntat.

El a dat din cap.

— Îmi pare rău. Doar că vorbești ca și cum *mor*. Nu am nevoie ca și tu să te implici în visele mele stupide.

I-a dat drumul la mână, și-a încrucișat brațele și s-a lăsat pe spate pe rucsacul ei. E furioasă. Poate că voia să vorbească despre Emilie. Poate că de aceea adusese vorba de visul lui recurent. Dar acum nu era momentul. Aveau destule motive de îngrijorare. La ce i-ar folosi vreunui dintre ei să aducă toată greutatea aceasta asupra lor? Acea avalanșă de durere.

— Suntem aici de prea mult timp, îi spune el. Este vina mea. Nu ar fi trebuit să dorm.

— Dar cum rămâne cu mâinile tale?, întreabă ea.

— Voi continua să le mișc cât de mult pot. El s-a uitat în jos la ele. Când îl vom găsi pe fratele doamnei Helgeland, va putea să ne ajute. Dacă știe ceva ce să facă cu mâinile reci, acela este un păstor de reni, care își petrece iernile aici.

Sofia a dat din cap și și-a adus rucsacul în față. Te voi ajuta să îți legi bețele.

— Acum suntem mai mult în urcare. Îmi folosesc mai bine picioarele. Sunt puternice. El i-a zâmbit. Nu la fel de puternice ca ale tale, dar suficient de puternice.

I-a zâmbit și a bătut ușor cu mâna înmănușată de bolovan.

— Mulțumim, stâncă, spune ea cu un aer formal. Ne-ai ajutat și îți suntem recunoscători. Poate ne vom întoarce și te vom revedea într-o zi.

— Furtuna nu mai este așa de rea acum, spune el privind afară. Nu știa dacă era adevărat, sau dacă pur și simplu se obișnuise cu vântul și zăpada. Dar știa că, în ciuda a tot ce le făcuse furtuna, nu ar fi supraviețuit atât de mult timp fără ea.

Au ieșit de sub stâncă, au scos sania și restul trusei și s-au prins obosiți în schiuri. A văzut privirea de resemnare sumbră pe fața ei și și-ar fi dorit, mai mult decât orice, să o poată scuti de această suferință. Dacă ar exista un zeu, un mare arbitru care ar avea sarcina de a înclina balanța în favoarea celor fără păcat, sau un catalog cu abateri, chiar mai bine, cu anii în care am făcut greșeli și am învățat din ele, atunci el s-ar ruga acelui judecător acum. Iar dacă nu ar funcționa, ar sări în sus și în jos, fluturând din brațe și blestemând acea forță dezgustătoare, până când i-ar sângera gâtul. Astfel, făcându-se cunoscut, judecata va fi făcută,

sentința va fi executată. Distrugerea lui pentru salvarea ei.

Dar nu exista o astfel de forță. Existau doar munții și zăpada și întunericul. Și bărbatul de acolo, care îi vâna.

— Ești gata, tati?, îl întreabă ea, lovindu-și bețele între ele pentru a îndepărta zăpada. *Ea l-a întrebat pe el.*

— Sunt gata, spune el.

Au pornit în sus. Sus, printre stânci întunecate și impunătoare, de-a lungul unor ravine înguste, margini care erau în mod normal zimțate, rotunjite, cu surplombe care îl îngrozeau. O rafală cruntă putea să disloce una dintre acele cornișe, să cadă și să îi îngroape de vii.

S-au mișcat cât de repede au putut. În cele din urmă, era sigur că ajunseseră pe platoul unde doamna Helgeland le spusese că se afla fratele ei și turma lui.

— Deci, unde ești, Hánas?, întreabă el în sinea lui, întorcându-se cu fața în vânt și strâmbând din ochi în fața fulgilor usturători, în timp ce cerceta amurgul tot mai întunecat în căutarea unui semn al bărbatului sami sau a animalelor sale, sau poate o lumină din interiorul cortului său. Fii cu ochii în patru, îi spune el Sofiei. Nu cred că suntem departe de locul unde a fost Hánas noaptea trecută.

— Este mai frig aici sus, spune Sofia, încrucișându-și brațele și bătându-și umerii cu mâinile. Fața ei era palidă în întuneric.

A schiat până la ea și i-a spus să își bage bețele în zăpadă.

— Fă ce fac eu, spune el, apoi a început să își învârtă brațele în cercuri, ținându-le drepte și în lateral. La început încet, dar din ce în ce mai repede, cercurile devenind tot mai mari.

— Îți va încălzi umerii, pieptul și partea superioară a spatelui și va împinge sângele în mâini, spune el, în timp ce ea începe să își rotească brațele. Spera că îi va ajuta și mâinile, iar după

cincisprezece repetări, a oprit mișcarea și a inversat cercurile. Sofia a făcut la fel.

— Arăt la fel de ridicol ca și tine?, întreabă el, simțindu-se ca un fel de Neanderthal încercând să imite creaturile cerului. Ea l-a răsplătit cu un zâmbet șters. Când, în sfârșit, au terminat, a simțit furnicături în mâini, ceea ce era mai bine decât amorțeala de până atunci.

— Încotro acum?, întreabă ea uitându-se în jur. A scos ceasul din buzunarul ei și l-a întins, înclinându-l pentru a prinde puțină lumină care era, ca să poată citi amândoi afișajul busolei.

El a aruncat o privire la ceas, apoi și-a întors fața spre est și, prin ninsoare, abia a reușit să distingă vârfurile munților de dincolo de ghețarul Strupbreen.

— Casa lui Karine și a lui Lars este pe undeva acolo jos, spune el, gândindu-se cât de ciudat era ca el și Sofia să fie acum sus, singuri aici în întuneric, când cu doar două nopți în urmă erau în siguranță și la căldură în acea cabană confortabilă, bând lapte cald și miere în fața unui foc strașnic. Și când te gândești că Lars și Karine nu mai existau. Că au dispărut.

— Să mergem mai departe, spune el.

Au continuat și, după încă o oră, era sigur că vântul se domolise. Dar rezultatul a fost un nor mai gros, care se așezase deasupra capetelor lor, încărcat de zăpadă și presând asupra lor. Furtuna avea acum mai puțină furie în ea, dar mai multă ură. Era atât de frig încât, dacă aveau nevoie să se odihnească, nu îndrăzneau să se oprească pentru mult timp, de teamă să nu înghețe. Și cu venirea nopții, avea să se răcească și mai mult.

— Poate că ar fi trebuit să rămânem la stâncă, strigă Sofia. Schia chiar în spatele lui și a saniei, și înaintau încet din cauza întunericului și a fricii de pământul pe care nu îl vedeau cum trebuie.

— Vom găsi un loc mai bun decât stânca, îi spune el peste umăr, deși nu era atât de sigur. Se

facea foarte întuneric și simțea o teamă înfiorătoare în stomac, că luase decizia greșită, că urcând mai sus în munți în căutarea unui străin era o misiune prostească. Din câte știa el, Hánas ar fi putut ști că urmează o furtună și și-ar fi dus turma mai jos. Citise pe internet că sami aveau mai mult de o sută optzeci de cuvinte pentru zăpadă și gheață. Sau pentru urme în zăpadă? Ceva de genul acesta. Oricum ar fi, fratele doamnei Helgeland știa mai multe despre aceste condiții și acești munți decât Erik, ceea ce însemna că trebuiau să îl găsească foarte, foarte repede.

În dreapta lui, ceva a trecut pe lângă el în întuneric, oprindu-i inima pentru o secundă. Doar o pasăre. O bufniță care vâna un iepure.

— Stânca a fost bună, recunoaște el, dar nu puteam rămâne acolo. Spera că mai ninge suficient pentru a le îngropa urmele. Suficient vânt pentru a le umple. Ca să le șteargă trecerea.

— Pentru că bărbatul ne-ar fi găsit?, întreabă Sofia.

— Dacă ar fi văzut o stâncă, ar fi aruncat o privire. Nu ai face la fel? Gura îi era țeapănă de frig. Dacă s-ar fi uitat, ne-ar fi găsit.

Au mers mai departe, iar el începea să urască sania acum. Începea să se întrebe dacă nu ar putea să scoată doar lucrurile esențiale, să le pună în rucsac și să lase sania în urmă. Să o împingă peste o stâncă și să scape de ea.

— Și ce ne vom face, întreabă Sofia, dacă nu îl găsim pe Hánas?

— Îl vom găsi, spune el.

— Și dacă nu îl găsim?

— Îl vom găsi, răbufnește el.

Îi era frică – desigur că îi era frică. Și avea toate motivele să se îndoiască de el. Ea era copilul și răspunderea lui.

Au ajuns într-o pădure cu tufăriș de mesteceni, copaci miniaturali, nu mai groși decât brațul lui, și care creșteau aproape unul de altul, astfel încât

trebuiau să își croiască drum printre ei, ceea ce i-a încetinit și mai mult. Din când în când, sania se prindea de un trunchi, de vreo încrengătură de bușteni putreziți ieșiți prin zăpadă, se agăța de unul dintre numeroșii copaci pe jumătate căzuți sau de ramurile încărcate de zăpadă, care se împleteau în pădure. De fiecare dată înjura și mârâia, consumând energie prețioasă pentru a se elibera din nou. De câteva ori s-a blocat și a trebuit să aștepte în timp ce Sofia mișca sania sau ceea ce o obstrucționa.

S-a agățat și s-a prins din nou, iar el, de frustrare, s-a prins de un copac pentru a se trage înainte și pentru a elibera sania. Dar mesteacănul s-a sfărâmat și s-a rupt, iar el a căzut pe spate în zăpadă. Timp de două minute, a zăcut acolo într-o încurcătură de schiuri și bețe, răsucit din cauza hamului, privind în sus la norul negru, alunecând pe cerul întunecat.

— Ești bine, tati?, îl întreabă ea, uitându-se în jos la el.

Știa că, dacă închidea ochii, ar fi adormit. Și va fi fericit.

— Ajută-mă să mă ridic, mămică, spune el, iar ea a făcut-o, măturând zăpada de pe el. Copacul acela blestemat era...

S-a agățat de brațul lui și și-a întors capul, uitându-se în spatele ei, iar el și-a pus mâinile pe umerii ei și a apăsător să se ghemuiască lângă el.

— Șșș, șoptește el cu o respirație ușoară și joasă.

Nu pentru că ea vorbise, ci pentru că nu trebuia acum să vorbească. Au privit înspre pădurea întunecată. S-a gândit că Sofia probabil îi aude bătăile inimii. Pentru că era cineva acolo. Auzise același lucru care o făcuse pe ea să își întoarcă capul suficient de repede pentru a-și crea propria briză. Un pocnet de bețe. Un sunet difuz.

Încet, și-a dat jos cureaua puștii de pe umăr și a rotit arma. Când a constatat că nu își putea închide

mâna în jurul patului frontal, a lăsat-o să se odihnească pe palma deschisă, în timp ce cu cealaltă mână a căutat siguranța apoi s-a mutat la zăvor. Nu a mai putut prinde mânerul, fiindcă degetele nu îl mai ascultau, dar credea că îl poate manevra folosind partea laterală a mâinii.

Vântul îi sufla în față, iar el și-a îngustat privirea. În vederea sa periferică a văzut albul ochilor Sofiei, i-a văzut gura rostind „tati!”, și i-a simțit mâna înmănușată strângând geaca lui. Cu toate acestea, nu a încercat să tragă zăvorul și să încarce un cartuș, pentru că se temea de sunetul care i-ar fi dat de gol. Asta dacă nu era deja prea târziu.

Privind în întuneric, și-a pus gura pe urechea ei.

— Treci în spatele meu, șoptește el. Fă-o acum.

Sofia s-a mișcat încet pentru că nu putea să riște ca schiurile lor să se încurce. Și pentru că era aproape rigidă de teroare. Iar el a tresărit la sunetul schiului ei stâng trecând peste al lui. Dar când i-a simțit trupul apăsător pe omoplații lui, a ridicat zăvorul și l-a dat încet înapoi, un sunet lin și metalic, apoi l-a eliberat în față, împingând un cartuș în cameră și armând pușca.

Un alt pocnet de crenguță acolo, printre copaci. A mișcat gura țevii de la stânga la dreapta, cu mușchii încordați. Ochii lui cerneau formele nemișcate ale acelor mesteceni butucănoși pentru a găsi forma unui om, fiindcă trebuia să apese pe trăgaciul Remington-ului și să îl ucidă pe bărbatul înalt înainte ca el să îi ucidă pe ei.

Apoi a văzut mișcare, a rotit pușca și a tras, iar gura țevii a înflorit cu lumină roșie-portocalie pentru o fracțiune de secundă înainte de raport, care l-a șocat cu zgomotul său puternic. Apoi s-a ferit și a simțit cum Sofia face același lucru, cei doi așteptându-se ca bărbatul înalt să riposteze. Dar nu s-a auzit nicio împușcătură, iar el a auzit un sunet de bufnitură și huruială, pocniturile și trosniturile crengilor de mesteacăn, și s-a întrebat,

dacă nu cumva împuşcătura lui a declanşat o avalanşă şi ceea ce auzea era zăpada prăbuşindu-se pe versantul muntelui.

— Reni! spune Sofia. Priveşte! Arăta cu băţul de schi.

Atunci i-a văzut, sau mai degrabă a văzut o masă de forme întunecate plutind, care dispăreau printre copaci, ca nişte spirite din umbră fugind dintr-un vis. Zgomotul copitelor în zăpadă a dispărut şi, zece secunde mai târziu, singurul sunet era al respiraţiei lor, accelerată de frică, şi vântul care gemea printre mesteceni.

— Ei bine, am găsit turma, spune el, aruncându-şi puşca peste spate şi întinzându-se pentru a-şi ridica beţele şi a-şi trece mâinile prin curele. Uşurarea pe care o simţea era imensă, deşi plină de nelinişte şi regret. Îşi dorea să nu fi tras cu puşca. Împuşcătura s-a auzit la o distanţă de doi kilometri, poate chiar mai mult. Nu putea spera decât că, oriunde ar fi fost urmăritorul lor, vântul ameţitor să îi îngreuneze identificarea direcţiei din care venise împuşcătura.

— Ce ne facem acum?, îl întreabă Sofia. S-a ridicat în picioare, cu ochii mari lângă el, tremurând de frig. Părea atât de tânără, atât de fragilă, şi totuşi ştia că dacă îi spunea că trebuie să mai schieze încă cinci kilometri, şi-ar fi înfipt beţele în zăpadă şi ar fi pornit.

— Îl găsim pe Hánas, spune el. Trebuie să fie aproape. A încercat să îşi strângă mâinile în pumni, dar ele nu se conformau şi şi-a amintit că în copilărie încercase să mute obiecte prin bucătărie cu mintea.

— Poate ar trebui să rămânem aici, sugerează ea. Poate că a auzit puşca şi va veni să vadă cine trage în renii săi.

Era o idee bună, şi-a dat seama, dar nu i-a scăpat din vedere că ar putea fi în pericol de a fi împuşcaţi şi de Hánas, dacă ar vedea siluete acolo în întuneric şi s-ar gândi că oamenii încearcă să îi

braconeze renii. Oare oamenii făceau asta aici? Exista oare braconajul renilor?

— Cred că ar trebui să continuăm să mergem, spune el. Mai bine să ne fie cald.

Au plecat în direcția în care fugiseră renii și au dat peste zăpada unde animalele au bătătorit pământul în fuga lor panicată. S-a gândit la cel care se îndepărtase de turmă, sperând că nu l-a lovit. Nu credea în karma, dar aici și acum, cu totul împotriva lor, nu era momentul să se înșele.

Au ajuns la o creastă și primul său instinct a fost să se întoarcă și să găsească o altă cale decât să riște să coboare cu schiurile pe un teren periculos în întuneric. Dar apoi s-a gândit la o posibilitate. I-a spus Sofiei să aștepte în timp ce el merge mai departe, încă vreo douăzeci de pași.

S-a apropiat de margine și a privit în jos, respirând greu. A clipit de câteva ori, deoarece acum că mâinile îl trădaseră, nu mai avea încredere deplină nici în ochi. „Doamne, îți mulțumesc”, și-a spus lui însuși. „Îți mulțumesc al naibii de mult”. Pentru că acolo, la un mai mult de o sută de metri distanță, la adăpostul unui deal rotund și protejat de vânt de un zid de zăpadă adunată, era un cort, strălucind blând în întuneric.

10.

— Cine sunteți?

Vocea i-a oprit din drumul lor. Erik a băjbăit să ridice pușca, știind că ar fi fost deja mort, dacă omul care îi punea întrebarea ar fi vrut asta.

— Ești Hánas?, întreabă el.

Se răsucise în ham, cu bețele și sania în spatele lui.

— De unde îmi știi numele?, întreabă bărbatul. Accentul lui era pronunțat.

Erik și-a întors schiurile, repositionând sania astfel încât era acum cu fața la bărbat. Sofia s-a întors și ea și amândoi au stat acolo, respirând greu, întrebându-se dacă ce vedeau era real. Silueta, care stătea în picioare la numai două lungimi de schiuri distanță, părea să fi apărut de nicăieri, ca și cum vântul, zăpada și întunericul s-ar fi unit pentru a-l crea. Un om făcut din noaptea arctică.

— Cine sunteți?, întreabă din nou bărbatul.

Părea să poarte o haină lungă, probabil din piele de ren, iar fața lui era în mare parte ascunsă de o glugă. Își ținea pușca de vânatoare jos, lângă sold, deși era îndreptată spre Erik. Lângă el stătea un câine negru, cu părul de pe ceafă zburlit, cu buza ridicată pentru a-și arăta colții.

— Mă numesc Erik Amdahl și ea este fiica mea, Sofia. A ridicat brațul și a făcut un gest către fată, a cărei față palidă era învăluită în propria respirație. Te-am căutat.

Păstorul a făcut doi pași spre ei, rachetele sale înfățișându-l plutind deasupra zăpezii. Erik a știut că el și Sofia trebuie să fi trecut cu schiurile chiar pe lângă el și câinele său, la câțiva metri distanță, și totuși nu îl văzuseră.

— De ce? Păstorul a smucit țeava puștii. Câinele său mârâia, un mârâit și mai amenințător

din cauza întunericului și a aburului care ieșea din părțile laterale ale gurii.

— Există un bărbat acolo undeva, spune Erik, indicând cu un braț spre terenul înalt din spatele lor, cu bățul atârând de cureaua de la încheietură. Încearcă să ne ucidă.

Sami a înclinat capul, ca și cum ar fi înțeles greșit.

— Cineva încearcă să vă omoare?, întreabă el. Câinele său a lătrat de două ori scurt și strident. Bărbatul a mormăit ceva într-o limbă pe care acesta o înțelegea, iar câinele l-a privit, apoi s-a așezat ascultător. Ai spus că cineva încearcă să vă ucidă?, întreabă din nou păstorul. Ochii din umbra glugii lui trădau suspiciune.

— Este adevărat, spune Sofia, alunecând înainte până când a ajuns lângă tatăl ei. Au fost mai mulți, dar acum este doar el.

Hánas s-a uitat de la ea la Erik, care a ridicat puțin Remington-ul, ca și cum ar fi vrut să răspundă la întrebarea nerostită a păstorului.

Apoi păstorul s-a uitat spre creastă.

— Pușca lui am auzit-o?

— Nu, eram eu, spune Erik. Mi s-a părut că am văzut ceva. Dar era renul tău.

— Ai împușcat unul dintre animalele mele?, întreabă Hánas.

— Nu știu. Nu am putut să văd. Uite, avem nevoie de ajutorul tău. Fiica mea îngheață. Avem nevoie de un adăpost.

Hánas s-a uitat la Sofia, apoi înapoi la el.

— Mâinile tale, spune el. Bineînțeles că văzuse felul în care Erik își ținea pușca. Nu o ținea, pe cât o odihnea pe palmele deschise.

— Degerături, spune Erik.

— Nu ai mănuși adecvate?

— Le-am pierdut.

Hánas s-a uitat înapoi spre creastă.

— De ce încearcă bărbatul să vă omoare?

— Pentru că l-am văzut ucigând alți oameni, spune Erik, fără să vrea să explice mai mult. Nu încă. Ne ajuți?

Hánas și-a ridicat pușca și a cercetat terenul mai înalt. Arma părea o antichitate în comparație cu cea a lui Erik. Câinele s-a ridicat din nou, alert. Asculta.

— Te rog să ne ajuți, spune Sofia.

Păstorul și-a coborât pușca și s-a uitat înapoi la Erik.

— De unde îmi știți numele?

Erik s-a uitat la Sofia, care a dat din cap. El a spus:

— Soția mea lucrează cu sora ta. Karine ne-a povestit despre tine.

Hánas a stat acolo o clipă îndelungată, în timp ce vântul se întetea în jurul lor, iar zăpada se învârtea și se învolbura în întuneric.

Din când în când, Erik capta mirosul fumului de lemn ars din aer, venind dinspre cort.

Sofia a început să vorbească, cerând din nou ajutorul bărbatului, dar Erik și-a ridicat mâna să o oprească.

— Așteaptă, mămică, spune el, privindu-l pe Hánas.

— Sora mea, spune păstorul sami. Este moartă?

O pauză. Apoi Erik a dat din cap.

— Da. Îmi pare rău. Adevărul era tot ce îi putea oferi acestui om în schimbul ajutorului său. Și Lars. Bărbatul care i-a ucis ne vânează acum. A ridicat pușca spre cortul care sclipea ușor în față. Nu vrei ca el să vadă asta.

Hánas s-a uitat înapoi la cort, s-a uitat la Sofia, și s-a întors. A mormăit ceva spre câine și a început să pășească prin zăpadă.

— Veniți să vă încălziți, strigă peste umăr.

•

Ca să nu piardă căldura focului stingându-l, Hánas a mai atârnat câteva piei în interiorul cortului. Înainte ca Erik să se instaleze confortabil,

a ieșit din nou afară, a făcut cincizeci de pași și s-a uitat înapoi la cort. Era surprins să vadă că era întunecat, la fel de întunecat ca orice alt copac uscat sau afloriment stâncos în acest peisaj înzăpezit, în mijlocul munților. Nicio lumină de foc nu se vedea pe pânzele cerate ale acestui *lávvu*. Niciun fel de lumină nu se revărsa în beznă și le-a spus acest lucru Sofiei și lui Hánas când s-a întors înăuntru, deși bărbatul nu părea să îl audă.

Sofia s-a uitat la Erik. El a ridicat din umeri ca răspuns la întrebarea ei nerostită și și-a întors privirea către păstor, care stătea pe o pernă de blană rulată, privind fix în focul în jurul căruia s-au adunat. Câinele negru zăcea lângă stăpânul său, cu capul sprijinit pe labele din față în timp ce privea la Sofia cu ochii negri și inteligenți.

După o vreme, Hánas și-a dat jos gluga și Erik a văzut că era mai tânăr decât sora lui. Când Karine a vorbit despre fratele ei, un om care a respins lumea modernă și trăia așa cum trăiseră strămoșii lor, în măsura în care se putea, Erik și-a imaginat un chip mai bătrân, mai frământat. Un bărbat care alesese o viață de disconfort, ca un penitent medieval îmbrăcat într-un ciliciu, sau un adept al autoflagelării. Dar nu asta era ce vedea Erik acum. Hánas arăta puternic. Pomeții săi arși de vânt erau înalți, iar ochii îi erau cunoscători și înguști, ca și cum ar fi strâmbat din ochi la viscol, la vânt și la strălucirea zăpezii. Ca și cum s-ar fi concentrat pe ceea ce era relevant pentru existența lui și pentru bunăstarea renilor să-i. Părea liniștit. Un om perfect adaptat la mediul înconjurător, într-un mod în care cineva ca Erik nu ar putea înțelege niciodată pe deplin.

— Cum au murit?, întreabă păstorul.

— Au venit patru bărbați la ei acasă, spune Erik. Ruși, cred. S-a uitat la Sofia, care își ținea mâinile lângă flăcări. El le ținea pe ale lui ascunse sub brațe, fiindcă știa că nu trebuia să le încălzească prea repede. Ceva de-a face cu mina de cupru,

spune el. Au încercat să îi mituiască pe Lars și Karine să renunțe la proteste. S-a oprit din vorbit pentru o clipă și și-a mișcat maxilarul. Discursul său era neclar. Simțea ca și cum fața lui fusese înghețată, dar acum se topea și cuvintele îi curgeau ca și apa. Lars a luat banii, dar...

— Sora mea a refuzat să fie cumpărată, spune Hånas, anticipând restul explicației. A continuat să privească cu atenție flăcările, iar lui Erik i-a trecut prin minte că niciun om în viață nu se satură vreodată să se uite la foc.

— Cam așa, spune el. El și Sofia s-au privit unul pe celălalt. Nu au intenționat să îl omoare pe Lars. Unul dintre ei l-a lovit și a căzut. S-a lovit cu capul de șemineu. Karine a fugit, dar...

A lăsat aceste cuvinte suspendate și s-a uitat la focul care se târa încet de-a lungul unui buștean de mestecăn. Era atât de obosit. Îl durea capul și simțea că i se micșorează încet-încet craniul, înghesuindu-i creierul. Îi era greață. Ca un fel de rău de mare.

Hånas a spus ceva în limba lui.

Erik s-a uitat la Sofia, dar Hånas a tradus pentru ei înainte ca ei să poată întreba.

— Am visat moartea, spune el. Acum două nopți. Felul în care privea flăcările, ai fi putut crede că auzea șoapte în bătaia lor ușoară. În ziua aceea, unul dintre animalele mele a fost ucis – o femelă tânără. Se separase de turmă. Din cauza furtunii. A ridicat din umeri. Un linx a ucis-o. Unul mare. Avea urme de gheare pe coaste și pe burtă. Un buștean de mestecăn a căzut din flacăra, așa că s-a aplecat în față și a folosit un băț pentru a-l împinge înapoi. M-am gândit că asta a fost cauza visului. Dar a fost din cauza a ceea ce i se întâmpla lui Karine.

Lemnul a scuipat un tăciune pe podeaua plină de piei întinse. A strălucit pentru câteva secunde, apoi s-a stins.

— Un linx poate ucide o sută de reni într-un an. A scuturat capul. Dar toată lumea vrea să protejeze prădătorii.

Liniștea a umplut cortul, cu excepția pocniturii focului.

— Îmi pare rău, spune Erik. Karine și Lars erau oameni buni. Sora ta a fost o femeie curajoasă. Părea ireal să vorbească despre Lars și Karine la timpul trecut. Toată această chestie părea ireală. Gândurile i se tulburau. Credea că este deshidratat, așa că a rugat-o pe Sofia să scoată sticla de apă din rucsac și să o așeze lângă foc să se încălzească.

— Lasă-mă să văd, spune Hánas, dând din cap la mâna pansată a Sofiei. Aceasta s-a uitat la Erik și el a aprobat, așa că s-a apropiat mai mult de Hánas și l-a lăsat să arunce o privire. A desfăcut cu grijă pansamentul pătat de sânge, Sofia tresărind când a tras de rana deschisă de pe bucata de carne de sub degetul ei mare.

— S-a deschis puțin, vezi?, spune el. Sofia a dat din cap, iar păstorul s-a ridicat și a ieșit afară, iar două minute mai târziu s-a întors cu un pumn de mușchi verde. Strălucea ca și cum abia îl scosese de sub zăpadă, iar el l-a ținut aproape de foc pentru a se usca și apoi l-a apăsat pe rană, folosind un pansament curat din trusa proprie, ca să îl lege la locul lui.

— Mușchiul conține iod. Va menține rana sterilă.

Hánas a dat din cap pentru a spune că a terminat, iar Sofia i-a mulțumit și s-a retras.

Erik a privit în ochii bărbatului și a dat din cap.

— Vom schimba pansamentul mai târziu, dar cred că va fi bine, spune Hánas.

După o tăcere lungă, Sofia spune:

— Visele tale. Îți spun lucruri? Te avertizează în legătură cu lucruri care s-ar putea întâmpla?

Hánas s-a gândit la asta.

— Uneori, spune el. Nu mai visez la fel de des ca înainte.

Sofia l-a privit scurt pe Erik.

— Tata are un vis recurent. Despre un bărbat cu pălărie de modă veche. Cu o mână a descris un cerc în jurul capului ei.

— Nu acum, Sofia, spune Erik.

— *Far* nu știe cine este, dar eu cred că acest bărbat ciudat încearcă să îi spună ceva.

— Ajunge, Sofia, o avertizează Erik.

Ea s-a încruntat, dar nu a mai spus nimic.

— Hánas, spune Erik, privindu-l pe bărbat. Nimic de pe fața lui Hánas nu arăta că a auzit. Era ca și cum mintea i-ar fi zburat, lăsându-și trupul așezat acolo ca și un vas gol. Hánas, spune Erik din nou, cu un ton mai ascutit de data aceasta, deoarece, oricâtă milă simțea pentru omul acesta și pierderea lui, Erik trebuia să se gândească la Sofia. Ea era tot ce conta. Noi trebuie să ne mișcăm în curând. Tot nimic. Hánas, ascultă-mă! A ridicat o mână care încă purta una dintre șosetele de drumeție ale Sofiei. Este acolo pe undeva și dacă ne găsește aici, suntem cu toții morți. Nici măcar nu ne vom da seama. Ai înțeles? Ar putea să fie acolo acum. Trebuie să...

— Nu este acolo, intervine Hánas. Nu aproape, oricum. Čalmmo ne-ar fi spus.

Ochii câinelui s-au îndreptat spre stăpân la mențiunea numele său.

— Am lăsat vițelul mort acolo unde l-am găsit, spune Hánas, pentru că ceva trebuie să fi speriat linxul. Noaptea trecută am așteptat cu pușca mea, dar nu s-a mai întors. Mă îndreptam acolo din nou în seara asta, când Čalmmo v-a auzit.

— Sau ne-a mirosit, sugerează Sofia.

Hánas i-a făcut semn din cap.

— Deci linxul va avea o masă bună, în cazul în care carnea nu este înghețată. S-a uitat la Erik. Bărbatul care vine la tine în visele tale. Vorbește?

— Lasă visul acela stupid, spune Erik.

Hánas i-a vorbit lui Čalmmo în samisk, iar urechile ascuțite ale câinelui au mișcat, și-a ridicat

capul și s-a uitat la intrarea în *lávvu*. Apoi a rămas în picioare, dând din coadă, iar Hánas s-a ridicat în genunchi și a desfăcut clapeta cortului.

— *Johtalit*, spune el, trăgând pânza înapoi, doar cât să lase câțiva fulgi de zăpadă să își găsească drumul înauntru la o adiere rece. *Johtalit!* spune el din nou, iar Čalmmo a lătrat o dată, s-a strecurat prin deschizătură și a dispărut.

— Va sta de pază până vă odihniți, spune Hánas, uitându-se la ei. Dacă bărbatul acesta vine, vom afla.

— Nu ai un snowmobil?, întreabă Erik.

Hánas și-a ridicat capul și l-a privit pe Erik.

— Bineînțeles că am. A gesticulat spre foc, spre ceainicul negru cu aspect antic de lângă el și la cortul din jurul lor. Crezi că doar pentru că trăiesc așa, mă plimb pe o sanie trasă de reni, ca Moș Crăciun?

Capul lui Erik era greu. Mâinile începuseră să îl doară. Tare. Simțea că îi venea să vomite. Și-a pus o mână pe pământ lângă el pentru a se stabiliza și a se abține să nu țipe de durere.

— Tati?, spune Sofia.

— Sunt bine, mămică, spune el. Sunt doar obosit.

— Până și bunica mea a condus un snowmobil la optzeci de ani, spune Hánas, băgându-și din nou bățul în foc.

— Atunci putem pleca acum, dacă ne va ține pe toți trei, spune Erik.

— Nu este aici, spune păstorul. Luase o pungă de piele dintr-un rucsac și acum a turnat o parte din conținut în palmă, cântărindu-l cu atenție. Păreau a fi bucăți de caise deshidratate. Sau poate coajă de portocală. S-a stricat, continuă bărbatul sami. Axul care trece prin partea din față a brațului oscilant și se conectează la schi. A rupt bățul pe care îl ținea în mână. A cedat, spune el și a aruncat ambele bucăți în foc. Așa că verișorul meu a venit aici săptămâna trecută și l-a dus înapoi în oraș să îl

repare. Nu am nevoie de el. A tras capacul de pe ceainicul acoperit cu o crustă de funingine și a aruncat amestecul uscat în apă, apoi a pus ceainicul în foc. Nu până când va trebui să mut turma în căutare de alte pășuni. Iarna rămân împreună, iar hrana este din belșug sub zăpadă. Renii gândesc cu nasul, nu cu ochii. Merg cu vântul. A luat o lingură de lemn și a arătat cu ea. Dar oricum, am mâncare uscată pentru ei.

Erik nu dădea doi bani pe reni. Încerca doar să gândească.

— Poți să îl ajuți pe tata cu mâinile lui?, îl întreabă Sofia pe Hánas. Ea s-a ridicat în genunchi și a luat mâinile lui Erik în ale ei, în timp ce Hánas a băgat lingura în ceainic și a amestecat decoctul, eliberând o aromă de pământ în cort. Erik înjura în sinea lui în timp ce Sofia îi scotea ușor mânușile-șosete. A tresărit când a văzut ce se afla dedesubt. Pielea de pe dosul mâinilor sale era pestriță și carnea era umflată.

— Arată rău, tati, spune ea.

— Știu. Vederea îi era încețoșată, dar a văzut capetele degetelor, de la articulații până la vârf, de un albastru-gri. Arătau moarte.

— Dar un telefon?, întreabă Erik.

Hánas a dat din cap.

— Am unul, bineînțeles. Dar nu este bun la nimic aici. Acum, bea asta. Hánas turnă ceai într-o cană. I-a dat-o Sofiei să o țină, deoarece Erik nu o putea ține singur.

— Ce este?, întreabă Erik. Pereții cortului în care se aflau erau împinși și trași de vântul care căuta zadarnic o cale de intrare.

— Medicament, spune păstorul. Te va ajuta cu durerea. Apoi și-a turnat și el o ceașcă, s-a așezat pe perna sa și a închis ochii, inhalând aburul.

Sofia a făcut o grimasă.

— Miroase îngrozitor.

— Are același gust ca și mirosul, admite Hánas.

Erik i-a făcut semn Sofiei, care i-a dus vasul la buze. A inhalat aburul și s-a dat înapoi, iar Sofia și-a ridicat sprâncenele, ca și cum ar fi vrut să zică „ți-am spus”. Apoi a suflat în cană ca să răcească ceaiul și a sorbit din el. Nu a fost atât de rău pe cât se aștepta. Mucegăit. Avea gustul pe care îl are pământul pădurii toamna, după ploaie. Dar era fierbinte.

Îi simțea căldura răspândindu-se în piept și în stomac și știa că îl va ajuta cu deshidratarea, așa că a continuat să sufle și să bea. Și apoi s-a gândit că ar trebui să întrebe de ce Hánas avea nevoie și el de medicamente. Bărbatul părea la fel de în formă și de sănătos precum câinele său. Dar înainte să îl poată întreba, păstorul de reni și-a terminat propriul decoct și s-a ridicat, trăgându-și gluga pe cap și îndreptându-se spre intrarea în *lávvu*.

— Unde te duci?, îl întreabă Erik.

Aplecându-se lângă clapeta cortului, Hánas s-a întors și i-a aruncat o privire.

— Să vorbesc cu sora mea, spune el.

Erik s-a uitat la Sofia, care părea la fel de confuză ca și el, apoi s-a uitat înapoi la Hánas, în timp ce bărbatul se strecura în noapte.

•

Sofia s-a luptat cu fermoarul buzunarului de la piept al gecii, dinții îi săpau în buza de jos în timp ce se concentra pe sarcină. Câteodată semăna atât de mult cu mama ei, încât îl făcea să zâmbească. Nu avea rost să se ofere să o ajute cu fermoarul, având în vedere starea mâinilor lui. Dar apoi a reușit, chestia aceea s-a deblocat, a băgat mâna și a scos o bucată de hârtie, desfăcând-o cu grijă. Era tipărit un text pe o parte, dar el a zărit și scrisul de mână cursiv eficient al lui Elise pe cealaltă parte.

— Mami mi-a pus-o în buzunar înainte de a pleca, îi reamintește ea, aruncând o privire în sus înainte de a începe să citească scrisoarea. O lacrimă a scăpat din colțul ochiului ei și s-a rostogolit pe obraz, înainte de a o putea șterge.

— Este în regulă, spune el.

Hánas era undeva afară, așa că erau singuri.

Ea a dat din cap.

— Știu. Și-a pus iar mâinile la ochi, apoi a întins biletul spre el. Vrei să îl citești?

Erik a clătinat din cap.

— Este scrisoarea ta.

Sofia s-a uitat în jos la scrisoare și a citit-o din nou.

— Spune că trebuie să avem grijă unul de celălalt.

El a dat din cap.

— Și așa vom face. Am făcut-o, spune el.

Afară, vântul gema în noapte. În același moment, flacăra focului a pâlpâit, ca și cum ar fi răspuns la lamentarea vântului și, pentru o secundă sau două, a văzut un chip în flăcări. Apoi a dispărut, dar el s-a întrebat cine a fost.

Căldura ceaiului i se strecura prin corp. Erik și-a privit mâinile și a văzut căldura răspândindu-se prin vene – fire de roșu și violet crescând în fața ochilor lui, o rețea de filamente care purtau un curent electric de la încheieturi, prin palme și în sus, în fiecare deget.

— Și, spune Sofia, mai spune că ar trebui să vorbim. Să vorbim cu adevărat, despre orice. S-a uitat la el, cu sprâncenele ridicate. Expresia ei părea să trădeze o combinație de emoții. Vinovăție. Tristețe. Speranță?

— Vom avea destul timp să vorbim când ajungem acasă, spune el. Cu toții.

Ea a dat ușor din cap și a respirat adânc, apoi a împăturit scrisoarea și a băgat-o înapoi în buzunarul hainei.

— Vom fi bine, spune Erik.

— Știu, răspunde ea. Dar nu era sigur că Sofia credea acest lucru.

Pleoapele îi erau grele. Se simțea ca și cum ar ațipi, dar nu voia să doarmă. Chiar dacă câinele lui Hánas era afară, veghind. Nu voia să o lase pe

Sofia trează și singură. Unde era Hánas, oricum? Era acolo afară de ceva vreme.

S-a uitat spre intrarea în cort.

— Ce crezi că face acolo?, întreabă Sofia.

— Nu știu. Poate că o rafală de aer proaspăt și rece i-ar limpezi mintea. Așteaptă aici, spune el. S-a ridicat în picioare și și-a tras gluga peste căciula de lână, a părăsit focul și a ieșit în întuneric. S-a oprit o clipă, trăgând aerul rece în plămâni, și și-a lăsat ochii să se adapteze. A simțit fulgii de zăpadă pe față, credea că poate auzi șoapta lor blândă aterizând pe mantia albă întinsă pe pământ. În afară de asta, liniște. Ca și cum ar fi fost ultima persoană în viață din întreaga lume. În față, putea distinge creasta îndepărtată. În dreapta lui, linia copacilor. În stânga și în spate munții, care se ridicau în nori la fel ca niște sculpturi vechi, neterminate. Ca și cum artistul care a creat lumea nu a apucat niciodată să își finalizeze opera.

Apoi a văzut o formă umană care pătrundea în orizontul apropiat, o siluetă ingenuncheată la granița dintre pământ și cer. Era Hánas.

Un simț înăscut l-a avertizat să nu strige, așa că s-a îndreptat spre el. L-a găsit pe păstorul de reni ingenuncheat în zăpadă adâncă, cu fața orientată spre nord. Ochii din interiorul glugii sale căptușite cu blană erau închiși.

— Hánas. Omul nu a răspuns. Hánas, ce se întâmplă? Părea adormit. Oare medita? Hánas, vino înapoi în cort.

Bărbatul nu s-a mișcat. Și să nu te miști acolo, în acele temperaturi, era o problemă, așa că Erik l-a atins pe umăr și i-a rostit din nou numele.

— Este prea frig ca să stai afară. A aruncat o privire înapoi spre cort. A văzut o fărâmbă de lumină de la foc, acolo unde nu închise complet intrarea. Nu o pot lăsa pe Sofia singură. Mă întorc.

Ceva i-a atras atenția și inima i-a sărit în piept. S-a uitat la copaci, apă înghețată curgându-i în vene în loc de sânge, pentru că nu adusese pușca.

Era un bărbat care mergea prin zăpadă. I-a luat câteva secunde pentru a se asigura că bărbatul nu venea spre el, ci se îndepărta spre pădurea de pini. Apoi a văzut și cealaltă siluetă. Cineva mai scund.

Nu! Era Sofia. Erik nu îi vedea fața, dar știa că era ea. Cu doisprezece ani în urmă, o văzuse făcând primii pași și de atunci o urmărea atent. Îi recunoștea forma în întuneric, mersul, manierismul, chiar și fără ochi să vadă.

— Sofia! Respirația lui era un nor argintiu în penumbră. Sofia, așteaptă!

S-a întors pe jumătate și a strigat la ea să fugă.

Bărbatul înalt o lua pe Sofia! O va duce în pădure și o va ucide, iar certitudinea acestui lucru aproape că i-a oprit inima. Era o groază dincolo de capacitatea minții de a accepta. Și așa că a fugit. Se va arunca pe nenorocit, iar gloanțele care aveau să îi sfâșie carnea nu îl vor ucide înainte să smulgă viața din bărbat, cu o sălbăticie pe care lumea nu o mai văzuse vreodată.

— Sofia! răcnește el. Nu! Sofia s-a uitat înapoi la el încă o dată, apoi ea și bărbatul s-au strecurat printre copaci și nu i-a mai putut vedea. *Nu!*

Dar zăpada nu îl putea împiedica. A zburat spre pădure. Spre moarte. Apoi a ajuns printre pini și i-a găsit.

— Tati, spune Sofia. Stătea acolo, așteptându-l, cu ochii rotunzi în întuneric.

Bărbatul s-a întors, hainele sale învârtindu-se odată cu mișcarea, negre ca pana corbului. Borul pălăriei lui mari îi umbrea fața, deși petecul de pe ochiul drept era încă vizibil. Nuanțe de negru în absența luminii. Erik simțea cum gâfâie în aerul înghețat. Simțea cum capul i se întoarce înapoi și încolo, în timp ce creierul refuză să recunoască ceea ce văd ochii.

— Nu, nu se poate întâmpla așa ceva. A întins mâna spre Sofia. Mămică.

Ea a clătinat din cap.

— Vino cu noi, tati, spune ea.

S-a întors spre omul cu un ochi și a gesticulat.

— Stai departe de ea. Cine naiba ești? Bărbatul ținea în mâna stângă un toiag. Un băț noduros și uzat de timp. Ceva asemănător cu ce și-a imaginat că avea Moise. Sau Gandalf.

— Sunt cunoscut sub multe nume, spune bărbatul cu un glas pătrunzător. Înșelător. Seducător. Un singur ochi. Ochiul său bun părea să licărească la acest ultim nume. Și-a întins bastonul. Cel frenetic. Tatăl tuturor. S-a întors și a privit la Sofia. Călător.

Mintea lui Erik era dezlănțuită. Părea că plutește în întuneric. Cu toate acestea, s-a uitat în jos la picioarele sale și a văzut că erau bine înfipite în zăpadă.

— Oare visez acum?, întreabă el.

Nici bărbatul cu un ochi, nici Sofia nu i-au răspuns.

— Am întrebat dacă visez?

— Vino, tati, îi spune fiica lui, întinzând mâna.

El a luat-o, iar cei trei au intrat mai adânc în pădure.

•

Nimeni nu vorbea în întuneric. Dar a simțit mâna Sofiei în mâna lui și asta îl liniștea foarte mult. Și-au croit drum printre crengile fragile, printre crengile împovărate de zăpadă, și au ajuns la un luminiș unde ardea un foc și o siluetă stătea lângă el, pe un ciot de copac plin de mușchi. Cumva exista aici lumina lunii, ca și cum s-ar fi adunat în acest luminiș la fel ca apa lăsată într-un bazin de stâncă în urma refluxului, astfel că, prin strălucirea ei argintie, putea vedea chipul fetei printre flăcările pâlpâitoare.

A încercat să vorbească, dar nu a putut. A rostit numele ei, totuși. A simțit forma acestuia pe buze și nu putea să respire. Prezența ei l-a copleșit. O durere fără seamăn. Fiecare fibră din sufletul său se încorda în acel moment dincolo de limitele sale. Sfârșind. Nu a putut suporta.

Emilie.

Ea l-a privit intens.

— Tati, spune ea.

— Em-Emilie, reușește să spună în cele din urmă. O rostire sugrumată.

Emilie s-a ridicat și s-a întors spre ei, iar Sofia s-a apropiat și și-a aruncat brațele în jurul surorii ei.

— Ne-a fost așa de dor de tine, îi spune Sofia. Oh, Doamne, sunt pierdută fără tine, Em.

Fetele și-au dat drumul una alteia și au făcut un pas înapoi, iar Emilie și-a privit sora, ca și cum ar fi trecut o viață întreagă de când nu o mai văzuse, nu un an. Și imaginea lor din nou împreună era aproape prea mult pentru Erik.

— Îmi pare rău că am plecat, spune Emilie.

Sofia și-a șters lacrimile din ochi.

— Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine, surioară, spune Emilie.

Apoi Sofia s-a întors spre Erik, privindu-l cu ochi sclipitori. O invitație tăcută de a vorbi. El a făcut un pas înainte, încet, pentru că se temea că orice mișcare bruscă ar face, Emilie ar fi dispărut. Ca și cum ea ar fi fost o ciudățenie a luminii lunii, care nu putea fi văzută decât de la o anumită distanță și din anumite unghiuri.

— Îmi pare rău, spune el, cu vocea frântă. Fetița mea – fetița mea prețioasă... îmi pare atât de rău. Plângea acum, cu respirația neregulată, cu enorma durere și vinovăție care i se ridica din stomac s-a clătinat, simțind că picioarele îi vor ceda, dar apoi Emilie a fost acolo, ținându-l în brațe, iar el și-a pus brațele în jurul ei și a strâns-o, iar ea l-a strâns înapoi.

— Nu a fost vina ta, tati, spune ea. Nu plânge.

Cuvintele acelea i-au răpit orice fărâmbă de auto-control și a început să plângă în hohote. Se simțea amețit. Degetele de la mâini și de la picioare îi ardeau.

— Îmi pare rău, îi spune din nou.
— Este în regulă, tati. Nu a fost vina ta. Dar eu am plecat. Trebuie să ai grijă de Sofia acum.
— Știu, spune el.
— Trebuie să fugi.
— Știu, spune el.
— Trebuie să mă lași să plec acum, tati. Nu mai este timp.
— Nu.
— Trebuie.
S-a agățat de ea.
— Nu pot.
— Te iubesc.
— Te rog, imploră el. Ar fi ținut-o acolo și nu i-ar mai fi dat drumul.
— Te iubesc, tati, spune ea.
— Te iubesc. Atât de mult, spune el.
S-au privit unul în ochii celuilalt pentru un moment lung. Ochii ei s-au mărit.
— Fugi, spune ea.
Apoi lumina lunii s-a transformat în întuneric.

11.

Și-a deschis ochii. Respira rapid și pentru o clipă nu a știut unde se află.

— Este în regulă, tati, spune Sofia. Suntem în siguranță cu Hånas.

Se aflau în cort. Acum știa asta. Simțea un miros care i-a făcut stomacul să chiorăie, iar lumina de cupru a focului dansa cu umbre peste pieile și pânzele din jurul lor. Și pentru o vreme a rămas întins acolo, deoarece visul... sau orice ar fi fost, se agăța încă de el, greu, crud și plin de emoții. Nu a vrut să se ridice încă, pentru că i s-ar fi citit pe față.

Hånas amesteca într-o oală cu mâncare aburindă pe foc.

— Avem paste și ragu de ren, spune el, luând un castron și turnând mâncarea în el. Vă va da energie. I-a dat castronul Sofiei, care i-a mulțumit și s-a așezat la loc pe picioarele încrucișate. A mai umplut câte un castron pentru Erik și pentru el, apoi a ieșit afară să frece tigaia cu zăpadă, spunând că dacă nu o făcea imediat, reziduurile se vor lipi de fund și va simți gust de ren în *rømmegrøt*-ul său.

— Plângeai, tati. În somn, spune Sofia când rămân singuri.

El s-a ridicat, revenindu-și în fire, deși nu era pregătit ca visul să îl părăsească complet. Nu încă.

S-a uitat la ea.

— Am văzut-o pe Emilie, spune el. A fost atât de real.

Se simțea sufocat, ca și în vis.

Sofia nu părea surprinsă.

— Ea... a spus ceva?

— A spus că îi este dor de tine. Apoi a clătinat din cap. A fost atât de real.

Sofia a rămas tăcută pentru o vreme. Stătea acolo, holbându-se la bolul de paste aburinde.

— Am ținut-o în brațe, spune el, ridicându-și brațele și încercând să își strângă pumnii cu mâinile. Am ținut-o în brațe și am simțit-o. Am mirosit-o. Apoi și-a scuturat capul și a strâns din dinți. Sofia nu avea nevoie să audă asta. Nu trebuia să ia parte la orice psihoză pe care o stârnise durerea lui.

— L-ai mai văzut pe bărbat?, întreabă ea.

A privit-o. Știa la cine se referea. A dat din cap.

Hánas a intrat, ținând în mână oala curată și îndepărtându-și gluga de pe cap.

Sofia s-a uitat la păstor.

— L-a văzut pe bărbatul cu un ochi, spune ea, cu propriii ei ochi mari, apoi s-a întors spre Erik. Hánas a spus că îl vei găsi.

Erik a aruncat o privire către bărbatul sami care a dat din cap.

— Sper că ai aflat ceea ce trebuia să știi, spune Hánas.

Erik a simțit un gust în gură și și-a adus aminte de decoctul pe care i-l dăduse Hánas.

— Cea fost în acel ceai?, întreabă el.

Hánas s-a așezat și a început să mănânce.

— Un fel de ciupercă, spune el. Și ceva ce să te ajute să dormi. Și-a fluturat lingura prin aer. Nimic puternic, adaugă el cu gura plină. A băgat lingura în paste și sosul de carne și a suflat pe ele. Eu trebuia să vorbesc cu sora mea. Tu – a băgat lingura în gură și a început să mestece, aburul ieșind printre buze în timp ce vorbea – tu trebuia să vorbești cu bărbatul cu un ochi.

Erik încă mai simțea ciupercile în sânge. O intoxicație stranie.

— Nu am vorbit cu el, spune el.

Hánas a ridicat din umeri, luând încă o îmbucătură.

— Dar ai aflat ce a vrut de la tine. Sau... ceva despre el, cel puțin.

Erik nu a spus nimic.

— Cine ar putea fi acest bărbat din visele lui *far*?, îl întreabă Sofia pe Hánas.

Hánas și-a scărpinat obrazul.

— Odin este descris în acest fel. Un ochi orb. O pălărie cu bor larg.

— Zeul?, întreabă Sofia. Vechiul zeu viking?

Erik și l-a imaginat pe Anthony Hopkins în rolul lui Odin, în acele filme nebunești Marvel.

— Credeam că zeii voștri sunt diferiți, spune Sofia. Nu este adevărat că poporul sami crede că totul are un suflet? Ea s-a încruntat. Asta am învățat la școală. Și că aceste suflete reprezintă lucruri din lumea înconjurătoare. Și-a trecut mâna pansată prin aer. Cum ar fi vântul, păsările și copacii. Chiar și pietrele și stâncile.

Hánas a privit-o și a ridicat o sprânceană.

— Zeii noștri nu sunt singurii zei, Sofia, spune el.

— Deci... zeul... Odin... pe el îl vede *far* în visele lui?

Hánas și-a strâns buzele, dar înainte de a putea răspunde, Erik și-a ridicat privirea spre Sofia.

— Ajunge, îi spune el. Apoi s-a uitat la Hánas. M-ai drogat, îl acuză el.

Mintea îi era încetoșată și îi era greață. Era nervos.

— Te-am ajutat, spune păstorul de reni, ridicând mâna și întinzându-și degetele. Cum se simt?

Erik s-a uitat la mâinile lui. Vârfurile degetelor erau încă gri, iar trei degete de la mâna dreaptă arătau ca și cum ar fi aparținut unui cadavru, dar durerea dispăruse, cel puțin pentru moment.

— Nu mă dor, recunoaște el.

Hánas a dat din cap.

— Am niște mănuși pe care le poți folosi.

Visul se estompa acum. Erik încă îl mai simțea ca pe o prezență fizică, dar strânsoarea pe care o avea asupra lui slăbea cu fiecare minut în care se întorcea în lumea reală.

— Cât timp am dormit?, o întreabă pe Sofia.

Ea a scos ceasul din buzunar. Este puțin trecut de ora cinci dimineața, spune ea. Deci... trei ore.

— Rahat, șoptește el. Trebuie să plecăm.

— Trebuie să mănânci mai întâi. Hánas a indicat spre bolul cu tocană, de care Erik nu se atinsese încă din cauza grețurilor. Și a visului. Și din cauza faptului de a o revedea pe Emilie, de a o ține în brațe, ca și cum ar fi fost vie, iar acest lucru l-a întors pe dos.

— Este bun, tati, îi spune Sofia.

— Dar trebuie să ne mișcăm, spune el.

Hánas a gesticulat cu lingura către castronul lui Erik.

— De îndată ce ai mâncat. Ai nevoie de putere. Și *Čalmmo* ne-ar fi avertizat, dacă ar fi fost cineva acolo.

— Te pot ajuta. Sofia s-a îndreptat spre el, dar Erik a ridicat o mână și a scuturat din cap.

— Pot să o fac, spune el. Își strecoară mâinile pe sub castron pentru a-l ridica, apoi *îl pune* în echilibru pe palmă stângă și ridică lingura cu mâna dreaptă, folosind degetul mare pe post de clemă, deoarece încă îl mai putea folosi. A început să mănânce, abia acum realizând cât de foame îi era și cât de minunat era să simtă cum carnea, pastele și sosul fierbinte intrau în el. Carne proaspătă, nu o mâncare din pungă, cu un termen de valabilitate de trei ani.

— Mâinile tale par să fie mai bine, spune Sofia cu speranță.

— Cred că da, spune el, făcând tot posibilul să bage pastele în gură. Știa că mâinile nu erau mai bine, dar nu voia ca ea să știe. A încercat să se concentreze asupra unei sarcini. Să îndepărteze visul. Dar nu voia să îl părăsească. *Ea* nu voia să îl părăsească. Sau mai degrabă, *el* nu era pregătit să o părăsească. Părase atât de real. Să o țină în brațe. Imaginea ei era vie în mintea lui, și mai mult când închidea ochii, ca și cum luna din acel luminiș ar fi

expus modelele de lumină și întuneric ale visului în spatele pleoapelor sale, ca o fotografie.

— Vrei să vorbim despre asta?

Vocea Sofiei era precaută.

El a clătinat din cap. În niciun caz nu avea de gând să stea acolo și să vorbească despre asta, despre faptul că bărbatul pe care îl visase de sute de ori de la moartea lui Emilie era Odin, zeul nordic. Elise l-ar interna într-un spital de psihiatrie și poate că ar avea dreptate să o facă.

— A fost doar un vis, spune el, întorcând ochii spre Hånas. Sau o halucinație, adaugă el cu resentiment. Unde ți-a fost capul? Dacă aș fi făcut vreo prostie? Să îmi pierd controlul? Dacă eram drogat sau inconștient și bărbatul care încearcă să ne ucidă ar fi apărut?

— Tati, spune Sofia.

— Nu ți-am dat destul pentru asta, spune Hånas, punând jos castronul gol și lingura.

— De unde era să știi?

Hånas a ridicat din umeri.

— Ești un bărbat masiv. S-a aplecat și a luat castronul Sofiei. Și ceaiul a fost slab.

Erik a clătinat din cap și a continuat să mănânce. Era supărat pe păstorul de reni, și totuși îi era greu să regrete ceea ce se întâmplase, deoarece credea că o parte din ființa lui fusese alături de Emilie din nou. Fie că fusese un efect al ciupercilor halucinogene, al epuizării și al traumei pe care o suferise, sau doar o coincidență. Doar un vis. Subconștientul său trecând prin imagini, idei și emoții pe care mintea conștientă a încercat să le închidă în spatele unei uși încuiate. Și-a văzut fiica din nou și ținut-o în brațe, iar aceasta i-a spus lucruri pe care avea nevoie să le audă. Nu credea într-o viață de apoi. Când mori, mori. Dar asta fusese atât de real și, cu toată angoasa pe care o simțea, trebuia să se agațe de ea pentru o vreme.

S-a uitat la Sofia, întrebându-se dacă ar trebui să spună cuvintele care voiau să fie spuse.

Fata i-a simțit privirea și și-a ridicat bărbia.

— Ce este?

A ezitat. Dar dacă nu spunea ceva acum, ea se va îngrijora pentru ceea ce nu îi spunea.

— Emilie ne-a zis să fugim, spune el.

Ea l-a privit și a părut să tremure sub haine.

— Vine?

Erik a tras aer în piept.

— Cred că ar trebui să mergem.

S-a uitat la Hánas, care îl privea cu atenție.

— Atunci mergem, spune păstorul de reni.

Erik a dat din cap.

— Pușca ta, spune el, arătând spre arma care zăcea pe blănurile de lângă Hánas. Pare veche. Ce este?

Hánas a ridicat pușca și a acționat zăvorul, iar Erik a văzut că mânerul zăvorului fusese îndoit pentru a se adapta la lunetă, care părea sofisticată și nouă.

— O lunetă Mosin-Nagant. Făcută în 1939. Bunicul meu a luat-o din mâinile unui rus mort pe malul lacului Omega în 1941. Se lupta cu finlandezii, care încercau să recupereze teritoriile pierdute în Războiul de Iarnă.

— Ce fel de gloanțe?, întreabă Erik.

Hánas a ridicat o sprânceană neagră în timp ce culegea un smoc de păr de ren, de unde se prinsese în fanta din spate de pe patul puștii.

— Rusești, șapte virgulă șase doi. Încă le mai poți cumpăra în lăzi. Desprinzi capacul de pe cutii și poți să adulmeci vodcă și kasha. A mângâiat magazia Mosin-ului. Aceeași dimensiune de glonț, lungime diferită a cartușului.

— Atunci nu sunt bune pentru asta, spune Erik, punând o mână pe patul Remington-ului. Nu mai avea decât două cartușe și spera să facă rost de niște muniție de la Hánas, deși, uitându-se la pușca bărbatului, bănuia ce era mai rău.

— Nu, confirmă Hánas.

— Deci unde vom merge?

Sofia își împachetase din nou rucsacul și era acum ocupată să tragă bine curelele și să le fixeze.

— Spre est doi kilometri, o urcare, apoi spre sud trei kilometri. Trei și jumătate, spune Hánas. Există o ravină. O scurtătură care duce jos spre ghețar. Dacă nu ai ști că este acolo, nu ai vedea-o.

— Este sigură?, întreabă Erik.

— Nu o folosesc primăvara, spune Hánas. Riscul de avalanșă este prea mare. Dar în această perioadă a anului? În timpul nopții? La această temperatură? Păstorul a dat din cap. Este sigură. Dacă știi să schiezi.

Erik s-a uitat la Sofia. La maxilarul ei încleștat. La ochii ei serioși.

— Știm să schiem, spune ea.

Un eufemism mai mare nu există, se gândește el. Hánas a dat din cap.

— Atunci să mergem.

•

Schiurile păstorului păreau la fel de vechi ca și pușca rusească, dar se mișca pe ele mai bine ca orice alt om pe care îl văzuseră vreodată. Purta un rucsac mic, pe care își legase o pereche de rachete Evo roșii, peste care a pus arma Mosin-Nagant. A pornit în pas vioi, dar ei au reușit să țină pasul.

Erik s-a gândit că ninsoarea trebuie să se oprească în curând și i-a trecut prin cap că va trebui să curețe din nou acoperișul cabanei atunci când se vor întoarce. Știa că era un gând ciudat, având în vedere circumstanțele, dar i-a ținut mintea ocupată. Nu se putea decide, dacă imaginea sa pe acoperiș cu lopata de zăpadă era o vizualizare pozitivă, ceva care ar putea chiar să ajute la manifestarea propriei sale împliniri, sau o tentație a sortii. În cele din urmă a decis că soarta lor depinde de ei. Dacă ar putea ignora durerea care revenise, dacă ar putea să continue și să treacă peste epuizare și dacă Hánas îi putea ghida prin munți, conducându-i pe rute pe care bărbatul înalt nu le-ar cunoaște, atunci ar supraviețui.

Dar Sofia era obosită. Picioarele ei tinere dăduseră atât de mult deja. Mușchii ei erau epuizați și se gândea că mintea urmează. Stresul de a-i vedea pe soții Helgeland morți. Teroarea de a fugi din casa lor în noapte și gloanțele zburând printre copaci. Apoi frigul care taie respirația, vântul rece căutând să treacă prin cusăturile hainelor, mușcându-le pielea expusă de pe fețe și pătrunzând în oase. Bărbatul înalt. Cel cu ochii care păreau să vadă prin tine. Bărbatul despre care amândoi știau că nu va renunța, ci va continua să îi urmărească. Mai degrabă părea ghidat de un instinct străvechi de prădător.

— Toată lumea este bine?, întreabă Hánas, cu vocea fragmentată de vânt. El conducea în față, apoi Sofia, apoi Erik și sania în care pusese rucsacul Sofiei.

— Da, răspunde Sofia, cu capul plecat în vânt.

Čalmmo ȝopăia alături de stăpânul său, fără îndoială confuz cu privire la ce se întâmpla și de ce lăsau renii nesupravegheați.

— Erik?, strigă Hánas.

— Totul este în regulă, strigă Erik înapoi. Ceea ce nu era adevărat. Mușchii îi urlau. În abdomen, în umeri, în tricepși, în partea lombară a spatelui și în coapse. Picioarele îl dureau în interiorul clăparilor, pe care nu îi mai scosese de la cabana DNT. Cel mai rău, în afară de mâini, îi erau genunchii. Aceștia erau o problemă acum. Părea că mușchii care stabilizeau articulațiile genunchilor, permițându-le să se îndoie și să se îndrepte, erau obosiți, iar ultimele lor rezerve de energie se revărsau în ligamente pentru a compensa. În consecință, ligamentele lucrau prea mult fără sprijinul mușchilor. În cele din urmă, acestea vor ceda și se vor rupe, iar el va fi incapabil să continue.

La o oră după ce au părăsit cortul lui Hánas, au ajuns pe un platou unde vizibilitatea era atât de proastă, încât abia dacă îl putea distinge pe

păstorul din fața Sofiei, chiar dacă schiau aproape unul de altul, încât, din când în când, unul dintre ei atinge partea din spate a schiurilor celui din față. Zăpada din cer și zăpada de pe pământ zbura în fața lor, ca cenușa dintr-un foc, mai că nu și-au închis toți ochii împotriva ei, bazându-se pe Hánas să le fie călăuză.

— Vreți să vă opriți puțin?, îi întreabă bărbatul sami. Și-a ridicat bățul și l-a îndreptat spre o movilă din dreapta lor, care era vizibilă doar din cauza modului în care zăpada se învârtea în jurul ei. Am putea să ne adăpostim acolo pentru puțin timp.

— Ce părere ai, mămică?, întreabă Erik.

— Nu încă, tati, spune ea.

Așa că i-a spus lui Hánas că vor continua să meargă.

— Trebuie să urcăm acum, spune Hánas. Doi kilometri. Puțin mai mult.

— Pot să o fac, tati, spune Sofia.

El voia să o lase să se odihnească, dar știa că trebuie să continue, pentru că stătuseră prea mult timp în cort. Și pentru că cealaltă fată a lui, minunata lui fată, care nu mai era în viață, îi spusese să fugă.

Și așa au urcat. Încovoiați și obosiți. Trudind tot în sus ca trei troli de munte, ultimii din specia lor, care se întorc în bârlogul lor secret ca să se culce, să doarmă și să nu se mai trezească niciodată. Sătui de lume, deoarece lumea era sătulă de ei. Schiurile lui nu mai păreau a fi de înaltă tehnologie, concepute să alunece pe zăpadă. Le simțea ca un obstacol. Două scânduri rudimentare legate de picioarele lui amortite. S-a gândit să le scoată și să le care pe umăr sau să le pună în sanie și să se bazeze pe rachetele de zăpadă, dar știa că era o idee proastă. Și astfel își ținea privirea ațintită pe fata din fața lui, la picioarele ei care loveau în față pe rând, la brațele ei în timp ce își înfîșea bețele și își dorea ca ea să continue să

meargă. Câte un pas pe rând. Pentru că dacă ea continua, la fel făcea și el, fiindcă nu o va părăsi niciodată.

Urcau, iar câinele lui Hánas sărea în jurul lor. După încă o oră terenul s-a nivelat din nou și el i-a spus Sofiei să urce în sanie.

— Nu vreau, *far*, spune ea.

— Ce s-a întâmplat cu „tati”?, întreabă el, forțând un zâmbet.

Ea a clătinat din cap.

— Pot să schiez. A spus-o suficient de tare pentru Hánas, care se oprise în față, să audă.

— Nu. Ești epuizată, spune el. Căciula ei era acoperită de mici bucăți de gheață, lipite de lână, iar zăpada se așezase pe vârf. Fața ei era albă ca varul.

— Lasă-mă să te trag un pic.

— O voi face eu, spune Hánas.

Trebuie să ai grijă de Sofia acum. Cuvintele lui Emilie erau încă în capul lui. Se cristalizaseră ca gheața în interiorul craniului său.

— Mă descurc, îi spune păstorului, desfăcându-și hamul ca să o poată ajuta pe Sofia să urce în sanie. Dar mă poți ajuta să depozitez schiurile și bețele, adaugă el, deoarece mâinile îi erau prea neîndemânatică pentru a lucra cu cârligele cablurilor elastice.

— Este o domnișoară dură, spune Hánas, când Sofia a urcat în sanie. Erau și ei gata să pornească din nou.

— Nu ai idee, răspunde Erik.

— Tati! Tati, uită-te la Čalmmo.

S-a oprit și s-a aplecat în față, recăpătându-și răsuflarea și s-a uitat peste umăr. Sofia era răsucită, uitându-se în spatele saniei, în vârtejul de zăpadă.

— A văzut ceva, spune Sofia.

Hánas a venit lângă el, și-a înfipt bețele în zăpadă și a apucat vechea pușcă rusească.

— Ar putea fi un linx sau un iepure, spune el.

Dar nu era. Erik știa asta.

Čalmmo a lătrat în întuneric. Hánas a șuiertat ceva la câine și acesta nu a mai lătrat. Dar era agitat și alert. Vântul era acum în spatele lor, așadar câinele ar fi putut să prindă mirosul a ceva. Nu ceva. Cineva.

— Cred că este omul vostru, spune Hánas.

— Și eu cred la fel, spune Erik.

Păstorul de reni a arătat cu degetul.

— Îi vedeți coada? Dă din ea mai mult spre stânga. Face asta când nu îi place ceva... sau nu este sigur de ceva. Câinele stătea țeapăn, cu greutatea deplasată în față, cu coada ridicată.

— Rămâi jos, Sofia, spune Erik.

Ea s-a lăsat înapoi în sanie.

— Dacă este el, nu înseamnă că ne-a văzut încă. Hánas se uita prin luneta puștii lui. Pe vântul acesta și cu zăpada care acoperă totul, Čalmmo l-ar fi putut adulmeca de la mare distanță. Trei, patru kilometri, poate.

— Atunci continuăm, spune Erik, aruncându-și pușca pe spate din nou.

Hánas a dat din cap.

— Strigă dacă vezi ceva mișcându-se acolo, îi spune Erik Sofiei. Dar stai jos.

Ea a dat din cap. Au continuat printr-o vale înghețată, care părea să se închidă în jurul lor. Au trecut peste dealuri mohorâte și impunătoare și pante sterpe. Un loc în care oamenii nu trebuiau să ajungă niciodată. Unde preocupările oamenilor nu aveau nicio importanță. Simțea greutatea apăsătoare a acestui lucru, pentru că încărcătura lui *era* importantă. Era motivul pentru care respira.

Curând, însă, nu s-a mai gândit la nimic. Doar se mișca. Din nou și din nou. Neobosit ca ninsoarea.

S-a gândit că poate creierul său începea să înghețe. Da, asta era, a realizat el. Creierul i se transforma, dar corpul său era încă în mișcare.

Vântul gemea prin vale, dar cel puțin era în spatele lor și nu în față. Totuși, îi era frig. Prea frig. După căldura din cort și apa pe care o băuse, a transpirat, astfel că straturile sale interioare erau umede. Acum transpirația aceea îi îngheța pe piele, deoarece corpul său nu reușea să o încălzească.

Trezește-te!, își spune lui însuși, deși știa că nu putea de fapt să doarmă. *Trebuie să rămâi ager. Trezește-te, nenorocitul!*

Trezește-te.

A încercat să se gândească, la orice. Dar nimic întreg nu se forma în mintea lui. Doar fragmente, ca o imagine într-o oglindă spartă. Apoi ceva i-a venit în minte. S-a gândit la modul în care un pește se agită uneori după ce îl scoți din fiord, chiar și după ce a fost eviscerat și după ce i s-a scos capul. Nervii continuă să fie activi după moarte. *Aș fi ca acel pește, se gândește el. Dacă inima mea ar renunța acum și aș muri în picioare, aș continua să merg. Aș continua să trag.*

Apoi Čalmmo a lătrat din nou.

De data aceasta nu s-au oprit.

— Čalmmo! strigă Hánas, așteptându-se ca animalul să vină lângă el. Când acesta nu a apărut, l-a strigat din nou, iar Erik s-a uitat peste umăr. I s-a părut că l-a zărit pe Čalmmo alergând înapoi pe drumul pe care veniseră. O formă neagră care se topea în întuneric.

Hánas a privit în direcția în care Čalmmo fugise, iar Erik s-a oprit lângă el. Pentru o clipă niciunul dintre cei doi nu a vorbit, dar i s-a părut că aude lătratul, sunetul îndepărtat al acestuia spulberându-se în vânt.

— Trebuie să ne mișcăm mai repede, spune Hánas.

Erik a dat din cap.

— Cum îți sunt mâinile?

— Pot să merg mai repede, spune Erik.

Hánas i-a ținut privirea o clipă.

— Atunci să mergem.

Păstorul s-a întors și a lovit cu piciorul, iar Erik l-a urmat, strâmbându-se în timp ce puneă din nou în mișcare sania grea.

— Ți-e destul de cald?, o întreabă pe Sofia. Ea a spus că da.

Măinile îl dureau chiar și în interiorul mănușilor căptușite cu blană pe care i le dăduse Hánas. Dar își perfecționase tehnica de a balansa stâlpii de curelele de la încheietură și de a împinge în jos capetele mânerelor cu podul palmelor, așa că a început să ia viteză, schiind pe urmele pe care Hánas le făcuse în fața lui.

Ceva mai târziu, a văzut zorii zilei răsărind în est. Noaptea părea să se întindă la nesfârșit, astfel că începuse să pară că o nouă zi nu va veni niciodată. Și totuși, era aici, se strecura pe cerul întunecat, încet, pe furiș, sperând să treacă neobservată de noapte. Și nu știa dacă o voia sau nu. Totuși, ar accepta creșterea de două sau trei grade și sentimentul de optimism care poate apărea atunci când o nouă zi iese din întuneric. Dar știa că întunericul le fusese de ajutor și că acum vor fi mai ușor de urmărit.

Pe măsură ce soarele palid se ridica deasupra vârfurilor copacilor, Hánas i-a condus de-a lungul unei alte văi, ai cărei versanți se ridicau abrupt într-o serie de terase de zăpadă curbate, strălucind în zare.

— În fiecare primăvară, toată această vale este măturată de avalanșe, le spune Hánas.

Mintea lui Erik s-a întors la acele minute lungi în care fusese îngropat de viu, când căzuse de pe creastă și adusese în jos cu el și o cornișă de zăpadă. Încă ar mai putea fi în acel întuneric rece, dacă Sofia nu l-ar fi dezgropat. Ea nu intrase în panică. Sau dacă o făcuse, nu o arătase.

Norii de zăpadă, care fuseseră umflați și leneși de când trecuse cea mai mare parte a furtunii, se subțiau acum. Nu credea că e un lucru bun. Aveau nevoie ca zăpada să cadă pe urmele lor.

— Se va întunece din nou peste șase ore, spune Erik.

Dar șase ore era prea mult și toți știau acest lucru. S-au oprit la o stâncă pentru a se odihni puțin și a se uita înapoi pe drumul pe care veniseră, în timp ce Sofia a împărțit câteva dulciuri pe care le avea în rucsac.

— Nu vrem ca furtuna să se termine, nu-i așa, tati?, spune ea, luându-și sticla de apă și ghemuindu-se lângă el pentru a o umple cu zăpadă.

— Nu, nu vrem, spune el.

Hánas privea spre sud-est, ochii lui albaștri scanând valea.

— A mai făcut câinele așa ceva înainte?, îl întreabă Erik. Să fugă așa pur și simplu?

Hánas a clătinat din cap.

— Dacă Čalmmo ar fi în viață, ar fi aici.

Ochii lui Erik și ai Sofiei s-au întâlnit. Niciunul dintre ei nu avea nevoie ca Hánas să spună ce credea că i se întâmplase câinelui.

— Ești gata?, o întreabă Erik, făcând semn cu capul spre sanie.

Dar ea nu asculta. Nu pe el. Și-a ridicat căciula de pe urechea stângă și și-a înclinat capul.

— Ce...? apoi a auzit și el. Percuția inconfundabilă a elicelor unui elicopter.

Cu toții și-au ridicat privirea, cu ochii scanând cenușiul aprins, fiecare uitându-se la diferite părți ale cerului, deoarece sunetul se împrăstia prin vale, făcând imposibilă localizarea sursei.

— Acolo, spune Sofia, arătând spre nord-est, spre creasta văii relativ luminoasă sub o tăietură în nor.

A văzut o străfulgerare de roșu și pata întunecată a palelor de rotor. Apoi a dispărut sub creastă.

— Coboară, spune Erik. Aterizează, asta trebuie să fie. S-a întors spre Hánas. Ce este acolo?

Ochii păstorului erau niște fante înguste.

— Nu este nimic acolo, spune el. Apoi s-a întors și a analizat din nou împrejurimile, ca și cum ar fi vrut să își verifice busola internă. Nimic din câte știu eu, oricum. Și-a ridicat bățul și a indicat cu el. Există un centru de cercetare climatică la nord. Două ore cu snowmobilul. Uneori, elicopterele merg acolo. S-a uitat în sus la linia de creastă dincolo de care elicopterul dispăruse.

— Nu există nimic altceva. Nimic atât de aproape. Nimeni nu are voie să construiască aici.

Erik s-a întors spre Sofia.

— Încă îl mai auzi?

Ea a ascultat.

— Nu.

S-a uitat înapoi la Hánas. Un elicopter nu ar ateriza aici, în mijlocul pustietății.

— Vreme proastă pentru a zbura, spune bărbatul sami.

— Ar putea să ne caute?, întreabă Sofia.

Hánas s-a gândit la asta.

— Este posibil. Dar atunci, de ce să aterizeze acolo?

— Deci trebuie să existe ceva acolo, spune ea, și dacă sunt oameni acolo, ne pot ajuta. A ridicat sprâncenele, dar nu a spus nimic mai mult, iar pe Erik l-a durut să vadă că orice speranță pe care o avea era atât de mică și fragilă acum, și că încerca să îi țină piept, căci dacă îi dădea glas, ar fi slăbit-o.

— Putem să ajungem acolo?, îl întreabă Erik pe Hánas. Privind în sus la vârfuri, nu vedea cum el și Sofia ar putea urca atât de sus. Nu în starea lor. Iar Hánas nu era un om tânăr.

— Cred că există o trecătoare între munți, spune păstorul. Tot o urcare, desigur, dar nu este ca și cum ai trece peste. Nimic mai greu decât ce am făcut deja.

— Putem să o facem, tati, spune fata. Nu va trebui să mă tragi. M-am odihnit. Voi fi puternică din nou.

Nu părea puternică.

— Mai mergi puțin în sanie, spune el.

— Dar, tati...

— Doar până ajungem la trecătoare. Apoi poți schia.

Ea s-a încruntat. A dat din cap.

După ce s-a urcat înapoi în sanie, el s-a uitat la Hånas.

— Suntem gata.

Ochii aceia înguști s-au uitat înapoi la el. Păreau să cântărească ceva în interiorul lui. Apoi Hånas s-a întors, a dat din picioare și a alunecat pe zăpadă. Iar Erik l-a urmat, trăgând-o pe Sofia după el.

12.

Au ieșit pe un alt ghețar. Un peisaj vast, aproape lipsit de trăsături, cu excepția unei fisuri ici și colo și, la estul platoului, câteva coloane de gheață care se ridicau la intersecția a doua crevase.

— Nu este nimic aici, spune Erik. Respira greu de la urcare. Cu toții respirau greu.

— Dar trebuie să fie, spune Sofia, cu ochii cercetând întinderea albă, nefiind pregătită să accepte că au făcut un ocol extenuant pentru nimic.

În fața lor, zăpada și gheața măturau suprafața în rafale reci, peisajul fiind ca o planetă înghețată, încă în proces de formare. Și dacă Hånas le-ar fi spus că nimeni nu a mai pus vreodată piciorul aici, Erik l-ar fi crezut. Era o priveliște dezolantă.

În timp ce se aflau încă în trecătoare, au văzut din nou elicopterul. Se ridicase în cenușul de deasupra munților, se rostogolise spre dreapta, și se îndepărtase. L-au privit cum dispăre, nici măcar nu și-au irosit energia pentru a-și agita brațele, pentru că știau că era prea departe.

Nu știa la ce să se aștepte când au ieșit din trecătoare, dar nu la așa ceva. Nu la acest neant. Și acest lucru l-a simțit ca pe o lovitură în stomac.

— Ce ne facem acum?, întreabă Erik. Aproape că nu îndrăznește să se uite la Sofia, de teama dezamăgirii de pe chipul ei.

Păstorul de reni stătea în fața lui, cu ochii citindu-l ca pe o pagină dintr-o carte din care absorbea fiecare cuvânt.

— Pe acolo, spune el, ridicându-și bărbia spre est.

— De ce pe acolo?, întreabă Erik. Partea stângă a feței îi era amortită, însă era conștient de vântul care biciuia cristale de gheață pe el, acoperindu-i jumătate din corp cu o crustă albă. Sofia își proteja fața cu o mână, cu ochii încruntați în timp ce căuta

o clădire, o cabană sau vreun cort, orice care să explice prezența elicopterul acolo.

— Este ceva acolo, spune Hánas.

Erik nu vedea nimic și nici Sofia.

— Ce vezi?, îl întreabă el pe păstor.

Hánas a luat o pereche de ochelari de zăpadă din interiorul hainei sale de blană.

— Nu știu încă, spune el.

Erik nu dorea să se întoarcă. Și nici nu voia să rămână pe loc și să privească cum toți trei devin parte a ghețarului. A scos ceasul cu busolă, dar afișajul era gol. Bateria era descărcată.

— Atunci să mergem, spune el.

În timp ce schiau, au început să vadă ce observase Hánas. Blocuri ciudate de gheață. Erau cinci în total, de formă neregulată, formate în culmi înalte pe un versant la marginea estică a ghețarului, fiecare având înălțimea unei case. Serace se numeau, și știa că sunt periculoase. Își amintea că a citit în ziare cu câțiva ani în urmă despre o grămadă de alpiniști, care au fost uciși pe Everest de un serac în cădere. Iar acum, pe măsură ce schiau mai aproape, aceste coloane se profilau deasupra lor, cu formele lor nedefinite pe fundalul alb. Nu putea vedea crevasele în sine, dar știa că se apropiu, așa că i-a spus Sofiei să fie atentă, să își țină ochii ațintiți pe terenul din fața ei.

Apoi a văzut-o.

— Acolo, ce este aia?, strigă ea.

Nu vedeau nimic altceva decât zăpada și coloanele de gheață care se ridicau ca niște monoliți înălțați de o rasă extraterestră de mult dispărută.

Dar Hánas o văzuse. A ridicat o mână într-un gest care le spunea amândurora să se oprească, iar ei au rămas pe loc chiar în spatele lui.

— O vezi, tati?, întreabă ea.

— Nu, spune el. Oare orbea de la zăpadă? Nu era soare, doar un halou de lumină rece undeva pe cerul cenușiu de deasupra, așa că părea puțin

probabil ca lumina ultravioletă să îi fi ars corneea. Dar poate că era totuși posibil.

— O clădire, tati. Acolo. Arăta cu bățul. Acolo, în gheață.

— O văd, spune el în cele din urmă.

— Și uite acolo, spune Hånas, arătând spre zăpada din apropiere. Unde a aterizat elicopterul.

Erik a văzut urmele lăsate în zăpadă de patinele elicopterului, chiar și adâncitura superficială a părții inferioare a acestuia, pe care o făcuse în timp ce trenul de aterizare se scufunda. Aceste semne dispăreau în fața ochilor lor, dar clădirea la cincizeci sau șaiszeci de metri distanță era evidentă. Părea să fi fost construită în versant, în gheață și în stâncă. Ușa și aproximativ treizeci de centimetri de metal ruginit erau singurele părți vizibile, așa că era imposibil de știut mărimea sau structura clădirii în sine, dar era acolo.

— Ce ar putea fi?, îl întreabă pe Hånas.

Își dorea să schieze până la locul acela și să bată în ușa de metal. Să scape de frig, să pună oțel între ei și rus. Dar o parte mai înțeleaptă din el îi recomanda prudență, pentru că orice ar fi fost acest loc, fusese proiectat pentru a fi discret.

— Am mai văzut așa ceva înainte, spune Hånas. Pe Andøya.

— Și ce era?, întreabă Erik.

Vântul se întetea din nou, măturând zăpada peste schiurile lor. O veche stație de ascultare, spune păstorul, înfigând bețele în zăpadă, rămasă de pe vremea Războiului Rece. Și-a scos mănușile din piele de ren cu dinții, a apucat vechea pușcă de pe umăr, a tras zăvorul și a băgat un deget în culată pentru a verifica dacă nu era încărcată...

Apoi și-a băgat mănușile în interiorul hainei groase și a ținut pușca în fața lui, așa cum o făcuse atunci când l-au întâlnit în timpul furtunii.

— Erau stații de avertizare timpurie de la Aleutine până în Groenlanda. Un lanț de-a lungul a șaiszeci și nouă de grade latitudine nordică.

— Să asculte ce anume?, întreabă Erik.

Hánas a ridicat din umeri.

— Cel de pe Andøya era plin de ecrane radar. Femeile și bărbații staționați acolo se uitau după urme de lumină verde reprezentând bombardiere sovietice care se îndreptau spre sud de la pol.

— Bombardiere încărcate cu bombe nucleare, adaugă Erik de dragul Sofiei, și poate că ar fi tremurat la acest gând, dacă nu tremura deja.

— Bineînțeles, majoritatea acestor stații au devenit învechite atunci când sovieticii au dezvoltat rachete cu rază lungă de acțiune, spune Hánas, dar din ce în ce mai multe sunt găsite aici, în Arctica, deoarece gheața se retrage.

— Sunt oameni acolo acum?, întreabă Sofia.

Erik s-a uitat la Hánas, care a ridicat o sprânceană.

— Trebuie să fie, nu-i așa? Dacă elicopterul a venit aici.

Vântul gemea pe platou.

— Așteptați aici, spune Hánas. Și-a aruncat din nou pușca în spate și a schiat până la ușă, oprindu-se la vreo cinci metri de ea. Și-a dat jos rucsacul și schiurile, și-a desfăcut rachetele de zăpadă și le-a încălțat, apoi a făcut ultimii pași, remarcând camera de supraveghere din carcasa albă de oțel din stânga ușii, pe care Erik nu o văzuse.

Hánas și-a ridicat pușca și a lovit cu patul acesteia în ușă. Nu s-a întâmplat nimic. A lovit din nou ușă, de trei ori. Tot nimic.

— Trebuie să fie cineva înăuntru, tati. De ce ar fi o cameră?

Hánas s-a uitat acum la cameră și a făcut cu mâna în fața ei, apoi a bătut din nou în ușă.

Frigul îi umplea mușchii mari din coapse și se strecura în sus până în zona inghinală. Labele picioarelor îi amorteau. Știa, pentru că încerca să își strângă degetele de la picioare. S-a uitat la Sofia și a văzut că tremura. Zăpada de pe căciulă și de pe umeri nu se topea.

— Haide, spune el, lovind înainte și împingând în jos cu bețele. Hánas s-a întors și a dat din cap.

— Să te vadă camera, spune, dându-se înapoi pentru a-l lăsa pe Erik să se apropie. Poate că nu le place de sami.

Erik și-a întors schiurile și a pășit lateral până la ușă, unde a privit în obiectivul negru al camerei. Avea nevoie ca cineva să stea într-o încăpere la celălalt capăt al aceluia circuit închis.

Era slăbit și înfrigurat și nu credea că el și Sofia ar putea supraviețui încă o noapte afară.

Ușa nu s-a deschis.

— Mămică, spune el.

Sofia a pășit în lateral să i se alăture.

— Privește în cameră, îi spune el. A făcut-o și și-a văzut fața reflectată în obiectiv. Mică și aparent îndepărtată. El a văzut angoasa de pe fața fetei. Dar și speranța. Încă acolo. Pâlpâind ca o flăcără în întuneric. Dă-ți jos căciula. Doar pentru o secundă, spune el. Ea a făcut-o. Oricine se ascundea în această relicvă a unui război de spionaj și embargouri, propagandă și progrese tehnologice, care se încheiase înainte ca Sofia să se nască, poate că nu erau genul de ticăloși care ar lăsa o fată de treisprezece ani în viscol să înghețe de frig până la moarte.

Dar ușa nu s-a deschis.

Nu putea să închidă pumnul, așa că și-a lovit antebrațul și încheietura de ușă. Zgomotul surd abia se auzea.

— Deschideți! strigă el. Deschideți naibii ușa asta!

Sofia își pusese căciula înapoi pe cap și stătea acolo cu brațele încrucișate pe piept, încercând să păstreze puțină căldură în corpul ei.

— Poate că nu este nimeni aici, spune Hánas. Poate că oricine a fost aici a plecat cu elicopterul. S-a întors și a început să meargă spre schiurile sale.

— Trebuie să fie cineva aici, spune Sofia, refuzând să renunțe la acest loc. S-a desprins de schiurile ei, și-a înfipt unul dintre bețe în zăpadă și l-a luat pe celălalt spre ușă, ciocănind în ea cu capătul mânerului.

— Ar trebui să plecăm, spune Hånas. Vrem să coborâm în trecătoare înainte de lăsarea întinericului.

— Deschideți! strigă Sofia, lovind ușa din nou și din nou. Oricine ar fi înăuntru, deschideți. Vă rog, înghețăm aici afară! Este un bărbat care încearcă să ne ucidă! Vă rog! Să vină cineva!

Erik a privit înapoi pe unde veniseră. Bărbatul înalt era încă acolo, afară. Știa asta. Șansele erau ca omul să fi văzut și el elicopterul, iar dacă a făcut-o, poate că a ghicit că vor veni înapoi căutând ajutor.

Ne va vedea aici, pe ghețar. Ne va vedea și chiar dacă vom fugi, nu îl vom pierde din nou.

— Sofia, ajunge, spune el. Trebuie să plecăm.

Dar ea continua să lovească ușa.

— Te rog! Trebuie să ne ajuti.

— Sofia. El a făcut un pas lateral și a întins mâna, punându-și mâna pe umărul ei. *Trebuie să plecăm.*

Și-a întors fața spre el și a văzut frica sălbatică din ochii ei. Și dacă știa un lucru pe lumea aceasta, era că acest foc pe care îl vedea acum în ea era ultimul și asta îl speria mai mult decât orice.

Apoi, un sunet. Zgomotul unui zăvor care era tras. S-au privit unul pe celălalt.

Apoi ușa s-a deschis.

•

Bărbatul care stătea acolo avea fața cenușie, părul grizonant și purta un halat alb de laborator, cu pixuri aliniat în buzunarul de la piept. Ochii de dincolo de ochelarii cu rama neagră erau de un albastru palid și apoși și a durat o clipă pentru a-i examina pe cei trei străini de la ușa sa, înainte de a-i conduce înăuntru.

— Aduceți-vă schiurile. Aduceți totul, spune bărbatul, cu un accent pe care Erik l-a recunoscut ca fiind finlandez. Avem loc pentru ele.

Erik i-a mulțumit și a trimis-o pe Sofia înăuntru, în timp ce Hånas l-a ajutat cu sania, înainte de a-și aduce propriile schiuri. Și-au pus echipamentul într-o magazie de beton și metal, care îi amintea de holul de la intrare al unui hotel de o stea, dintr-o stațiune de schi ieftină. Bărbatul s-a prezentat ca fiind doctor Kotilla și i-a condus de-a lungul unui coridor îngust luminat de o singură bandă LED, care se întindea pe toată lungimea peretelui.

Sofia a luat mâna lui Erik în a ei.

— Am reușit, tati, spune ea încet.

De undeva se auzea zumzetul slab al unui generator.

— Am reușit, îi spune el.

S-au întors, au luat-o printr-un alt pasaj și au intrat în inima clădirii, o cameră luminată doar de ecranele monitoarelor de calculator, de la șase posturi de lucru dispuse în jurul pereților. Două dintre birouri erau ocupate, iar ambii tehnicieni s-au răsucit în scaunele lor ca să îi privească pe acești străini, care aduseseră suflarea rece a viscolului în lumea lor secretă, și ale căror haine picurau acum zăpadă topită pe podea. O bancă din pin și oțel, pe care să te schimbi, era așezată într-un colț al încăperii, ca și cum ar fi fost un vestiar sau o sală de sport. Agățate de cuierul de deasupra băncii cu stîngii, erau patru costume de protecție galbene. Din această zonă centrală, cei trei sosiți au fost conduși de-a lungul unui alt coridor, au trecut pe lângă două pasaje neiluminate dispărând în întuneric, spre o ușă care părea veche, deși mecanismul mânerului nu era la fel.

— Ce este acest loc?, întreabă Hånas, înainte ca maxilarul înghețat a lui Erik să poată da formă cuvintelor.

— Desfășurăm activități de monitorizare și cercetare pentru Ministerul Mediului și Climei,

spune doctorul Kotilla, luând o cartelă de pe șnurul său retractabil și introducând-o în încuietoare. A împins ușa și a întins brațul, invitându-i să intre în birou. Veniți să vă încălziți și să vă faceți comozi.

Sofia a intrat prima, apoi Hánas, în timp ce Erik a zăbovit pentru o ultimă privire la camera principală, la eprubete, clești și rafturi, la măștile de protecție, la flacoanele în fierbere și la costumele de protecție. La monitoarele de calculator, pereții despărțitori din sticlă și lumina slabă. Hánas ar fi putut avea dreptate când a spus că este o clădire ruginită din Războiul Rece, dar acum arăta ca un laborator de cercetare modern.

— După dumneavoastră, spune doctorul.

Erik a dat din cap și a intrat în birou. Doctor Kotilla a închis ușa în urma lui.

— Trebuie să folosim telefonul dumneavoastră, spune Erik în timp ce Kotilla a tras un alt scaun alături de Sofia și Hánas.

— Mă tem că nu este posibil, spune Kotilla, ocolind biroul pentru a se așeza pe propriul scaun. Comunicațiile noastre sunt căzute din cauza acestei furtuni. S-a uitat de la Erik la Hánas și înapoi la Erik. Un risc al meseriei de aici, după cum vă puteți imagina.

— La naiba, spune Erik, împărțășind o privire cu Hánas, care a șoptit ceva în limba lui.

Kotilla a ridicat telefonul și a vorbit în finlandeză, apoi a pus o mână peste receptor și s-a întors pe jumătate spre Erik.

— Comunicațiile interne funcționează bine, totuși, spune el, iar Erik a înțeles suficient de mult pentru a ști că cerea cuiva să aducă două cafele și o ciocolată caldă.

— Deci, spune Kotilla, încruntându-se în timp ce pune receptorul la loc. Și-a dat jos ochelarii și i-a șters pe mâneca halatului de laborator. Spuneți-mi ce s-a întâmplat. Ce naiba făceați acolo afară pe vremea asta?

Erik a expirat. Un cuplu la sud de ghețarul Koppangsbreen, Lars și Karine Helgeland, a fost ucis, spune el. Niște bărbați au venit la ei acasă oferindu-le bani, dacă vor înceta să mai protesteze împotriva redeschiderii vechii mine de cupru. Lucrurile au scăpat de sub control. Amintirile i-au trecut prin spatele ochilor și a tresărit. Frica era încă în pieptul său. I-au omorât pe soții Helgeland, spune el.

— Dumnezeu mare, murmură Kotilla, cu ochii lui palizi și apoși, larg deschiși, în timp ce își pune ochelarii la loc.

Erik a tras aer în piept. Mâinile lui erau în agonie. Durerea îl făcea să își găsească cu greu cuvintele. Se simțea ca un om care stă pe gheața unui lac, trăgând de o frânghie care se întinde în jos, în apa glaciară întunecată.

— Eu și fiica mea eram în casă în acel moment, dar aceasta este o altă poveste. Am ieșit afară. Din fericire. A aruncat o privire către Sofia. Cei care i-au ucis pe Lars și Karine ne-au vânat prin munți.

— *Far* i-a ucis pe trei dintre ei, spune Sofia, cu ochii rotunzi. Stătea ghemuită, ca și cum ar fi fost încă acolo, într-o groapă de zăpadă, făcându-se mică pentru ca vântul să nu o găsească. Dar mai este încă un bărbat, îi spune doctorului Kotilla, cu un fior care o străbătea, și nu se oprește niciodată, își strângea mâinile roșii și el nu știa dacă era din cauză că o mâncau de la degerături, acum fiind la căldură, sau dacă era o manifestare a traumei psihice pe care o suferise.

Kotilla s-a uitat înapoi la Erik, scărpinându-și barba țepoasă gri de pe un obraz supt.

— Sunteți militar, domnule...?

— Amdahl, spune Erik. Nu. Sunt tâmplar.

Doctorul a clipit cu ochi neîncrezători.

— Am avut noroc, spune Erik. Și l-am găsit pe Hánas. El ne-a ajutat. Acum dădea din cap către Hánas, știind că nu îi mulțumise bărbatului până acum. Dacă nu ar fi fost Hánas, probabil că ei doi

ar fi fost încă afară, rătăcind prin viscol. Dacă ar mai fi fost în viață.

Kotilla s-a uitat la păstorul de reni, ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta să adauge partea lui de poveste.

— Karine Helgeland a fost sora mea, a fost tot ce a spus Hånas.

Arăta diferit în acest loc plin de conducte de aer condiționat din oțel, podele metalice, pereți de beton și calculatoare. Arăta mai bătrân.

Doctorul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spune el. S-a așezat înapoi în scaunul său.

— De ce v-a luat atât de mult timp să deschideți ușa?, întreabă Erik. Cineva trebuie să ne fi văzut pe cameră. Cineva trebuie să ne fi auzit bătând.

Kotilla a clătinat din cap.

— Camera nu este supravegheată. Și, bineînțeles, nu auzim nimic prin pereți și prin gheață. Noi... nu avem mulți vizitatori aici sus. Niciunul neașteptat.

— Și nu există nicio modalitate de a suna la poliție sau de a da de știre?, întreabă Erik.

— Nu, până nu trece furtuna, nu. Între timp, pot să trimit un semnal de ajutor. Avem o RBLU... A ridicat o mână ca și cum și-ar fi cerut scuze. Radiobaliză de Localizare a Urgențelor.

— Așa cum au pe bărci, spune Erik.

Kotilla a dat din cap.

— Desigur, nu putem preciza natura urgenței, dar odată ce activăm baliza, va veni cineva. Vor trimite un elicopter dacă pot. Sau snowmobile. S-a uitat la Sofia și a zâmbit. Important este că sunteți cu toții în siguranță acum. Oricine ar fi acest om, spune el, întorcându-și capul spre perete, nu ne va găsi aici. Și chiar dacă ne-ar găsi, nu ar putea intra.

Sofia s-a uitat la Erik, ca și cum ar fi căutat confirmarea asigurărilor doctorului.

Acesta a dat din cap cu încredere.

— Ei bine, spune Kotilla, ridicându-se în picioare și dând din cap către el și Hánas, voi activa baliza și voi pregăti o cameră pentru voi. A făcut un gest către mâinile lui Erik. Vom arunca o privire la mâinile tale și vom vedea dacă putem face ceva. Apoi s-a uitat la Sofia. Ți este foame?

— Puțin, spune Sofia.

— Aș putea mânca ceva, spune Erik.

Hánas a dat din cap.

— Nimic nu te înfometează la fel de mult ca schiatul, spune Kotilla, deși lui Erik nu i se părea un om care să-și fi montat vreodată o pereche de schiuri. Îmi pare rău să spun că mâncarea de aici nu este demnă de laude, dar cel puțin va fi caldă. S-a uitat la Sofia și a ridicat o sprânceană conspirativ, în schimb am niște ciocolată.

Fata i-a făcut pe plac cu un zâmbet și abia acum și-a dat jos căciula roz de pe cap, ca și cum le-ar fi semnalat celor trei că, în sfârșit, se hotărâse să rămână.

— Nu plecați nicăieri, spune Kotilla, apoi a ieșit din cameră, închizând ușa în urma sa.

Erik i-a întins o mână Sofiei. Ea a prins-o între ale ei, cu buzele crăpate de vânt strâns lipite. Nu a spus nimic.

— Am reușit, mămică, spune el cu blândețe.

Două minute mai târziu, o femeie, purtând și ea un halat de laborator, le-a adus băuturi fierbinți și aburinde. În timp ce a așezat tava pe biroul doctorului Kotilla, Erik a întrebat-o ce făceau acolo în laborator. S-a încruntat ușor, apoi și-a cerut scuze într-o engleză accentuată, explicând că era din Lituania și nu vorbea norvegiană. I-a zâmbit Sofiei în timp ce a așezat ciocolata caldă în fața ei și apoi s-a grăbit să iasă afară, lăsându-i pe cei trei singuri, cu mirosurile amestecate de cafea neagră, proaspătă și tare, de ciocolată caldă și confortul de a ști că, într-un fel sau altul, oamenii din lumea exterioară vor afla în curând ce se întâmplase.

— Cafea bună, murmură Hánas în cana sa, și avea dreptate.

Erik credea că nu gustase niciodată una mai bună și că merita arsura pe care probabil o va suferi pe palme apucând cana, deși nu simțea nimic. Dar în timp ce Sofia aștepta să se răcească ciocolata caldă, s-a aplecat pe marginea scaunului și a întins mâna, luând ceva de pe biroul din fața ei. Părea a fi o piatră verde, folosită pe post de prespapier.

— Știi ce este asta, Sofia?, o întreabă Hánas.

Ea a clătinat din cap, întorcând piatra pe toate părțile.

— Metalul verde, spune Hánas. Minereu de cupru. A rostit numele, ca și cum cuvintele în sine aveau un gust rău.

Sofia estima greutatea pietrei.

— De la mina Koppangen?, întreabă ea.

— S-ar putea, spune Erik.

— Mina aceea se află pe un teren pe care mii de reni călătoresc în fiecare an în drumul lor spre pășunile de vară, spune Hánas. Se află în centrul zonei în care se nasc vițeei primăvara. Dacă vor deschide din nou mina, se va întrerupe procesul de fătare. Și cum își vor crește și proteja femelele reni puii?

— Nu este corect, spune Sofia, încruntându-se la bucata de piatră din mâna ei.

— Nu, Sofia, nu este corect, spune Hánas. Dar ei îmi spun că este... un progres. Era o oboseală în felul în care a spus acest lucru, o resemnare, ca și cum ar fi fost o luptă la care renunțase de mult. Și totuși, în mintea lui Erik, cu siguranță nu o făcuse, încă păștea reni, așa cum o făcuseră și strămoșii lui. Trăia în munți, liber ca vântul, în timp ce alți bărbați și femei se târau în birourile lor în fiecare dimineață, se așezau în fața monitoarelor și executau ordinele altora, până când timpul și vârsta îi oboseau și ei înșiși erau retrași de pe piață.

— Mina nu se va mai deschide niciodată, Hánas, spune Erik. Nu după ce toată lumea va ști ce s-a întâmplat cu sora ta și cu Lars. Și ce au încercat acei oameni să ne facă nouă.

— Uite, tati, spune Sofia, punând bucata de minereu de cupru în fața lui pe birou și luând o foaie de hârtie. A întors documentul pentru ca el să îl poată vedea mai bine.

— Ce este?, întreabă el.

Sofia a pus hârtia jos, a desfăcut buzunarul de la pieptul hainei și a scos foaia de hârtie împăturită, pe care mama i-o dăduse în ziua în care au pornit la drum. De data aceasta i-a arătat tatălui ei și partea cealaltă, pe care era o scrisoare dactilografiată – cea pe care Karine i-o înmânase lui Elise în noaptea în care au fost la soții Helgeland la cină.

— Vezi?, întreabă Sofia, ridicând cealaltă foaie și ținându-le una lângă alta. Știam eu că am mai văzut asta înainte.

Se referea la logo. Acesta era format din două N-uri legate între ele pentru a semăna cu vârfurile și văile munților, deasupra cuvintelor Novotroitsk Nickel în același albastru. Dedesubt, corespondența era în întregime în alfabet chirilic, pe care niciunul dintre ei nu îl putea descifra.

Erik s-a aplecat în față și a privit mai atent la teancul de corespondență de pe birou. Folosindu-și partea laterală a mâinii, l-a întins pe masă, aruncând instinctiv o privire spre ușa biroului.

— Uită-te la asta, spune el, pentru că cel puțin cinci dintre hârtii aveau același antet: vârfurile munților și Novotroitsk Nickel în albastru. Toate de la compania minieră.

— Deci *ei* știu despre acest loc, spune Hánas.

Zgomotul pașilor a răsunat pe podeaua metalică de dincolo de ușă și Erik a adunat în grabă hârtiile la loc.

— Pune scrisoarea mamei deoparte, spune el.

Sofia s-a încruntat, a deschis gura să spună ceva, dar apoi ușa s-a deschis. A intrat doctorul Kotilla cu o grămadă de păături în brațe.

— Poftim, spune el, dându-i una Sofiei, apoi câte una pentru Hánas și Erik. Pot să vă iau hainele de exterior și să le pun la uscat. A mers în jurul biroului și s-a așezat din nou. Folosim camera serverelor pentru a ne usca hainele și cizmele ude. Și-a plecat capul și l-a privit pe Erik peste rama ochelarilor săi. Doar să nu îi spui tipului de la IT.

— Deci, ce anume faceți aici, doctore?, întreabă Erik.

Sofia își scosese geaca și sorbea din ciocolata caldă, în timp ce Hánas era în picioare, dezbrăcându-și haina din piele de ren.

— Lucrăm pentru Institutul Polar Norvegian, spune Kotilla, mișcându-și degetele pe birou. Suntem doar o echipă mică aici, dar studiem climatul – poluanții din mediul înconjurător. De asemenea, biodiversitatea.

— Dacă vreți să știți despre climă, întrebați-mă pe mine, spune Hánas, ridicându-și bărbia și provocându-l pe Kotilla cu privirea. În trecut, renii mei puteau oricând să caute hrană prin zăpadă. Acum iernile sunt mai călduroase și stratul superior de zăpadă se topește uneori, apoi îngheață din nou. S-a aplecat în față și a lovit cu articulațiile degetelor pe birou. Se formează o pătură de gheață și renii pot muri de foame.

Kotilla a dat solemn din cap.

— Temperaturile din nordul extrem au crescut cu mai mult de două grade Celsius de la revoluția industrială. Îmi pot doar imagina cât de greu este să încercați să păstrați obiceiurile tradiționale ale poporului vostru.

Hánas a bătut aerul cu o mână noduroasă.

— Mineritul, cabluri de electricitate, energie eoliană. Mi se spune că totul este în numele progresului. Pentru viitor. Dar spuneți-mi, cum poate fi sustenabil să distrugi natura însăși?

Doctorul Kotilla a ridicat mâinile într-un gest de „nu mă întreba”, ceea ce i s-a părut ciudat lui Erik, deoarece, cu siguranță, oricine studiază schimbările climatice ar trebui să pledeze pentru electrificare. Pentru turbinele eoliene, vehicule electrice, sfârșitul combustibililor fosili. Și tehnologia verde avea nevoie de cupru, care trebuia scos din pământ. Ciudat pentru un om de știință să ia partea populației indigene împotriva efortului de a ajuta economia mondială să treacă dincolo de carbon.

— De ce aveți nevoie de costume de protecție?, întreabă Erik. Aveți un echipament serios acolo. Costumele galbene pe care le văzuseră erau adevărate, costume complet încapsulabile, cu protecție chimică și cu sistem de respirație autonom. Aproape identic cu cel pe care îl văzuse purtat de Elise într-o fotografie făcută de colegul ei, când se aflau în Siberia și trebuiau să se protejeze de contactul cu poluarea radioactivă de la combustibilul nuclear folosit.

— Ah, sunt doar o măsură de precauție, spune Kotilla. Știți cum sunt companiile de asigurări. Și-a dat cu degetul mare pe frunte, ca și cum și-ar fi șters sudoarea. În 2012, o echipă polară care preleva carote de gheață în Siberia a dat peste carcasa unui mamut lânos prins în gheață timp de patruzeci și cinci de mii de ani. Carcasa era în mare parte intactă. Carne, piele, păr. I-au găsit chiar și sângele, prins în gheața de sub corp. Și-a dat jos ochelarii și i-a fluturat prin aer. Dar a fost o îngrijorare că ar putea exista încă organisme vii prezente – poate un virus sau un parazit.

— Cred că am văzut asta într-o emisiune TV, spune Sofia. Oamenii au fost infectați și au început să se omoare între ei. Erik a privit-o, iar ea a dat din umeri. Nu m-am uitat la întreaga serie. Am văzut doar o parte acasă la Anette.

— Bineînțeles că ai văzut, spune el.

Kotilla a clătinat din cap.

— Ei bine, asta este și cu televiziunea. Și-a strâns un deget și degetul mare. Oamenii aceștia iau un grăunte de știință și îl îngroapă în prostii.

Hánas spunea ceva despre faptul că televizorul este lucrul care îi lipsește cel mai mult aici, dar Erik nu prea asculta. Încă se gândea la costumele de protecție, agățate așa, gata de plecare.

— Doctore, spune el, întrerupându-l pe Hánas, trebuie să fi participat la Conferința Climatică de la Oslo de anul trecut. Rostind cuvintele și-a înghițit un nod în piept, pentru că, în timp ce Elise era la conferință, el le dusese pe fete la Londra, pentru a petrece câteva zile cu tatăl său, iar ei merseseră la peretele de escaladă din Greenwich. Dacă ar fi mers în altă parte. Dacă ar fi făcut *orice* altceva. Poate că știți câteva dintre persoanele cu care a lucrat soția mea, spune el. Ea lucrează la Prietenii Pământului Norvegia.

Kotilla s-a așezat pe spate în scaunul său și și-a bătut degetele pe brațele scaunului.

— Din păcate, nu am putut participa la conferință, spune el, întorcându-i privirea lui Erik. Dar, așa cum am spus întotdeauna, prefer mai degrabă să lucrez aici sus decât să vorbesc acolo jos, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Erik a dat din cap.

— Totuși, este păcat că ați ratat discursul principal al profesorului Edwards. Soția mea a spus că a fost cu adevărat motivant. Nu se mai oprea din vorbit despre el!

Kotilla s-a mișcat pe scaun.

— Profesorul este un bărbat strălucit, spune el cu seriozitate.

Erik a dat din nou din cap. În realitate, Elise abia dacă vorbise despre conferință ulterior, din cauza accidentului și a urmărilor sale hidoase, dar la un moment dat în ultimul an, el văzuse o fotografie pe telefonul ei, făcută de colegul ei, cu Elise dând mâna cu profesorul Edwards în foaietul

Centrului de Convenții Oslofjord. Iar Edwards era femeie.

De ce minte! Și cum rămâne cu costumele acelea de protecție? Erik știa că trebuie să existe o legătură între acest laborator și mina de cupru Koppangen, dar nu știa care.

Telefonul de pe birou a sunat. Kotilla a ridicat o mână spre Erik într-un gest de *o secundă*, a ridicat receptorul și a ascultat, întorcându-și capul și îngropând receptorul între gât și umăr. A dat din cap. A înghițit. Ochii lui s-au îndreptat spre Hånas și înapoi spre Erik, apoi a zis: „*Toropit'sya*”. Asta a fost tot. Apoi a pus telefonul jos, și-a împins ochelarii înapoi pe podul nasului și și-a strâns buzele subțiri într-un zâmbet.

— Deci, spune, ridicându-se în picioare, vă voi conduce...

Restul propoziției nu i-a mai ieșit dintre buze deoarece Erik s-a ridicat brusc, a apucat piatra de pe biroul doctorului și l-a lovit peste tâmplă, întrerupând circuitele din creierul bărbatului, astfel încât picioarele i s-au îndoit și a căzut la pământ.

— Ce mama naibii?! spune Hånas, sărind în sus de pe scaun în stare de șoc.

Sofia nu se mișcase, dar acum se uita fix la el, cu gura deschisă, cu ochii ieșiți din orbite pe fața ei epuizată.

— Minte, le spune Erik. Trebuie să plecăm de aici.

— Minte în legătură cu ce?, întreabă Hånas, făcând un pas înainte pentru a se uita jos la Kotilla, care zăcea acolo inconștient, cu sângele lucind în părul său cărunț.

— Cu tot, spune Erik. Cuvântul pe care i-a spus la telefon a fost în rusă.

Hånas a dat din cap.

— A spus *grăbește-te*. Și cu cine crezi că vorbea?, îi întreabă Erik pe amândoi.

— Rahat, spune Hånas.

Erik a luat haina Sofiei de pe spătarul scaunului și i-a aruncat-o.

— Pune-o pe tine. Repede.

— Ce se întâmplă, tati?, întreabă ea în timp ce își îmbracă haina din nou.

Erik s-a aplecat lângă Kotilla și a luat cardul de acces de pe bobina retractabilă atașată la gaica de la curea. Apoi s-a ridicat și și-a pus mâinile pe umerii Sofiei.

— Plecăm acum, spune el. Nu este sigur aici.

— Dar nu putem să ne întoarcem afară, spune ea, cu disperare în voce.

— Nu putem rămâne aici. Cred că vine bărbatul înalt după noi. Cred că el este cel căruia doctorul Kotilla i-a spus să se grăbească. Locul acesta are legătură cu mina de cupru și cu oamenii care i-au ucis pe Lars și Karine.

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul fiicei sale și ea s-a uitat la Hånas. Sperând.

— *Far-ul* tău are dreptate, îi spune el. Trebuie să plecăm de aici.

Ea a dat din cap. S-a uitat în jos la doctorul Kotilla, care își revenea, gemând jalnic.

— Rămâneți împreună și rămâneți calmi, spune Erik. A luat o gură adâncă de aer, a deschis ușa biroului și cei trei au pășit pe coridorul întunecat.

13.

I-a condus de-a lungul pasajului, înapoi pe drumul pe care veniseră. Brusc, s-a oprit și a întins un braț pentru a o apuca pe Sofia. Se vedeau oameni venind. Îi auzea vorbind și auzea zgomotul pantofilor lor pe podeaua cu grilă metalică, devenind tot mai tare pe măsură ce se apropiau.

Hánas și-a ridicat bărbia pentru a indica un coridor întunecat în stânga lor. Erik a dat din cap, urmându-l pe Hánas în întuneric. Dintr-odată, iluminarea LED de-a lungul pasajului a pâlpâit. Hánas s-a oprit brusc.

— Este pe un senzor, spune Erik, făcându-i semn lui Hánas să continue. A aruncat o privire peste umăr pentru a se asigura că nu era nimeni în spatele lor, dar când s-a întors înapoi, Hánas nu se mișcase.

— Tati, șoptește Sofia. Ea și Hánas stăteau lângă o ușă, uitându-se printr-un panou dreptunghiular din sticlă.

Una dintre mâinile Sofiei era la gură, iar cealaltă era întinsă spre tatăl ei, care li s-a alăturat la ușă. Hánas s-a dat la o parte ca să îl lase pe Erik să arunce o privire.

Era o cameră mică, dincolo de un fel de hol gonflabil. Aproape goală. Întunecată, cu excepția unei raze de lumină care pătrundea prin geam dinspre coridor. Era o masă de oțel și pe ea zăcea un cadavru. Aproape un schelet, cu pielea închisă la culoare, cu pielea tăbăcită întinsă peste tendoane și unghiuri ascuțite ale oaselor. Un braț îndoit peste cutia toracică. Fante negre în loc de ochi, buzele micșorate și gingiile trase înapoi de pe dinți, într-o eternă expresie de bucurie sălbatică. Un cadavru mumificat care zăcea într-o ceață de ceea ce Erik a ghicit a fi azot lichid, pompat de undeva pentru a conserva cadavrul. Simțea frigul care se degaja din sticlă.

— Ce naiba are asta de-a face cu cercetarea climatică sau biodiversitate?, murmură Erik în sinea lui.

Au trecut la următoarea ușă și au privit pe geam. O altă masă de oțel. Un alt cadavru. La fel de noduros și răsucit ca și primul, acesta avea o coamă de păr șaten și un smoc de barbă care îi ieșea din bărbie. Buzele păreau a fi dispărut, dar dinții erau acolo, fixați într-o grimasă teribilă. Ochii erau larg deschiși, de un alb cenușiu și umflați în orbite.

— Ce se întâmplă, tati?, întreabă Sofia, uitându-se în continuare pe geam.

El a clătinat din cap, pentru că nu avea ce să îi răspundă.

Hánas a mârâit ceva. A privit pe geamul unei alte uși, mai departe de-a lungul pasajului, și acum s-a întors spre Erik, cu sprâncenele întunecate strânse peste ochii îngustați.

Erik avea un presentiment rău. Mâna lui a găsit-o pe cea a Sofiei și împreună s-au târât până la ușa următoare.

Cei trei au privit pe geamul de sticlă și pe geamul holului din PVC de dincolo. Acest cadavru întins în beznă era diferit. Doar fața era expusă, trunchiul și picioarele erau acoperite cu pături. Dar acest chip nu era mumificat ca celelalte. Palid și slab, da, cu ochii închiși, da, dar nu avea privirea înfundată și goală a morților.

Hánas și-a ridicat mâna și a bătut în sticlă.

— Ce fa...? Oh, Doamne!

Lui Erik i-a înghețat sângele în vine, pentru că bărbatul care zăcea. În întuneric a deschis ochii.

Hánas a apucat mânerul ușii, dar acesta nu se rotea.

— Trebuie să plecăm, șuieră Erik. Apoi bărbatul s-a ridicat în capul oaselor, sau a încercat măcar, dar Erik putea vedea acum că era legat de masă. Hánas, trebuie să plecăm.

Bărbatul din întuneric trăgea acum de legăturile sale. Se zbătea încoace și încolo la fel ca un pește în cârlig. Capul lui, totuși, a rămas nemișcat, cu ochii bulbucați fixați pe Hánas. Mișcarea i-a atras atenția lui Erik asupra perfuziei intravenoase din brațul captivului și asupra pungii de lichid care se balansa pe suport în umbra de dincolo. Bărbatul țipa, dar sunetul era înăbușit în spatele ușii groase de metal.

— Îl cunosc, spune Hánas. Numele lui este Ivvár.

— Îl cunoști pe omul acela?

Mintea lui Erik a luat-o razna.

— Este ghid pentru compania minieră, din câte am auzit.

— Novotroitsk Nickel?, spune Erik.

Hánas a dat din cap și Erik s-a uitat înapoi pe geam. Omul părea mai mult decât îngrozit. Dar deja puterea i se scursese și abia își mai putea ține capul în sus pe masa de oțel de care era legat.

— Vă puteți imagina cum a fost pentru poporul meu, murmură Hánas.

— Trebuie să plecăm, spune Erik. Și-l imagina pe doctorul Kotilla în biroul său, ridicându-se în picioare acum, împiedicându-se spre ușă pentru a da alarma.

— Ce i-au făcut?, întreabă Hánas, apăsându-și palma pe geam.

— Hánas, spune Sofia, trăgând de mâneca hainei păstorului.

El s-a uitat la ea și a dat din cap. Cei trei au continuat să meargă pe hol. Au ajuns în spatele laboratorului slab luminat. La patru metri distanță, un bărbat stătea la birou, cu spatele la ei, atent la un document pe ecranul computerului. Au pășit cât se putea de ușor pe podeaua metalică, urmărind cu toții cele mai mici mișcări ale bărbatului, în timp ce acesta se concentra asupra monitorului. Bărbatul a tușit, iar ei au înghețat în mers, ținându-și respirația. S-a întors și a deschis un sertar, a

scotocit înăuntru după un șervețel și a tușit în el, înainte de a-l arunca într-un coș de metal.

Atenția lui s-a întors la ecranul din față și, după un moment de pauză, Erik și ceilalți au continuat să meargă prin restul laboratorului fără să fie văzuți. Au cotit pe un alt coridor și au ajuns la holul de la intrare.

În fața lor, o altă ușă s-a deschis. Au întâlnit o femeie cu o cană de cafea aburindă. Surprinderea i se citea pe față.

Erik a schițat un zâmbet larg.

— Doctor Kotilla a spus că ne-am putea face o altă băutură caldă, îi spune femeii, făcând semn cu capul spre mica zonă de bucătărie din spatele ei.

— Ei bine, dacă ar fi după mine, aş rămâne la cafeaua filtru, spune ea fără vreun accent perceptibil, zâmbindu-i înapoi lui Erik și apoi Sofiei. Pe Hánas părea să îl ignore. Mașinăria face un cappuccino, dar este numai spumă.

Erik i-a mulțumit pentru pont, iar ea a trecut pe lângă ei și s-a îndreptat spre coridor. Când a dispărut din fața ochilor, s-au strecurat pe hol și și-au strâns schiurile și bețele, precum și sania și puștile.

Erik s-a asigurat că Sofia și-a încheiat haina cum trebuie și și-a pus mănușile și căciula, înainte de a căra sania spre ieșire împreună cu Hánas. Apoi a băjbăit la mâner cu mâna mai puțin beteagă și a deschis ușa, iar aerul rece a fost precum o palmă feroce peste fața lui.

— Ești gata?, o întreabă pe Sofia.

Ea a dat din cap.

Au ieșit în zăpadă. Erik a simțit mai întâi firele de păr din nas că îi îngheață și apoi usturimea aerului în plămâni. Și-a legat hamul de la sanie în timp ce Hánas și Sofia s-au prins în schiurile lor și, în ciuda panicii interioare tot mai mari, de a fi din nou afară în amurgul înzăpezit, simțea și un confort ciudat în a se atașa la sanie și a păși pe propriile schiuri. Poate că acesta era purgatoriul

lui, se gândea el, și era condamnat să îl îndure pentru totdeauna. Dar nu era corect față de Sofia. S-a uitat la ea. Stătea pregătită, cu bețele înfipite în zăpadă. Se uita la el. Îl aștepta.

— Este aici, spune Hánas.

Lui Erik i s-a întors stomacul pe dos. A privit în sus, spre terenul înalt, unde o lumină palidă mai zăbovea, ca și cum ar fi fost reticentă să cedeze în fața nopții.

— Unde?

Hánas ținea în mână pușca veche, cercetând creasta.

— La ora două. Știe ce face. S-a mutat de pe coama dealului pentru a-și ascunde conturul.

Erik și-a ridicat pușca, mișcând-o de la stânga la dreapta. Apoi l-a văzut. O siluetă întunecată la un sfert din drum în jos pe versantul întunecat.

— Du-te! îi spune el Sofiei. Du-te!

Ea a executat o întoarcere perfectă cu piciorul, a împins în jos cu ambele bețe și el a văzut zăpada aruncată în sus pe locul în care se afla cu o clipă înainte.

— Du-te, Sofia! strigă el din nou, pornind după ea în timp ce zgomotul înăbușit al puștii bărbatului înalt se rostogolea în jos pe deal în urma lor. Hánas a tras cu Mosin-Nagant, flacăra a ieșit din țevă ca și limba diavolului, zgomotul a umplut lumea, răsunând în laborator și în gheață ca și trosnetul unui tunet.

— Mai repede! strigă Erik după fată. Se mișca repede și el acum, alergând după ea, și l-a auzit pe Hánas în spatele lui, umblând la zăvorul puștii rusești. Următoarea împușcătură a răsunat și l-a făcut să se aplece instinctiv, pierzându-și echilibrul, dar a rămas în picioare și a continuat să coboare. Lovește și alunecă, lovește și alunecă. Pentru că nenorocitul țintise spre Sofia și gândul acela era o seringă de adrenalină pompată direct în mușchiul fierbinte al inimii sale.

A văzut o altă bucată de gheață aruncată în sus de un glonț care lovise zăpada, la treizeci de centimetri în dreapta Sofiei, dar acum o ajunsese din urmă și s-a apropiat cât mai mult posibil fără să riște să îi atingă schiurile și să îi trimită pe amândoi cu fața direct în zăpadă.

— Sunt aici! strigă el, ținându-se în poziție verticală mai mult decât îi era confortabil, rămânând cât de înalt putea, deoarece trebuia să o protejeze. Sunt cu tine.

Apoi a aruncat o privire în stânga lui, pentru că Hánas era chiar lângă el, schiind în stilul său fluid și economic, aparent neîngrădit de haina groasă din piele de ren.

— Nu l-am nimerit, spune Hánas.

— Unde mergem?, întreabă Erik.

— La ravina de care ți-am spus. Încă mai putem să ajungem.

— Hánas, spune el, mergând mai departe, privind-o pe fata din fața lui, fără să lase mai mult de un metru de teren între partea din spate a schiurilor ei și partea din față a schiurilor lui. Dacă nu reușesc... să o ții în siguranță.

— Tati! spune Sofia.

— Vei reuși, spune Hánas.

— Dar dacă nu...?

— Vei reuși.

Strângea din dinți, urându-se pentru că o lăsase pe fată să îi vadă frica. Slăbiciunea. Dar trebuia s-o spună. Deja respira greu. Adrenalina se diminua și în curând avea să dispară. Își simțea picioarele goale. Brațele la fel. Mușchii din abdomenul său urlau, dar era în regulă. Durerea era în regulă. Durerea era bună. Îi era teamă că trupul îl va dezamăgi. Că îl va trăda, așa cum făcuseră mâinile. În mintea lui, putea continua la nesfârșit. O putea iubi pentru totdeauna. Chiar și după ce ar fi murit. Nu știa cum funcționează. Nu știa dacă mai reușise cineva să facă să funcționeze și nu îi păsa. Dar o va iubi și atunci când nu va mai fi

nimic. Iubirea nu depindea de corpul său, de mușchii și tendoanele sale, de inima care îi bătea și de plămânii care se umflau și se dezumflau la fel ca niște foale care alimentează un foc. Mai devreme sau mai târziu, însă, corpul său va fi incapabil să mai continue. Focul se va stinge. Apoi ce se va întâmpla?

— Continuă, Sofia, putem reuși, îi spune el, înaintând cu dificultate prin zăpada adâncă. Suntem puternici. Nu suntem oameni care renunță. A făcut o grimasă, simțind frigul pe dinți. Gândindu-se la următoarele lui cuvinte. Acestea i-au venit în gât și timp de cinci sau șase pași le-a ținut în gură. Și Emilie este cu noi acum, spune el. Știu că și tu simți asta.

Au ieșit din el, ca și cum cineva i-ar fi smuls sufletul din trup. Și acolo era, în spațiul acela mic dintre ei, astfel că aproape putea să îl vadă. Și ochii i s-au înlăcrimat.

— Sora ta este cu noi acum, mămică, și suntem puternici.

Sofia nu a răspuns. Dar pasul ei s-a lungit. Poate că a fost imaginația lui, dar părea că bețele ei aterizau cu mai multă forță în spatele lor.

Fata i-a condus în viscol. În dinții vântului.

•

Erik nu vedea cum ar fi putut scăpa de bărbatul înalt acum, deoarece le-ar lua urmele înainte ca acestea să se umple. Probabil că acum schia pe urmele lor, scutindu-l de efortul de a sparge zăpadă nouă. Dar poate, dacă ar putea să rămână în fața lui până la lăsarea întunericului, ar exista o șansă. Rusul știa că sunt înarmați. Două puști împotriva lui. Dacă reușeau să reziste până la înserare, puteau să îi întindă o capcană. Să lase o urmă în noapte, apoi să se întoarcă, să stea la pândă și să îl doboare ca pe un animal.

Gândul acesta l-a încălzit. Ura din el.

Au ocolit baza unei stânci abrupte, care se ridica deasupra lor în cerul tot mai întunecat, apoi Hânas

i-a condus spre sud. După ce au trecut o serie de râpe ușoare, păstorul de reni a indicat înainte spre locul unde se afla ravina ascunsă.

— Duce în jos spre ghețar, le-a reamintit el atunci când au ajuns în vârf și au rămas holbându-se în gol.

Erik s-a uitat la Sofia. Ea își recăpăta respirația, mai repede decât el, probabil. Și nu puteau zăbovi prea mult.

— Este abrupt, spune ea cu teamă.

El a dat din cap.

— Da, este. Poți să o faci?

S-a gândit la asta. Îi vedea mâinile deschizându-se și închizându-se pe bețele ei.

— Da, spune ea.

— Glisadă laterală, îți amintești?, spune el.

— Știu. Cum rămâne cu sania?

— O voi lua încet.

— Lasă sania, spune Hånas. Nu vrei să riști o gleznă ruptă.

— O voi lua încet, spune el din nou.

Hånas a dat din cap și a alunecat peste margine, intrând în ravină.

— Tu urmezi, îi spune Erik Sofiei. Ai grijă!

Ea și-a întors schiurile peste linia de cădere și a început să alunece în jos pe versant, schiurile ei trimițând zăpadă praf în cascadă. Se oprea din când în când, înclinându-și genunchii și gleznele spre interior, spre partea în urcare.

— Bravo, fata mea, spune el, asta este. Perfect.

În timp ce ea dispărea în umbră, el a aruncat o ultimă privire în spate, apoi a trecut peste margine. Și-a ținut picioarele destul de drepte, împingând călcâiele spre exterior și degetele de la picioare spre interior, formând un triunghi cu schiurile, cu vârfurile la o distanță de treizeci de centimetri unul de celălalt, cu trunchiul aplecat în față la nivelul soldurilor. Sania din spatele lui era nerăbdătoare, încercând să îl împingă la vale, așa că a trebuit să depună eforturi pentru a controla viteza de

coborâre, aducându-și genunchii unul spre celălalt, mușchii coapselor sale tremurând din cauza efortului.

Au tot coborât. Singurele sunete erau cele ale respirației lor, rostogolirea ușoară a zăpezii dislocate de schiuri și, din când în când, zgârieturile schiurilor pe petice de gheață. Le-a luat mult timp, dar în cele din urmă ravina s-a nivelat pe ghețar și au reușit să se îndrepte și să își lase schiurile să ruleze normal pentru câteva minute, ceea ce a fost la fel de bine ca o pauză.

Stătea acolo, în viscol, cu fața la fel de amortită ca și mintea, și a constatat că nu își amintea coborârea de pe munte.

— Ești bine, tati? Erik și-a ridicat privirea. Sofia îl aștepta. Hánas stătea puțin mai departe, uitându-se înapoi la ei prin ninsoare.

— Sunt bine, spune el. S-a uitat înapoi în susul ravinei. Nu îl putea vedea pe bărbatul înalt, dar asta nu însemna că nu era acolo.

Apoi a privit spre ghețar, încât chiar și în lumina slabă putea să îl vadă pe Hánas, sau cel puțin forma lui. Toți trei acolo, pe ghețar, ar fi fost imposibil de ratat.

— Nu vrem să fim prinși aici, spune el.

— Îmi tremură picioarele, spune ea. Trebuie să mă întind.

— Nu, spune el, clătinând din cap, nu poți.

— Știu. Dar nu pot continua prea mult.

El însuși nu mai putea continua, știa, dar nu a spus-o.

— Vom găsi un loc unde să ne ascundem pe partea cealaltă, le spune el. Noi vom sta de pază cu puștile și tu te vei putea odihni. Bine?

Dinții îi sfâșiau buza de jos.

— Bine, șoptește ea.

— Să mergem.

— Tati.

— Da?

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Čalmmo? Ea și-a șters ochii, dar el nu își dădea seama dacă plângea. Căinele lui Hánas.

Erik a ridicat din umeri.

— Poate că l-a prins bărbatul înalt.

Ea a dat din cap.

— Asta cred și eu, spune ea.

— Dar nu ne va prinde pe noi, o liniștește el.

Fata s-a uitat înapoi în ravină.

— Sofia, trebuie să plecăm. El a ridicat un braț. Ține-te pe urmele lui Hánas cât de bine poți. Eu voi fi chiar în spatele tău.

Ea s-a uitat spre Hánas.

— Bine?, întreabă Erik.

— Bine, spune ea.

A pornit la drum, iar el a urmat-o.

•

Visa cu ochii deschiși acum. Amintiri și gânduri aleatorii care se învârteau în fragmente în mintea lui. Elise într-o cadă, cu sânii ei pe jumătate ascunși de spumă. Ochii ei la același nivel cu ai lui, așa știa că probabil este în cadă cu ea. Apa fierbinte. Mirosul lemnului de santal și al uleiului de migdale dulci care îi plăceau ei. Toți patru la pizzeria pe care Sofia și Emilie o alegeau ori de câte ori le propunea să mănânce în oraș. Ziua în care au ajuns la cabană. El aprinzând focul în sobă și ținând mâinile sus la sticlă.

Imaginile se succedau într-un montaj asupra căruia el avea puțin control. Mintea și corpul său păreau separate, fiecare mergând pe drumul lor. O parte din el știa că schiază încă. Știa că devenise aproape o extensie a fiicei sale, schiurile lui începeau acolo unde se terminau ale ei. La toate acestea, el era mai mult decât un simplu spectator, și totuși mai puțin decât subiectul. O vacanță în Fuerteventura. Picioarele i se scufundau în nisipul fierbinte. Murmurul ritmic al mării. Sunetul fetelor râzând. Cel mai frumos sunet pe care l-a auzit vreodată. Stând pe plajă, privind-o pe Emilie

făcând windsurfing. Căzând de mai multe ori, dar fără să renunțe niciodată, până când, în sfârșit, a prins vântul și a făcut o sută de metri înainte de a cădea din nou. Sofia sărind în sus și în jos de emoție, pentru că sora ei mai mare *stăpânise* tehnica.

Atât timp cât rămânea cu fata lui. Atât timp cât nu cădea.

Apoi corpul lui s-a oprit din mișcare. Un instinct îi cuprinsese mintea și o zguduia acum, ca un câine cu o jucărie moale în fălci, aruncând-o dintr-o parte în alta, într-un fel de imitație a strămoșilor să-i lupi care ucideau prada.

Vederea i s-a ascuțit.

— Tati, uită-te la Hánas. Vocea ei era subțire în zumzetul vântului. La cincizeci de metri în fața lor, Hánas stătea în zăpada involburată. Era cu fața spre ei, cu pușca ridicată, cu patul ei apăsător în umăr.

— Sofia, lasă-te jos! strigă Erik. Ea s-a ferit, dar Hánas doar stătea acolo. *Ce faci?*, se gândește el, apoi Hánas și-a luat mâna de pe patul puștii și le-a făcut semn lui și Sofiei să meargă mai departe, iar Erik a văzut că țeava de la Mosin-Nagant era îndreptată pe lângă ei. Țintea ceva din spatele lor. Schiază! Schiază, Sofia! Se mișcau din nou și a văzut flacăra ieșind din pușcă, a simțit glonțul trecând pe lângă ei și a auzit șuieratul lui, urmat de zgomotul de explozie.

Erik a schiat spre Hánas, în timp ce păstorul a operat zăvorul și a tras din nou.

— Continuă să mergi, strigă el în vânt, iar când au fost la mai puțin de cincisprezece metri de Hánas, a simțit căldura de la gura țevii înainte de a realiza că Hánas trăsesse din nou. Apoi Sofia a trecut de păstor, cu Erik în urma ei.

— Du-te! răcnește Hánas, ochii lor întâlnindu-se pentru o fracțiune de secundă, dar în acea jumătate de clipă a văzut focul urii în ochii bărbatului sami înainte ca Hánas să își întoarcă iar privirea spre

nord, să scoată zăvorul, să încarce un alt cartuş sovietic vechi şi să tragă din nou. I-a trecut prin minte că bărbatul înalt nu riposta. Cel puţin nu auzise alte împuşcături.

S-a aplecat înainte, împingându-şi beţele în jos cât mai bine şi, în timp ce schiurile lui şuierau în spatele Sofiei, s-a uitat înapoi peste umăr. Nu îl vedea pe urmăritorul lor, dar în timp ce s-a îndreptat şi a împins din nou beţele în jos, a auzit o altă împuşcătură, sunetul ei era foarte departe. S-a uitat din nou în urmă şi l-a văzut pe Hánas aruncându-şi puşca pe spate şi întorcându-se să îi urmeze.

Cei trei schiau pentru a-şi salva viaţa. Direct în viscol, ca nişte victime de sacrificiu care voiau să îi împace pe zeii gheţii, pentru ca primăvara să se întoarcă într-o zi. Voiau să se piardă în fulgii albi. Voiau ca zăpada să coboare în urma lor ca un zid.

Lasă-mă să îmi dau viaţa pentru ea – te rog, se gândeşte Erik, deşi nu ştia cui îi spune acest lucru.

După o vreme, a strigat-o pe Sofia să se oprească, deoarece nu voia să o piardă din vedere în timp ce aştepta ca Hánas să îi ajungă din urmă.

— Te simţi bine?, îl întreabă pe bărbatul mai în vârstă, căci ştia, chiar şi înainte ca Hánas să se apropie, că ceva nu era în regulă.

— Continuă să mergi, spune Hánas. Avea faţa cenuşie. Buzele îi erau de o nuanţă albăstruie care nu îi plăcea lui Erik. S-a uitat în spatele lui Hánas şi a văzut sângele de pe urmele lui. Hánas i-a citit pe faţă, s-a întors şi a văzut şi el sângele. Propriul său sânge. O dâră în zăpadă, puternică în lumina slabă. Şi-a întors privirea spre Erik. Continuă să mergi, spune din nou, ridicându-şi bărbia spre furtuna de zăpadă.

— Ai fost lovit, spune Erik.

— Nu este nimic. Hánas s-a uitat în jos. Era o gaură în haina lui, pe la jumătate. Doar o chestie mică. Şi-a scos mănuşa cu dinţii şi a băjbăit la nasturii de corn. Şi-a deschis haina.

— Rahat, spune el, apoi se uită la Erik. Nu mă doare, oricum.

— Trebuie să oprim sângerarea, spune Erik. Era o pată de sânge pe puloverul de lână al bărbatului, pe partea dreaptă a abdomenului și o gaură în centru. Sângele cursese pe interiorul piciorului drept, pe gambă și pe cizmă, unde strălucea acum, negru și amenințător în lumina slabă.

— Nu avem timp, spune Hánas.

— Lasă-mă să văd, insistă Erik. Hánas a ridicat puloverul și Erik s-a întors spre Sofia. Stai de pază, îi spune el, gesticulând înapoi spre nord. Dar ea se holba la rană. La acea gaură mică, neagră și aburindă. Sângele curgea din ea și se prelingea pe pielea albă a abdomenului lui și sub cureaua pantalonilor. Sofia, ți-am spus să stai de pază, îi spune din nou Erik. Ea și-a mutat privirea și s-a uitat înapoi pe unde veniseră.

— Nu te doare?, întreabă Erik.

Hánas se uita în jos, cu dinții încleștați.

— Mă arde puțin, spune el, apoi se uită peste umăr și iar la Erik. Nu este timp. Dar Erik desfăcea deja hamul saniei. S-a desprins de schiuri și s-a dus la sanie să aducă trusa de prim-ajutor, iar pentru o clipă a fost din nou în cort, în prima noapte de excursie, când Sofia s-a tăiat la mână, iar el a pansat-o înainte de a pleca spre casa Helgeland. Înainte de toate acestea. Erik, nu mă ascuți. Trebuie să plecăm. Acum.

Erik i-a dat Sofiei pachetul cu șervețele antiseptice, pentru că degetele lui nu ar fi reușit niciodată să îl deschidă, apoi a făcut un gest ca Hánas să își ridice mai sus bluza.

— Nu te mișca, îi spune el, luând antisepticul înapoi și apăsându-l pe rana de intrare. Pansamentul s-a transformat din alb în roșu într-o clipă. Apoi Erik a apăsat cinci tampoane de tifon pe rană și i-a spus lui Hánas să țină bandajul nemișcat, în timp ce îi dădea banda adezivă Sofiei pentru ca ea să găsească capătul.

— Trebuie să oprim hemoragia sau îl vei conduce pe nenorocitul acela direct la noi, spune Erik. L-a privit pe Hánas în ochi. Hánas a dat din cap. Erik a trecut banda în jurul mijlocului său o dată, de două ori, apoi banda s-a derulat și a apăsător în jos, în timp ce Hánas a tresărit de durere. Nu avea nicio rană de ieșire în spate, ceea ce însemna că glonțul era încă înăuntru, dar Erik nu știa suficient despre anatomia umană pentru a spune unde ar putea fi sau daunele pe care le produce. Era în intestine? Mai sus, dacă ar fi trebuit să ghicească. La rinichi? Sau poate la ficat? Sau poate i-a străpuns stomacul, ceea ce nu ar fi fost bine. Niciuna dintre variante nu era bună. Văzuse destule filme ca să știe că oamenii care au fost împușcați în stomac nu mureau imediat, dar mureau.

S-a întors la sanie și a găsit butelca îmbrăcată în piele, plină de bourbon-ul pe care își imaginase că îl va bea într-o cabană DNT confortabilă, lângă un foc aprins, în timp ce Sofia sufla în cana ei cu ciocolată caldă și își făceau planuri pentru următoarea zi a excursiei. Hánas a întins mâna și a dus ofranda la buze. Poate că l-ar ajuta cu durerea. Poate că nu.

Erik s-a uitat spre nord, cu ochii pe jumătate închiși.

— Poți să ne duci într-un loc sigur?, întreabă el. Era îngrijorat pentru Hánas. Dar fata era răspunderea lui. Doar fata.

Hánas i-a returnat butelca, iar Erik a băgat-o într-un buzunar.

— Nu este departe, spune Hánas, privind spre zăpadă virgină. Vom coborî în jos de pe acest ghețar și vom lăsa furtuna în urma noastră.

Erik s-a prins din nou în schiuri și Sofia l-a ajutat să intre în hamul saniei.

— Va fi bine?, întreabă ea, uitându-se la Hánas, care plecase înainte. Era aplecat în față și ușor spre dreapta.

— Este cât se poate de puternic, spune Erik, și i-am legat rana strâns. Va fi bine dacă îl putem duce la un spital. Și-a dat seama cât de improbabil era acest lucru chiar și în timp ce o spunea, dar dacă Sofia avea îndoieli, le ținea pentru sine și au pornit în urma păstorului de reni, ținându-se pe urmele lui, aruncând din când în când câte o privire peste umăr.

14.

Hánas era din nou la pământ. Erik vedea forma ca de bolovan în față, prin zăpada înclinată, dar Sofia a ajuns prima la el. Îl trăgea înapoi în picioare când Erik s-a apropiat de ei.

— Nu cred că pot să o fac, le spune Hánas, rostind cu greu cuvintele. Ochii lui aveau o greutate aparte și i-a deschis larg de câteva ori, ca un om care încearcă să nu adoarmă.

— Poți să o faci, spune Erik, făcându-i semn Sofiei să îl ajute să îl stabilizeze pe Hánas pe schiuri.

— Tati, putem să îl punem în sanie, spune ea.

— Nu, Sofia, spune Hánas.

Fața lui era gri acum, și totuși fruntea îi era acoperită de sudoare.

— De ce nu?, întreabă ea.

Erik îi simțea privirea.

— Tatăl tău trebuie să își păstreze forțele, spune Hánas.

Rușinea creștea în el, dar Erik nu l-a contrazis pe Hánas.

Omul avea dreptate. Era epuizat. Nu mai avea nimic altceva de dat. Nici măcar pentru el însuși. Doar pentru fiica sa.

— Lasă-mă să verific, spune el.

Îi deschide haina mare a lui Hánas. Sângele nu se impregnase prin pansament, ceea ce era bine. Poate că frigul a ajutat, s-a gândit el. Dar frigul nu putea opri sângerarea internă și, cu siguranță, nu ar fi suficient sânge care să ajungă la inima lui Hánas. Cantitatea de lichide va scădea și rinichii lui vor ceda. Și cine știe ce se mai poate întâmpla? Poate că acidul gastric se scurgea în locuri în care nu ar trebui. Poate că vezica își vărsa conținutul, otrăvindu-l.

— Nu știu ce să fac, admite Erik. În acel moment a conștientizat brusc faptul că știa mult

mai multe despre chereștea și despre diversele proprietăți ale lemnului decât știa despre corpul uman.

— Voi continua cât de mult pot, spune Hánas, dar dacă nu pot ține pasul, mă lăsați.

— Nu! spune Sofia, uitându-se la tatăl ei în căutarea sprijinului. Dar nu a găsit niciunul, așa că a pășit în lateral spre Hánas și s-a lipit de partea lui stângă. Te poți sprijini pe mine, îi spune ea. I-a luat brațul și i l-a pus în jurul umărului ei. Vom lovi cu schiurile în același timp. Stânga mea și dreapta ta, apoi dreapta mea și stânga ta, dar în același timp.

Erik o privea, simțindu-se la fel de mândru de ea cum era rușinat de el însuși.

— O voi face eu, spune el, mutându-se în poziție în timp ce Sofia se îndepărta. Da, nu avea putere decât pentru ea, dar asta *era* pentru ea. Va fi mai ușor pentru mine, deoarece avem, mai mult sau mai puțin, aceeași înălțime.

— Atunci pot să iau sania, spune ea.

El a clătinat din cap.

— Schiază în fața noastră. Vom avea nevoie de ochii tăi.

Au pornit din nou la drum, și pentru o vreme a funcționat, picioarele lui și ale lui Hánas se mișcau sincronizat, schiurile lor alergând în paralel, croindu-și drum prin zăpada adâncă. Dar apoi Hánas a început să tușească. Treizeci de secunde mai târziu a înțepenit și i s-a făcut rău, apoi s-a îndepărtat de Erik, s-a aplecat și a vomitat sânge. A ieșit din el într-un jet rubiniu, improșcând în zăpadă și pe schiurile lui.

— Iisuse, spune Erik, pentru că era atât de mult sânge.

— Fă ceva, tati, îl imploră Sofia.

El a dat din cap.

— Stai de pază, îi spune el, arătând cu degetul spre drumul pe care veniseră. S-a dus la Hánas și a pus o mână pe umărul lui.

Încă aplecat, Hánas și-a întors fața spre el.

— Nu pot... să respir, spune el. A scuipat mai mult sânge, apoi a fluturat un braț în direcția de deplasare. Pl... tușește și scuipă din nou. Plecați.

Erik a clătinat din cap.

— Este în regulă. Te vei simți mai bine acum că sângele a ieșit. Trebuie să continuăm să ne mișcăm.

Hánas a clătinat din cap. S-a îndreptat.

— Plecați, le spune el.

Erik s-a uitat la sângele din zăpadă. Atât de mult sânge. Cât de departe putea merge Hánas în starea aceea? Adevărul era că voia să îl lase acolo. Să o ia pe Sofia și să plece. Poate că cei doi ar putea ajunge la marginea orașului și să dea alarma. Să trimită ajutoare aici și să îl aducă pe Hánas jos. Poate că ar da peste o patrulă de poliție pe snowmobile, sau salvarea montană, sau o cabană DNT cu oameni care se adăposteau de furtună, oameni cu telefoane funcționale. Dar chiar dacă ar putea să își justifice lui însuși acest lucru, știa că nu putea justifica asta în fața Sofiei. Ea ar ști, iar el nu ar putea trăi cu ea știind așa ceva. Nu încă.

— Să mergem, îi spune lui Hánas, care s-a strâmbat, a dat din cap, a inspirat aerul rece în plămâni, a întins mâna și a luat brațul lui Erik.

Ce ai face pentru ea?

Orice.

Orice?

Nu există nimic ce nu aș face.

Ai ucide?

Da.

Ai asasina?

Da.

Ce zici de a lăsa un om să moară în zăpadă?

S-a gândit la asta, deși știa că nu trebuia să se gândească. Dar ceva în legătură cu omul cu un ochi a cerut un fel de introspecție. Cel puțin o demonstrație de a se fi gândit la un răspuns în profunzime, în loc să îl scuie ca pe un sâmăbure de măslină.

*Da, aş lăsa un om să moară în zăpadă.
Chiar dacă te-a ajutat?
Chiar şi atunci. Ți-am spus, nu există nimic ce
nu aş face.
Şi dacă asta ar face-o să te urască? Şi atunci?
De data asta, chiar s-a gândit la asta. Tot aş face-o.*

Atunci fă-o.

— Pe unde?

Sofia se opri, uitându-se înapoi la ei prin zăpada învolburată.

— Continuă să mergi, strigă el. Ea a dat din cap, s-a întors şi a pornit din nou.

Erik nu ştia unde se aflau. Nu îşi amintea nimic din ultimul kilometru. Hánas se sprijinea de el, încă schiind, deşi capul îi era căzut în faţă, iar bărbia aspră i se sprijinea pe piept. Ochii lui puteau fi închişi – cu acea glugă mare pe cap, nu se vedea cât timp erau în mişcare. Dar ei acoperiseră mult teren de când Hánas a vomitat tot acel sânge. Braţele lor exterioare manevrau beţele, picioarele se mişcau împreună, schiurile sculptau prin zăpadă într-o armonie perfectă.

Erik se întreba dacă Hánas îl ajuta de fapt, şi nu invers. Dar cum de omul încă mai schia după ce pierduse atât de mult sânge? Cu un glonţ în el? Poate că, pentru un om ca el, un om care a schiat mii de kilometri în viaţa lui, actul era la fel de natural ca respiraţia. Singurul lucru care îl putea opri din oricare dintre ele, era moartea însăşi. Iar asta nu va mai dura mult. Nu mai putea dura.

Hánas ar şti măcar dacă s-ar opri aici, oriunde ar fi *aici*, iar Erik l-ar aşeza uşor în zăpadă? Aici a vrut să ajungă de fapt omul cu un ochi, nu-i aşa? De aceea venise. Acum nici nu ar trebui ca Erik să doarmă. Ar putea să apară pur şi simplu. Şi dacă un zeu nu poate face asta, ce rost mai are să fii un zeu?

Sunt încă aici, spune zeul. Dovedind un punct de vedere.

— Ce vrei de la mine?, îl întreabă Erik.

Nu a primit niciun răspuns. Vântul se întetea pe ghețar. A realizat însă că Sofia strigase ceva.

— Ce este?, strigă el.

Din nou, vântul, sunetul lui ca un imn funebru pentru cei pierduți.

— Este ceva acolo, spune ea.

S-a uitat în direcția în care ea își îndrepta bățul. Se întuneca foarte tare și cu atâta zăpadă în aer, Erik nu vedea ce văzuse ea. Dar, în timp ce schia mai departe, ceva a prins formă, iar stomacul i s-a strâns cu un sentiment de speranță.

— Unde ne aflăm?, întreabă Hånas, cu capul încă aplecat, astfel încât cuvintele – primele pe care le rostise de mult timp – au venit din interiorul glugii sale din piele de ren.

— Sunt clădiri, spune el. La jumătatea unui versant. Dar sunt vechi. Nu doar vechi, își dădea seama acum, ci și abandonate. Sunt în picioare. Speranța pe care o simțise s-a pierdut, văzând că locul era abandonat.

— Vechea mină, spune Hånas, chiar înainte de a găsi putere să ridice capul.

— Mina de cupru?, întreabă Sofia. Cea pe care vor să o redeschidă?

— Da, spune Hånas.

— Nu vom găsi niciun ajutor aici, spune Erik, uitându-se în sus pe versant.

Era suficientă lumină reflectată de zăpadă pentru a distinge trei structuri principale. O aglomerare de clădiri lungi din scânduri de lemn, cu acoperișuri din fier ondulat, dispuse pe trei rânduri, părând să fie una peste cealaltă și toate paralele cu muntele abrupt din spatele lor. Acolo unde versantul se prăbușea, clădirile se ridicau pe piloni, un grilaj cu un aspect vechi și fragil, care i-a adus aminte de vreun carusel de lemn din 1920.

— Și acum?, întreabă Sofia, trăgând de manșeta mănușii și suflând aer cald în ea.

Arăta atât de mică, cu fața palidă, cu excepția umbrelor de sub ochi. De fapt, părea bolnavă. La fel ca în săptămânile de după moartea lui Emilie. Spunea că era vina ei, pentru că fusese ideea ei de a merge la cățărat.

— Am ajuns până aici, spune el. Poate că picioarele lui Hánas cedau, sau poate că propriile lui forțe erau pe ducă, dar acum era mai conștient decât înainte de greutatea bărbatului care se sprijinea de el. Știa că, dacă s-ar îndepărta, Hánas se va prăbuși și nu îl vor mai putea ridica niciodată pe schiuri. A privit spre est. Orașul nu poate fi departe de aici. Cinci kilometri până la periferie. Poate șase. Chiar și spunând asta i-a frânt inima, pentru că știa că era prea departe.

— Am terminat, spune Hánas.

Erik a înghițit în sec și și-a îndreptat spatele, ridicându-și umărul și, în consecință, pe Hánas, al cărui braț se afla peste el.

— Putem reuși, spune el.

Hánas a clătinat din cap.

— Lasă-mă. Capul i s-a lăsat din nou în jos. Erik s-a uitat la Sofia. Ea a clătinat din cap.

— Am putea să îl lăsăm acolo, spune el, ridicându-și bărbia pentru a indica vechile clădiri ale minei de pe versant. Va avea un adăpost. Vom ajunge în oraș și vom trimite poliția și medicii aici sus după el.

— Tati, nu pot să fac asta, spune ea.

— Va fi bine, spune el.

Sofia a clătinat din cap, iar el a văzut lacrimile din ochii ei și a știut că nu vorbea despre Hánas acum.

— Nu pot, spune ea. Nu mai pot să schiez, tati. Nu mai pot.

— Știu, mămică. Este în regulă. A vrut să meargă la ea și să o îmbrățișeze, dar Hánas atârna de el. Este în regulă. Vino încoace.

A făcut doi pași și acum era suficient de aproape pentru ca ceața respirației ei să îi alunece peste față

în aerul înghețat și, odată cu ea, mirosul slab al transpirației de pe capul ei.

— Ne putem odihni aici, spune el, privind înapoi la clădirile pustii. Un șir de turnuri de telecabină se întindea în întuneric spre est, ca rămășițele scheletice ale unor roboți giganți sau ale unei tehnologii demult dispărute. Ne putem odihni. Putem mânca ceva. Să ne adunăm forțele pentru ultimul efort.

— Cum rămâne cu bărbatul care ne urmărește?, întreabă ea, uitându-se în noaptea care se lăsa tot mai repede.

S-a uitat înapoi și abia dacă mai putea distinge urmele lor, deși acest lucru nu însemna că nu erau acolo.

— Ne vom odihni și vom fi pregătiți. Vom găsi un loc unde să stăm de pază. Avem puștile, nu uita. Dacă vine, îl omorâm.

Ea s-a gândit la asta. Părea mai mult decât epuizată. Tremura de frig și, fără îndoială, și de frică. A dat din cap.

— Bine, tati, spune ea.

— Haide. Ajută-mă să îl duc acolo sus.

Este bine să o facă să se miște din nou, se gândește el, în timp ce ea venea de cealaltă parte a lui Hánas. I-a pus brațul peste umărul ei.

— Ești gata?, o întreabă el.

— Gata, spune ea.

Și împreună l-au purtat pe Hánas în sus pe versant, spre clădirile abandonate ale minei. Spre adăpost. Și-au ascuns schiurile și sania în prima clădire la care au ajuns, apoi au găsit un loc în cea mai înaltă magazie pentru a se ascunde.

A fost nevoie de ceea ce părea a fi ultimele lor puteri pentru a urca acolo. Dar Erik voia o priveliște mai bună a intrării în mină. I-a spus Sofiei că i-ar putea avertiza mai bine dacă bărbatul înalt venea și ei nu îl vedeau, deoarece l-ar auzi căutând în cele două magazine subrede de dedesubt.

Din punctul lor de observație, a văzut alte clădiri în spatele uzinei principale de prelucrare, dincolo de creasta muntelui. A presupus că fuseseră cândva birouri administrative sau barăci pentru bărbații care lucrau aici. Arăta ca un oraș din Vestul Sălbatic dintr-un film vechi, un loc care începuse ca tabără pentru bravii prospectorii, înainte ca un om bogat cu o cale ferată să cumpere pământul și să îl transforme într-un oraș de frontieră, cu propriile sale legi, separat de civilizație și de Dumnezeu. Acum era un oraș fantomă. Dar era singurul lor sanctuar împotriva furtunii și a omului care îi căuta.

Au ales camera cu cele mai puține găuri care să permită rafale de vânt, dar cu o fereastră care dădea spre zona de pământ unde stătuseră cu douăzeci de minute înainte. Era goală, cu excepția câtorva piese rupte de mașinării ruginite, al căror scop nici nu și-l putea imagina. Fuseseră copii aici sus de-a lungul anilor, rebeliunea lor neputincioasă imortalizată în semne distincte de graffiti pe lemnul de susținere și pe scândurile pereților. Cuvinte fără sens sau nume ilizibile formate din săgeți, curbe și vârfuluri.

L-au înfășurat pe Hánas într-o pătură termică din sanie și l-au sprijinit în poziție verticală de peretele de lemn cel mai apropiat de muntele din spatele minei, unde era cel mai cald, iar Erik i-a spus Sofiei să se asigure că însoțitorul lor nu adoarme.

— Dar trebuie să se odihnească, spune ea, uitându-se la Hánas care stătea acolo, cu buzele deformat de durere.

— Știu, dar dacă adoarme, nu se va mai trezi, îi spune Erik.

Ea a dat solemn din cap.

Au împărțit o parte din carnea uscată de ren pe care Hánas o adusese cu el, dar păstorul a refuzat partea lui.

— Nu poate să mănânce, spune Erik încet, ca răspuns la privirea din ochii Sofiei, care se uita la bărbat.

Ea a dat din cap și apoi cei doi s-au năpustit la mâncare, sfâșiind cu dinții feliile de piele. S-au retras în lumea tăcută a propriei lor minți, în timp ce vântul de afară gemea și zdruncina lemnele vechi din jurul lor și şuiera prin găurile din pereți.

— Este bun?, murmură el după un timp, fibrele de carne separându-se și gura umplându-i-se de salivă sărată.

Ea a dat din cap.

S-a așezat pe un scăunel la fereastră, a frecat geamul cu zăpadă și l-a șters cu o cârpă abandonată până când a văzut afară. Tremura. Însemna că trupul lui încă lupta? Că și acum mai posedă ceva energie ascunsă sau o voință pentru a încerca să se încălzească? Fiindcă era atât de obosit. Nu ar fi putut continua și se întreba dacă ar trebui să îi spună Sofiei, ca ea să nu creadă că era slăbiciunea ei, epuizarea ei care i-a făcut să se adăpostească aici ca o creatură încolțită, în așteptarea inevitabilului. Dar și-a ținut gura, pentru că nu voia ca Sofia să știe că era terminat. Nu putea permite să afle că picioarele lui nu mai aveau nimic de dat. Că plămânii îi erau sufocați. Că oasele și carnea lui erau pline de frig. Și că mintea și trupul lui de mult începuseră să meargă pe drumuri separate.

Ai spus că ai face orice.

S-a speriat și s-a uitat în jur. Zeul stătea în picioare în umbră, între un motor industrial ruginit și un morman spiralat de cablu de fier. Era înfășurat într-o mantie neagră și purta o pălărie largă cu bor lat, neagră ca pana corbului, astfel încât era greu de distins unde se termina el și unde începeau umbrele.

Aș face, spune Erik în mintea lui, nervos de intruziune. Trebuia să păzească, nu să stea acolo și să fie interogat de o zeităte a cărei vreme apusese

de mult. Un spectru al viselor oamenilor, care fusese demult detronat și înlocuit de zei mai noi.

Atunci continuă, spune zeul. Ce te oprește?

Erik a ridicat mâinile. *Astea*. Nu simțea nicio durere în mâini acum. Nimic în comparație cu ce a simțit înainte, oricum. Erau aproape inutile. Primele trei degete de la mâna dreaptă începeau să se înnegrească. Și asta. A gesticulat cu acele mâini trădătoare spre restul corpului. *Sunt gol. M-am dus cât de departe am putut.*

Zeul și-a ridicat chipul cu barbă și Erik a văzut peticul de pe ochi în umbra de sub pălăria lui lată. Celălalt ochi era strălucitor, ca o scânteie care sclipește în întuneric. Fix pe el.

Dar fata? Nu ți-ai spus mereu că ai putea merge până la capătul pământului pentru ea? Nu ți-ai spus mereu că ai putea să o porți în brațe pentru totdeauna?

Și-a strâns dinții. *Ce știi tu despre asta?*

Zeul a ridicat din umeri. Știu ce-ți spui. Când ți-e teamă că îmbătrânești. Când te temi de propria ta mortalitate.

— Tati... Tati! Sofia îl scutură de umăr și el își focusează privirea asupra ei. Stătea acolo, în pătura pe care o pusese în jurul ei, cu căciula ei cu igluuri, fulgi de zăpadă și ursuleți polari încrustați cu ciucuri de gheață, respirația ei aburind aerul dintre ei.

— Ce este?, spune el.

Ea a tăcut o clipă, dar privirea de pe fața ei trăda îngrijorare. Oare vorbise cu voce tare?

— Cred că ar trebui să îi dăm mai mult din whisky-ul tău pentru durere. Am tot vorbit cu el, dar se tot oprește. Ca și cum ar... A înghițit în sec. Cred că se dă bătut.

Erik a scotocit în buzunar și a reușit să scoată pe jumătate butelca, astfel încât ea să o poată lua.

— Nu îl lăsa să bea tot, spune el. Doar o gură.

Ea a dat din cap.

— Vrei și tu?, întreabă el.

Ea s-a încruntat.

— Te va încălzi pe dinăuntru, spune el. Sau cel puțin vei simți că te încălzește.

Acum părea *cu adevărat* îngrijorată pentru el, ca și cum chiar își pierduse mințile.

El a zâmbit în ciuda a tot ce se întâmpla, gândindu-se cât de aiurea era totul. Că undeva afară era un bărbat care încerca să îi ucidă, fetița lui a fost martoră la o crimă, și-a văzut propriul tată omorând oameni, a schiat și a îndurat greutăți pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată, și totuși era aici, șocată pentru că îi dăduse permisiunea să ia o înghițitură de bourbon din butelca lui.

— Ce va spune mami?, întreabă ea, cu o privire tristă și îndepărtată, ca și cum în adâncul sufletului ar fi știut că nu vor afla niciodată. A ridicat butelca, a deșurubat capacul și a mirosit conținutul. După modul în care i s-a distorsionat fața, oricine ar fi crezut că a mirosit vapori de canalizare sau mai rău.

— Oricum, este prea bun pentru fete, spune el, la care ea și-a îngustat ochii, a ridicat butelca la gură și a lăsat puțin lichid să își facă loc printre buzele strânse. A durat o secundă, apoi și-a tras capul în spate, a strâmbat din nas și și-a ridicat buza de sus.

— Bleah! spune ea, tresărind în timp ce el râdea, sunetul părând să vină dintr-un alt timp și dintr-un alt loc.

El a ridicat din umeri.

— Ți-am spus eu.

Ea a făcut o grimasă și i-a oferit butelca.

— Cum poți să bei asta?

Erik a ridicat o mână.

— Păstrează-o pentru el. S-au uitat spre locul unde stătea Hánas, cu capul căzut în față, cu ochii închiși.

Sofia a înșurubat capacul la loc.

— Este pe moarte, nu-i așa?, întreabă ea cu glas stins. Ochii ei ațintiți asupra lui erau la fel de

pătrunzători cum fusese ochiul zeului. Dacă mințea acum, ea nu va mai avea încredere în nimic din ce va spune.

— Da, cred că este pe moarte, spune el.

Ea a dat din cap.

— Dormi puțin dacă poți, îi spune el.

Sofia a privit pe fereastră.

— Pot să stau de pază o vreme.

Ninsoarea era deasă. Fulgi mari ca de rață, revărsându-se dintr-o pernă. Era greu de văzut mult dincolo de geamul vechi, în realitate, bărbatul înalt ar putea fi acolo jos, privindu-i acum, iar ei probabil că nu l-ar vedea. Deși probabil că nici el nu i-ar vedea pe ei.

— Sunt bine, spune el. Odihnește-te puțin.

— Credeam că vrei să îl ții treaz pe Hánas.

— Sunt treaz, spune Hánas, surprinzându-i pe amândoi. L-au privit. A ridicat capul și a făcut o grimasă, și chiar și în acel întuneric, Erik a văzut că avea sânge pe dinți.

— Tatăl tău și cu mine vom vorbi ca să treacă timpul, îi spune el Sofiei. Mă voi asigura că nu adoarme în timpul pazei.

Sofia s-a întors spre Erik, având nevoie de consimțământul lui. Acesta a dat din cap.

— Întinde-te.

— Tati...

— Da?

— Bărbatul de afară. Ea privea pe fereastră din nou. Nu va renunța, așa-i?

O rafală de vânt a zdruncinat geamul.

— Nu, nu va renunța, spune el. Dar nici noi nu vom renunța. Ea s-a gândit la asta. Apoi s-a aplecat în față și l-a sărutat pe obraz, cu buzele ei uscate aspre pe pielea lui.

— Odihnește-te, îi spune el.

Ea s-a îndepărtat, tremurând și îmbrățișând pătura în jurul ei. Și-a găsit un loc unde să se întindă sub o altă fereastră, unde lumina slabă a

lunii voalate cădea peste ea ca o mângâiere rece. Ca și cum ar fi fost aleasă pentru ceva.

Iar Erik și-a întors fața ca să privească înapoi în noapte, respirația lui aburind geamul.

S-a trezit, sau a devenit conștient, ca cineva care iese dintr-o comă. Ca o persoană îngropată de vie, care își sapă drumul spre suprafață prin pământ umed sau zăpadă adâncă. Conștiința revine în etape. Un sentiment că ai fost undeva mult dincolo de experiența corpului fizic, în timp ce nu îți amintești nimic despre unde se află acel plan sau ce s-a întâmplat acolo. Se simțea greu, ca și cum membrele sale erau de fier și sângele era plumb topit și totul era durere. Dar chiar și durerea s-a retras în fața unei panici reci și crescânde. *Cum am putut să adorm? Cum am putut să o pun în pericol?* S-a uitat la ea. Stătea nemișcată și tăcută, iar el și-a amintit de toate acele nopți când ea și Emilie erau mici și el se furișa în dormitoarele lor și stătea în picioare pentru un timp, ascultând, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric, până când putea fi sigur că ele încă mai respirau, pentru că de multe ori nu scoteau niciun sunet.

Același lucru îl făcea și acum, urmărind-o până când era sigur că îi vede pătura mișcându-se în sus și în jos de patru, cinci ori. Apoi s-a uitat la Hánas, care era treaz. Păstorul l-a recunoscut cu un gest aproape imperceptibil din cap, și a fost ceva în legătură cu gestul lui, care l-a făcut pe Erik să se gândească că poate nu adormise, așa cum se temea. Ca și cum Hánas i-ar fi spus: *Ai lipsit un minut, amice, dar mă bucur că te-ai întors.*

Înainte vorbiseră despre tot ce se putea, ca să îl țină pe Hánas conștient și gânditor. Au vorbit despre fotbal, iar Erik a fost surprins să afle că Hánas știa mai multe decât el despre echipa actuală a lui Tromsø Idrettslag, deși păstorul a recunoscut că era fan al lui Liverpool. Apoi l-a întrebat pe Hánas câți reni avea, în ciuda faptului că își amintise avertismentul Sofiei cu privire la

ceea ce îi spusese Lars Helgeland – că nu trebuie să întrebi un păstor de reni decât dacă voiai să îl insulti. Hånas a tușit până când i-a ieșit sânge, apoi și-a încrețit buza.

— Câți bani ai în contul bancar?, l-a întrebat pe Erik, ceea ce dovedise punctul de vedere al lui Lars. Dar strategia părea să funcționeze. Dacă omul vorbea, era viu. Apoi, în mod inevitabil, ca niște schiuri pe o potecă făcută de o mașină de tasat zăpadă, conversația a ajuns la evenimentele recente. Au vorbit despre laboratorul de cercetare și despre posibila legătură cu Novotroitsk Nickel. Despre această ruină, care era acum sanctuarul lor. Legătura era acolo, amândoi știau asta, dar niciunul dintre ei nu putea găsi o explicație sau un motiv pentru care doctorul Kotilla a mințit în legătură cu ceea ce el și colegii săi făceau acolo sus și de ce țineau cadavre mumificate în laborator. Și nici ce naiba se întâmplase cu Ivvár, care fusese angajat de Novotroitsk Nickel drept ghid.

Chiar și Hånas, grav rănit, cu hemoragie internă și cel mai probabil pe moarte, părea mai sănătos acum decât Ivvár, legat de pat, cu ochii umflați.

— Ivvár era un om tulburat, spusese Hånas. Fiecare cuvânt a necesitat un mare efort, dar a făcut acel efort. Știa jocul. El și fratele lui au avut cândva propria lor turmă, dar s-au certat. Din cauza banilor. Nu știi detaliile, dar Ivvár bea prea mult. Acesta nu este un secret. A început să facă bani luând turiști în oraș. La schi. Cu snowmobile. Pescuitul somonului în vara târzie. Nu contează. Dar apoi am auzit că a primit o slujbă la compania minieră. Să adune directorii, membrii consiliului de administrație, ingineri, pe oricine, la aeroport. Îi aducea aici. Poate îi ajuta să caute noi locuri de săpat. Hånas a clătinat din cap atunci. Îți poți imagina cum a decurs asta în comunitatea noastră.

— Îmi pot imagina ce a crezut sora ta despre asta, spune Erik, amintindu-și determinarea din vocea lui Karine Helgeland atunci când îl sfidase

pe bărbatul înalt și refuzase mita companiei. Curajul ei a făcut ca ea și soțul ei să fie uciși.

Hánas a tresărit de durere și și-a schimbat poziția.

— Ea a spus că Ivvár ne-a trădat pe toți. Dar cred că mai mult l-a compătimit decât l-a urât.

La scurt timp după aceea, Hánas a tăcut, iar Erik a ațipit. Dar teama că adormise i-a ascuțit și mai tare mintea acum. Privea în noapte, acoperindu-și gura cu mâna pentru ca respirația lui să nu aburească geamul.

— Poate că l-ai atins, spune el, uitându-se înapoi la Hánas.

— Nu cred, spune Hánas. Distanța a fost prea mare pentru mine. A scos butelca de sub pătura de folie și a ridicat-o la buze cu o mână tremurândă. Erik a văzut că era plină de sânge. Nu prea departe pentru el, totuși, adaugă el, aproape cu respect.

— Ar trebui să schimbăm pansamentul, spune Erik.

— Mai ai și alte comprese?, întreabă Hánas.

— Nu. Le lipise pe toate cu bandă adezivă pe rană, dar sângele trebuie să se fi impregnat de tot până acum. Pot să folosesc altceva. Cred că mai avem câteva haine curate în sanie.

Hánas și-a arcuit sprâncenele.

— Stai de pază sau nu? O vom face când se trezește.

Erik a dat din cap și amândoi au privit-o pe fată. Fața ei era în mare parte ascunsă în interiorul glugii, cu excepția unei părți a obrazului și a gurii. Acele buze care nu sărutaseră încă niciodată un băiat.

Dormi, îi dorea el. Fiecare minut pe care îl poți. Visează acasă. La mama ta. La sora ta. Visează la vremuri fericite când eram cu toții împreună.

15.

Era afară, în spatele clădirii lungi, se ușura pe peretele negru al muntelui, când a auzit. I-a luat ceva timp creierului său leneș pentru a recunoaște sunetul, dar apoi l-a lovit din plin. Snowmobile. Mai multe, scâncind acolo în furtuna de zăpadă. Zgomotul fiecărui motor creștea și scădea odată cu folosirea accelerației de către șofer. A alergat pe lângă clădire până în față și a rămas în picioare pe verandă, privind afară, cu capul întors astfel încât să își poată concentra atenția.

Poate că era o echipă de căutare pentru el și Sofia, pentru că Elise știa cumva că se întâmplase ceva și dăduse alarma. Sau poate că cineva îi găsisse pe soții Helgeland și, știind că există un criminal în libertate, poliția a vizitat toate casele și cabanele din munți. Elise le-ar fi spus că el și Sofia erau plecați în excursie și poliția venise să îi caute. Poate că găsiseră cadavrele bărbaților pe care Erik îi omorâse, iar acum se desfășura o operațiune de căutare de amploare. Era posibil, nu-i așa?

A văzut luminile înainte de a localiza sunetul motoarelor. Șapte sănii care veneau dinspre sud-est. Încă departe, razele farurilor lor pulsau în ninsoare, în timp ce traversau râpele și movilele dintre munți. Și-a luat pușca și a ridicat luneta la ochi, dar era imposibil să se concentreze asupra vreunei mașini suficient de bine, pentru a vedea dacă era poliția sau salvarea montană, iar ceața propriei respirații îi învăluia capul, aburind sticla lunetei.

S-a întors înăuntru și i-a spus lui Hånas, apoi a trezit-o pe Sofia ușor, ca să nu o sperie.

— Ce este, ce se întâmplă?, întreabă ea, așezându-se în poziție verticală.

— Vin oameni, îi spune el.

— Cine?

— Nu știu.

A ajutat-o să se ridice, dar ea s-a strâmbat din cauza durerii. S-au îndreptat spre ușă.

— Să nu te vadă, spune Hánas, fără să își ridice capul.

— Dar nu poate fi el, spune Sofia, aruncând o privire către tatăl ei pentru confirmare.

— Are dreptate, spune Erik. Ne ascundem până când știm cine sunt.

Zăpada de pe partea expusă a verandei era adâncă de o jumătate de metru, s-au târât prin ea și au coborât pe scara exterioară de fier, care asigura accesul la toate cele trei clădiri lungi cuibărite pe munte. Nu au coborât până la capăt, în schimb au intrat în prima clădire, și-au croit drum prin întuneric, trecând pe lângă mașinării vechi și relicve ale unui veac de odinioară, până la ferestrele din dreapta, care erau albite de lumina farurilor de la snowmobile. Erik a așteptat până când ferestrele s-au întunecat din nou, apoi a privit afară printr-o ramă goală. Sofia alături de el, trăgea cu ochiul printr-un pătrat de sticlă întunecată.

— Cine este?, șoptește ea.

Aerul rece îi mușca fața.

— Nu îmi dau seama, spune el.

Săniile au trecut prin fața clădirilor vechii mine și s-au oprit pe partea dinspre celelalte barăci. Abia acum a văzut și cortul acolo. Unul dintre acele corturi mari de pânză, folosite în expediții sau de cercetătorii polari. Nu avea cum să îl rateze acum, pentru că așezaseră snowmobilele într-un semicerc și lăsaseră farurile aprinse când au oprit motoarele, așa că zona lor evidentă de interes, care includea barăcile și cortul mare, era inundată de lumină.

— Nu este poliția, spune Sofia.

— Nu, nu este poliția.

— Sau salvarea montană, adaugă ea.

— Nu, spune el, ridicând pușca, îndreptând cu grijă țeava în afara cadrului gol al ferestrei, astfel încât să poată privi prin lunetă. Au ceva de-a face cu mina, sau cu laboratorul, sau cu amândouă.

— Deci nu putem să îi lăsăm să știe că suntem aici.

El nu a răspuns, pentru că îi privea prin vizor. Unii dintre ei trebuie să fi venit câte doi pe sănii, pentru că erau doisprezece, bărbați și femei. Se grăbeau, unii intrau în barăci, alții în cort, și toți se mișcau cu o urgență și o eficiență născute din ceva mai mult decât dorința de a termina o treabă și a se întoarce la căldură. A mutat pușca în partea cealaltă, concentrându-și luneta asupra unui bărbat care purta o jachetă neagră cu puf, care lătra comenzi, dar cuvintele lui se pierdeau în zgomotul vântului. Avea o pușcă pe umărul drept.

— Vin mai mulți, spune Sofia.

Auzea motoarele, dar își ținea luneta asupra barăcilor și a cortului, întorcându-și doar capul pentru a vedea alte trei snowmobile sosind, acestea cu remorci atașate de ele.

— Ce se întâmplă, tati?, întreabă Sofia.

— Așteaptă, spune el din nou. Se pare că împachetează.

— Ce împachetează?

A mutat luneta pe o femeie care ieșea dintr-una dintre barăci. Căra ceva.

— Monitoare de calculator. Fișiere, spune el, apoi a mutat țeava puștii câțiva centimetri spre dreapta. Costume de protecție.

— Ca și cele din laborator?

— Da.

Era un bărbat care căra un ciocan pneumatic, se chinuia cu el prin zăpada adâncă, și un altul cu brațele pline de târnăcoape. Doi dintre ei cărau un generator, în timp ce alți doi scoteau bidoane de combustibil din baraca din stânga. Toate acestea erau încărcate în remorcile din spatele snowmobilelor nou sosite.

— Ce caută aici?, se întreabă Erik în sinea lui.

— Împachetează din cauza noastră?, întreabă Sofia.

El și-a întors fața și s-a uitat la ea.

— De ce ar avea de-a face cu noi? Știa de ce, dar voia să o audă spunând-o, voia să audă felul în care ea a pus totul cap la cap, de una singură.

Sofia s-a încruntat, știind că o testa.

— Pentru că această veche mină are ceva de-a face cu laboratorul ascuns și cu cadavrele, dar și cu acel om, Ivvár. Iar noi am evadat din laborator, așa că acum sunt îngrijorați că vom spune poliției, și orice ar face ei nu va mai fi un secret.

Erik și-a dus iar luneta la ochi.

— Cred că ai dreptate, spune el, plasând ținta pe șeful care acum era în picioare la intrarea în cortul mare, ținând deschisă clapeta ușii, astfel încât lumina de la săniile parcate îi inunda interiorul. Un bărbat și o femeie stăteau de o parte și de alta a unei găuri în pământ, un șanț pătrat în care întindeau o prelată cu eficiența atentă a unor oameni care vor să găsească ceea ce ascund în aceleași condiții când se întorc.

— Tati.

— Da?

Sofia nu a spus nimic, așa că și-a smuls privirea de la pușcă pentru a se uita la ea.

Chiar și cu căciula pe cap și în beznă aproape totală, a văzut cuta verticală dintre sprâncene, care era a lui Elise.

— Poate că nu sunt oameni răi. Poate că ne-ar ajuta. L-ar ajuta pe Hánas. Stătea cu brațele înfășurate în jurul ei, mică și vulnerabilă. Tremura. Dacă ar ști că este pe moarte, l-ar ajuta. L-ar putea coborî pe munte cu un snowmobil. A ridicat din umeri. Poate că nu sunt ca și ceilalți.

— Dar dacă sunt?, o întreabă el. Orice ar încerca să ascundă trebuie să fie foarte important ca să îi determine să vină aici pe furtuna aceasta.

Sofia s-a gândit la asta.

— Dar nu ar trebui ca Hánas să aleagă dacă vrea să riște?, întreabă ea, iar el a fost uimit de înțelepciunea ei. Avea dreptate. Hánas era cel pe moarte și, în aceste condiții, nu ar fi preferat să își

asume riscul? Chiar și o șansă de zece la sută ca acești oameni să îl ajute era mai bună decât șansele ca el să supraviețuiască peste noapte.

— Bine, îl vom lăsa pe Hánas să aleagă, spune el. Dacă decide să meargă la ei, tu și cu mine rămânem ascunși. Privim, vedem ce se întâmplă. Dar nu ne arătăm. De acord?

Ea a dat din cap.

— De acord.

— Haide.

S-au îndepărtat de fereastră, s-au îndreptat spre partea din spate a clădirii și au ieșit pe scări. L-au găsit pe Hánas încercând să se ridice în picioare, palid în întuneric, cu grimase.

— Începusem să cred că m-ați lăsat aici, spune el, făcându-i cu ochiul Sofiei în timp ce Erik îl ajuta să se ridice.

— Stai de pază, îi spune Erik Sofiei.

Fata a mers la fereastra laterală și s-a uitat pe geam, în timp ce Erik îi spunea lui Hánas ce se întâmpla afară și îi prezenta opțiunile așa cum le vedea el.

— Nu putem avea încredere în ei, spune Hánas.

— Nu. Dar trebuie să ajungi la un spital, replică Erik.

Hánas a clătinat din cap.

— Ei știu despre noi, că suntem trei. A dat la o parte mâna lui Erik și s-a ridicat în picioare de unul singur. Odată ce mă vor vedea, vor veni să vă caute.

Erik știa că era adevărat. De aceea era bucuros că Sofia era lângă fereastră. A spus cu voce joasă:

— Nu pot risca să se întâmple așa ceva. Nu pot să o pun în pericol.

Hánas i-a răspuns cu o privire hotărâtă de acord.

Apoi lui Erik i-a venit o altă idee.

— Ce-ar fi dacă aș putea fura o sanie cu motor? Au lăsat luminile aprinse, așadar cheile sunt probabil în contact. Dacă mă pot apropia suficient

de mult fără să fiu văzut. Chiar dacă va trebui să pun un pistol la tâmpla cuiva.

Hánas a mârâit. Stătea aplecat, cu mâinile apăsate pe rană, dar se uita la Erik de sub sprâncenele arcuite.

— Și asta nu este riscant?, întreabă el. Ceilalți ar sări pe săniile lor și te-ar prinde când te-ai opri să ne iei. Și oricum, ai putea să conduci cu mâinile alea? Mă îndoiesc că ai putea măcar să întorci cheia.

Erik a expirat frustrat.

— Rahat.

Sofia a șuierat la ei din partea cealaltă a magaziei și a văzut-o mișcând brațul în gestul universal *vino repede*. I s-a alăturat la fereastră.

— Acolo, șoptește ea, apăsând cu mânușa pe geamul murdar.

— Îl văd, spune el. Un bărbat se îndepărtase de grupul principal și dincolo de lumina de la farurile snowmobilelor.

— Cred că făcea pipi, spune ea.

— Nu mânca zăpada galbenă, murmură el.

Ea încă se uita pe fereastră.

— Ce face acum?, întreabă ea.

Ceva asemănător unei dureri s-a anunțat în stomacul lui Erik.

— Mișcă-te! spune el. Ia echipamentul. Pentru că știa că bărbatul le văzuse urmele, sau ce mai rămăsese din ele. Și-a ridicat capul și a privit cu atenție spre munte și spre clădirile minei. Trebuie să ajungem la schiuri înainte ca el să le găsească.

Și-au pus rucsacurile și a pus brațul lui Hánas peste umărul său.

— Ești gata?, îl întreabă el. Hánas părea orice altceva decât pregătit, dar a dat din cap și au ieșit în furtună, cu cizmele scârțâind în zăpadă pe scara de metal, iar respirația grea a lui Hánas mirosind a whisky-ul preferat al lui Erik.

Unsprezece trepte i-au coborât până la nivelul mijlociu, unde s-au oprit și au ascultat pentru o

clipă, privind în întuneric pentru orice semn că ar fi fost văzuți. Nimic în afară de vânt.

Apoi, s-a auzit o voce îndepărtată, purtată de vânt la urechile lor, dinspre barăcile unde operațiunea de curățare era în plină desfășurare.

— Du-te, îi spune el Sofiei, iar el și Hánas au urmat-o în jos pe următorul set de scări și s-au strecurat în baraca de jos, unde a închis ușa putredă în urma lui, ușurat că nu a scârțâit așa cum se aștepta. Sofia s-a grăbit la fereastră. Apoi s-a îndepărtat de ea și s-a așezat pe vine, cu ochii rotunzi și bulbucați în fața suptă.

— Vine!

Timp de câteva secunde, Erik nu a știut ce să facă și a rămas încrămenit, cu Hánas aproape atârând de el. S-a uitat în umbră, unde își ascuseseră schiurile și sania, sub o coală subțire de metal ruginit. Nu era timp. L-a lăsat pe Hánas la pământ, sprijinit de perete, apoi și-a luat pușca de pe umăr.

— Stai jos, i-a șoptit Sofiei, apoi a deschis ușa și a ieșit afară. A inspirat adânc și apoi a tras cu ochiul după colțul clădirii.

Bărbatul se afla la mai puțin de trei metri distanță. Protejat într-o geacă neagră groasă North Face, cu o căciulă neagră trasă în jos și un fular de lână, prins până sub ochi – *ceea ce nu îl ajută prea mult cu vederea periferică*, se gândește Erik.

Bărbatul se uita la urmele de pași de pe scări. Se uita în sus, la capătul acelor scări și la clădirea lungă care se întinde pe versantul muntelui, probabil întrebându-se dacă cine făcuse acele urme era acolo sus acum. Dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi putut să își dea seama că urme mai proaspete coborau din nou și duceau în baraca inferioară. În orice caz, nu se îndepărtase decât ca să se ușureze și probabil că nu era suficient de motivat pentru a merge să exploreze singur acolo sus. Nu. Se va duce și le va spune celorlalți. Îi va spune omului cu pușca, iar ei vor veni. Îi vor găsi.

Erik nu putea lăsa să se întâmple asta. Inima îi bubuia în piept.

Oare chiar voi face asta?

Ținând pușca în diagonală peste corp, cu mâna dreaptă pe circumferința gârzii trăgaciului, cu mâna stângă pe patul frontal, a ieșit afară, abia respirând, angajându-se în acțiune, indiferent de consecințe. Fie că bărbatul a auzit ceva, fie că sentimentul primitiv de a fi urmărit îl cuprinsese, pentru că a început să se întoarcă.

Erik a făcut trei pași plonjând prin zăpadă și și-a aruncat brațele și pușca deasupra capului bărbatului. Bărbatul a urlat, dar Erik a tras arma înapoi cu toată forța sa.

— Te omor, mârâie Erik în căciula lui de lână înzăpezită. Te omor. Nu face nimic, nu încerca nimic. Îl trage înapoi, ca un animal care își trage prada înapoi în vizuină. Te împușc în față, nenorocitul, răcnește el, gâfâind din cauza efortului, cu brațele încordate pentru a menține presiunea.

Când spatele lui s-a lovit de ușă, Erik și-a întors capul și i-a mormăit Sofiei să o deschidă. L-a tras pe bărbat înapoi în magazie și l-a aruncat pe podea, în timp ce Sofia a închis ușa în urma lor.

— Nu deschide gura, ticălosule, că te omor, mârâie el. Bărbatul, întins cu fața în jos, cu ochii în jos, și-a ridicat mâna într-un gest de supunere. Erik a ridicat pușca la umăr, gâfâind, și a fost surprins să îl vadă pe Hánas din nou în picioare, cu arma Mosin-Nagant îndreptată spre prizonierul lor, cu fața cenușie, sclipind de sudoare și cu ochii negri de durere.

— Dă din cap dacă ai înțeles, spune Erik, gesticulând cu bărbia către Sofia să își reia paza la fereastră.

Prizonierul a dat din cap.

— Bine, spune Erik. Nu aveau mult timp la dispoziție. În cele din urmă, cineva își va da seama

că lipsește și va veni să îl caute. Ce se întâmplă aici?, întreabă el.

Bărbatul nu a răspuns, așa că Erik a făcut un pas înainte și a înfipt gura țevii în geaca groasă la umăr.

— Poți vorbi acum. Întoarce-te. Ține-ți mâinile în spatele capului.

Bărbatul a făcut cum i s-a spus, s-a rostogolit pe spate, s-a târât până la perete și s-a lipit de el, ca și cum s-ar fi retras și mai mult dacă ar fi putut. Erik s-a dus din nou la el, de data aceasta folosind țeava de la Remington pentru a trage fularul bărbatului de pe gură. Apoi a făcut un pas înapoi și a ridicat pușca, iar omul s-a chircit în fața ei, scâncind ca un câine lovit. Erik a întrebat din nou:

— Ce faceți voi aici?

A putut vedea pentru prima dată fața prizonierului. Era tânăr, undeva spre treizeci de ani, și în mod clar speriat de moarte. Dar Erik nu simțea nicio milă pentru el. Doar fiica lui conta.

— Nu avem timp pentru jocuri. Spune-mi ce vreau să știu și trăiești. Dacă mă minți, mori.

Tânărul a dat din cap, s-a mișcat, s-a împins mai mult în poziție verticală.

— Suntem oameni de știință, spune el, privindu-l pe Hánas și apoi iar pe Erik. Ei bine, sunt pe cale să devin unul. Îmi încep bursa anul viitor. A făcut o grimasă, s-a uitat în jos, iar Erik a simțit atunci mirosul. Făcuse pe el. Erik se gândea că nu îl putea învinovăți – cine nu ar face, când un străin sălbatic cu o pușcă te saltă în întuneric?

— Ce fel de oameni de știință?, întreabă Erik.

— Imunologi. Patologi. Biologi moleculari. Cercetători în domeniul virologiei mediului. Doi arheologi medicali. Există un profesor de genomică și bioinformatică.

Calificarea nu însemna nimic pentru Erik, dar nici nu conta.

— Ce căutați aici? Faci parte din ceea ce se întâmplă în laboratorul acela în gheață, nu-i așa?

— Ai fost acolo, spune bărbatul. Nu era o întrebare. Ci o declarație.

— Nu pentru mult timp, spune Erik.

— Ce s-a întâmplat cu Ivvár?, îl întreabă Hánas pe bărbat.

Erik i-a aruncat lui Hánas o privire, care spunea că nu era cea mai pertinentă întrebare în acel moment, dar Hánas l-a ignorat, trăgând zăvorul de la vechea pușcă rusească, pentru a confirma că dorea să i se răspundă la întrebare.

— Ei bine?, îl întreabă el pe bărbat.

Bărbatul s-a uitat de la Erik la Hánas.

— Este infectat, spune el.

— Infectat cu ce?, întreabă Hánas.

Prizonierul și-a încruntat fața în timp ce bățalia se desfășura între omul care voia să spună totul și celălalt care credea că ar fi o idee foarte, foarte proastă.

— Uitați, dacă îmi dați drumul, jur că nu voi spune nimic. Puteți rămâne aici sau, dacă nu aveți încredere în mine, puteți pleca. Dar oricum, jur că nu voi spune nimănui că v-am văzut.

Erik și-a înclinat bărbia spre Hánas.

— Îl vezi pe prietenul meu aici? Arată de parcă ar fi gata să schieze în viscolul acesta?

Hánas și-a întors fața și a scuipat sânge.

— Cine ne urmărește? E un bărbat înalt. Un nenorocit periculos. Erik își duce o mână la buze. Cicatrice aici, adaugă el.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Cineva pe care nu îl vrei ca inamic, spune el. A înghițit în sec. Te rog! imploră el. Am un băiețel. Nu trebuie să faci asta.

Erik a smucit pușca.

— Dacă nu începi să ne spui ce vrem să știm, am să ți-o înfig adânc în geaca aceea bună și groasă și voi apăsa pe trăgaci. Prietenii tăi nici măcar nu vor auzi din cauza vântului.

Probabil adevărat. Probabil că nu.

A simțit ochii Sofiei asupra lui, dar nu s-a uitat la ea.

Prizonierul a dat din cap.

— Bine, bine. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a vomita. În 2016, într-o zonă îndepărtată din Siberia, un băiat de doisprezece ani a murit și mulți alții au fost spitalizați, pentru că au fost infectați cu antrax. Bacteria antraxului provenea de la un ren care murise în urmă cu peste șaptezeci de ani.

Hánas a dat din cap.

— Renul se dezghețase din permafrost, spune el. Am auzit cu toții despre asta.

— Corect, spune tânărul. Știm deja că gheața din ghețari conservă criogenic bacteriile și virusurile, care ar putea fi vechi... de sute de mii de ani. A dat din cap în jos, spre podele. Aici, suntem deasupra permafrostului.

— Sol înghețat?, adaugă Erik.

— În esență, da, spune bărbatul. Aproape un sfert din emisfera nordică este acoperită de permafrost și, din cauza încălzirii globale, acesta se topește într-un strat din ce în ce mai adânc. Este doar o chestiune de timp până când mii de morminte vor fi descoperite. Victimele variolei, ale difteriei, ale ciumei bubonice. Iar agenții patogeni care le-au ucis vor ieși la lumină. Bolile pe care credeam că le-am lăsat în urmă...? Ei bine, poate că nu.

Hánas a smucit din nou de pușca Mosin-Nagant.

— Ce au toate astea de-a face cu Ivvár? Ce s-a întâmplat cu el?

Tânărul și-a plecat capul cu supunere.

— Există cimitire aici, spune, înclinând capul spre fereastră, unde se afla Sofia. Ea s-a uitat la el, dar Erik și-a sucit capul spre fereastră și ea s-a întors înapoi. Ai auzit de gripa din 1918?, întreabă el.

Erik a dat din cap.

— Gripa spaniolă.

— Un virus H1N1 transmis inițial la oameni de la păsări. A ucis peste cincizeci de milioane de oameni în întreaga lume, poate chiar o sută de milioane. Aproape o treime din populația lumii a fost infectată.

— Vorbește mai repede, spune Erik.

Bărbatul a înghițit.

— În 1918, niște sami locali au contactat virusul și au murit. În mod normal, sami își lăsau morții în morminte pietruite în apropierea locurilor sacre. Apoi s-a uitat la Hánas, poate pentru binecuvântarea lui de a vorbi despre popor, dar păstorul de reni doar l-a privit cu ochii îngustați. Dar familiile acestor bărbați și femei sami morți se temeau de boală.

— Este de înțeleș, spune Hánas.

Prizonierul s-a uitat înapoi la Erik.

— Ei au crezut că ar trebui să îngroape cadavrele la adâncime. Dar acest lucru nu este ușor când pământul este înghețat bocnă. Așa că i-au adus aici, la mină, și au plătit niște oameni să o facă. Sau cel puțin să sape mormintele. S-a uitat înapoi la Hánas. Ivvár știa despre asta. Se pare că stră-stră-străbunicul lui a fost unul dintre oamenii care au plătit pentru înmormântare. Unul dintre mineri a lăsat jurnale care au înregistrat detalii: ce au adus sami ca daruri, plata în sine și pe ce au cheltuit-o.

— Treci la subiect, spune Erik.

— Aveau nevoie de Ivvár pentru a ajuta la localizarea mormintelor. Pentru a identifica cadavrele ca fiind sami...

— Cine avea nevoie de el?, întreabă Hánas.

— Novotroitsk Nickel, răspunde Erik, înainte ca tânărul să o facă.

— Nu cunosc detaliile, spune bărbatul, dar mina este o acoperire. Nu este vorba de cupru. Nici măcar nu cred că o vor redeschide.

— Deci cine este angajatorul tău?, întreabă Erik.

Prizonierul a ridicat din umeri.

— O companie de biotehnologie, spune el, ca și cum ar fi trebuit să fie evident.

— Rusească?

— Nu știu. Cred că da.

Erik s-a uitat la Hânas, care s-a uitat la el. Expresia lui spunea: *ce naiba se întâmplă aici* Erik s-a întors spre omul de știință.

— Și ticălosul care ne vânează?

— Numele lui este Maksim. Este Spetsnaz, spune bărbatul. Sau a fost.

— Forțele speciale?, spune Erik.

— Mai degrabă scopuri speciale, răspunde bărbatul. Forțele aeriene. VDV Simbolul lor este un lup singuratic cu o privire nebună.

Erik s-a gândit la acea primă zi în oraș și la tatuajul de pe dosul mâinii bărbatului înalt.

— Nu îl cunosc pe om, dar am auzit că a fost dat afară din armată, continuă tânărul om de știință. A fost o situație cu luare de ostatici în Beslan. Au murit persoanele nepotrivite și Maksim a luat vina asupra lui. A scuturat energic din cap. Din ce am văzut, este un profesionist, dar se spune că fratele său este un maniac.

Acum nu mai este, se gândește Erik.

Cu mâinile încă împletite la ceafă, prizonierul și-a împins coatele în afară.

— Asta este tot ce știu. Îți spun, asta este tot ce știu.

— Tati, se întâmplă ceva. Sofia a suflat pe geam și l-a șters cu mânușa ei. Cred că ceilalți îl caută.

Erik a dat din cap.

— Supraveghează în continuare, îi spune el, apoi trage zăvorul Remington-ului pentru efect. Ce face angajatorul tău cu cadavrele care au fost îngropate în pământ de peste o sută de ani? Vedea în mintea lui acele cadavre întinse în laborator, cu trăsăturile lor conservate de permafrost în toți acești ani, încât arătau ca niște oameni pe care i-ar fi putut cunoaște în timpul lui, în propria lui viață.

— Nu suntem primii care au încercat să recupereze un eșantion de virus viu din țesutul pulmonar al victimelor gripei spaniole, spune tânărul. Au încercat în Longyearbyen, dar virusul nu a fost bun. În Alaska, au recuperat cadavrul unei femei și o cantitate suficientă de ARN viral pentru a secvenția tulpina din 1918 în întregime.

Erik s-a gândit la asta.

— Deci, dacă s-a făcut deja, de ce sunteți aici?

Bărbatul părea inconfortabil.

— Dacă... dacă putem examina virusul, putem să ne pregătim pentru, poate chiar să prevenim, viitoare pandemii.

— Dar tocmai ai spus că s-a făcut deja. Secvențierea.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Este complicat.

— Fă-mi pe plac.

— Nu au putut activa virusul din nou. Nu că ar fi viu așa cum ați înțelege voi, dar știți ce vreau să spun. L-au putut studia, dar nu l-au putut face să crească.

— De ce ar risca cineva să aducă înapoi un virus care a ucis milioane de oameni?, întreabă Erik.

Pentru prima dată, tânărul și-a desfăcut mâinile de la ceafă și și-a întins degetele.

— Sunt un nimeni, spune el. Ți-am spus, eu doar ajut. Nu mi se spune nimic. Nici măcar nu aș putea să întreb. M-au pus să semnez tot felul de rahaturi. Acorduri de confidențialitate.

— Nu știi de ce dezgropi morții?, îl întreabă Hánas. De ce încerci să aduci la viață unul dintre cele mai letale virusuri pe care le-a cunoscut vreodată omenirea?

— Nu, jur, spune prizonierul. Nu știu.

Dar Erik știa. Dintr-odată a înțeles totul.

— Așadar, Ivvár este infectat?, întreabă el.

Bărbatul a dat din cap.

— Din greșeală?, întreabă Hánas.

— Eu... nu știu, spune tânărul. Avea lacrimi în ochi.

— Tati! spune Sofia, și de data aceasta a fost o notă în vocea ei care fusese absentă înainte. S-a uitat la el și Erik a văzut cea mai pură teroare pe chipul ei, gura ei mișcându-se, dar nu scotea niciun sunet. Stătea acolo rigidă, dreaptă ca un băț de schi, cu mâinile înmănușate strânse pe lângă corp. Este el, spune ea. Este aici.

16.

— Du-te, îi spune Hánas. S-au uitat unul în ochii celuilalt, iar Erik nu a spus nimic. Hánas a dat din cap. Du-te, Erik, spune el. Oamenii trebuie să știe ce se întâmplă aici.

Erik a deschis gura să vorbească. A închis-o din nou, strângându-și maxilarul, apoi s-a întors, s-a dus la sanie și a ridicat coala din oțel, așezând-o într-o parte cât de discret a putut. A apucat hamul și a târât sania până la ușă.

— Nu îl putem lăsa aici, tati, spune Sofia, uitându-se la Hánas.

Prizonierul lor stătea retras, încercând să se facă mic, invizibil, ca și cum ar fi sperat că vor uita că se afla acolo.

— Ia-ți schiurile, îi spune Erik.

— Dar, tati...

— Ia-ți schiurile, spune din nou.

Ea s-a uitat la Hánas.

— Este în regulă, Sofia, spune Hánas.

— Acum! spune Erik.

Și-a luat schiurile și bețele și le-a dus unde Hánas stătea în picioare, cu vechea sa pușcă rusească încă îndreptată spre tânărul om de știință speriat.

— Vîno cu noi, spune ea. Te rog.

Hánas și-a fixat ochii pe ochii ei și a clătinat din cap.

— Nu pot, spune el.

— Poți încerca, spune ea.

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că eu sunt gata. A reușit să zâmbească. Dar tu încă mai ai mult de mers.

Ea a clătinat din cap.

— Sofia, ascultă-mă. Avea sânge proaspăt pe buze. Tatăl tău are nevoie de tine. Trebuie să îl ajuți acum. Trebuie să pleci.

S-a întors spre Erik, cu lacrimi în ochi.

— Tati, te rog.

— Are dreptate, mămică, spune el. Trebuie să plecăm acum.

Hánas s-a tras până la fereastră și s-a uitat afară.

— Vine, și nu este singur, spune el, apoi se întoarce înapoi spre ei. Plecați! I-a făcut din nou semn din cap lui Erik, dându-i ultima permisiune, și Erik a dat din cap înapoi, știind că nu îl va mai vedea niciodată pe Hánas.

Apoi a deschis ușa și a ieșit. Sofia l-a urmat, dar s-a oprit în prag, s-a întors și a spus:

— Nu te voi uita niciodată.

Dacă Hánas a mai spus ceva, Erik nu a auzit. Erau din nou afară în noaptea înghețată, vântul înghețat mușcându-i obrazii, făcându-i ochii să lăcrimeze, amintindu-i că se confruntau cu un alt inamic, la fel de necruțător, la fel de crud. Cât de repede a putut, s-a legat de sanie, s-au prins în schiuri și au pornit în jos pe versant, în viscol. Sofia era suficient de ușoară pentru ca schiurile ei să nu se scufunde adânc, ci să rămână la suprafața pe care vântul o transforma într-o crustă de gheață, chiar și în timp ce ninge. A privit-o cum se apleca înainte, aproape ghemuită, cu bețele ascunse sub brațe.

— Du-te! strigă la ea, cristalele de gheață, ca niște mici ace, înțepându-i fața. Voi fi chiar în spatele tău. Apoi s-a oprit și s-a răsucit, uitându-se înapoi pe deal la vechea mină, când o împușcătură a răsunat, zgomotul exploziei fiind amplificat de muntele din spate. Șocant prin intensitatea sa. Apoi o altă împușcătură, chiar înainte ca ecoul primei să se stingă.

— Omoară-l pe nenorocit, spune el, pentru că știa că acele împușcături fuseseră trase de Mosin-Nagant. Că Hánas lupta pentru ei. Pentru sora lui. Pentru Ivvár.

Erik s-a întors și a schiat după Sofia.

— Trebuie să o luăm pe acolo, spune el când o prinde din urmă, ridicând brațul spre două piscuri ascuțite și negre, înconjurată de noapte. Ea nu a răspuns, dar a făcut virajul și a stabilit noul lor curs. O altă împușcătură a reverberat în munți. Măcar Hánas le câștiga timp, așa că trebuiau să îi onoreze curajul și să pună cât mai mult teren omenește posibil între ei și bărbatul înalt.

Dar nu ai ce îți trebuie, spune zeul. Poate odinioară. Chiar și cu câțiva ani în urmă. Dar nu și acum.

Au ajuns pe un teren plat, schiind spre sud-est, zăpada trecând prin fața lor, amortindu-i partea dreaptă a feței.

Așa se întâmplă. Puterea dispare. Nimic nu durează o veșnicie.

— Dar ea are nevoie de mine, murmură el în vânt.

Nu poți lupta cu timpul.

— Trebuie.

Poate că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi adăpostit în vechea mină, ci să își fi consumat ultimele rezerve de putere și voință pentru a coborî muntele, chiar și cu Hánas în sanie. Scurta amânare îi păcălise corpul să creadă că s-a terminat, că era timpul să se supună epuizării, să se odihnească și să se vindece. O înșelăciune crudă. Avea nevoie ca trupul său să lucreze din nou, dar acesta nu era dispus. Mâinile și picioarele nu se mai simțeau ca parte din el. Se mișcau, dar erau conduse mai degrabă de memoria musculară decât de propriile lui comenzi. Bețele îi atârnavă de curele la încheieturi și loveau zăpada fără convingere, ritmul brațului alternativ, al piciorului alternativ, era acum o parodie a perfecțiunii mecanice de odinioară.

Nu vrei să înfrunți adevărul?, spune zeul. Vine un moment în care trebuie să recunoști cum merg lucrurile. Tu trebuie să te stingi, dar ea va

continua. Privește... Uită-te la ea. Ai vrea să o tragi înapoi?

El chiar a privit-o. Rămăsese în urmă. Înainte, el s-a însărcinat doar să țină pasul cu Sofia, să o conștientizeze ca pe o prezență în fața schiurilor sale, de care trebuia să se agațe ca și o umbră. Dar acum a văzut că ea era cu douăzeci de metri în față și schia bine. Deci poate că odihna și mâncarea au ajutat-o. Poate că trupul ei tânăr, mintea ei tânără, au fost mai capabile să profite de ele.

— Bine, murmură el, oferind acest cuvânt mic vântului crud. Îi vedea brațele și picioarele făcând toate lucrurile pe care le învățase. Tot ce o învățase *el. Fata mea. Sunt atât de mândru de tine.*

A fost o vreme în care s-ar fi pus în fața vântului și ar fi savurat forța acestuia pe față. Când ar fi acceptat provocarea tacită și ar fi confruntat-o cu toată aroganța forței sale masculine.

Pătura de nori era densă, dar putea distinge o infinitate de forme și piscuri montane, profilându-se peste tot în jurul lor.

Dar eu? Sunt încă aici, spune zeul. Mi se spune Tatăl oamenilor. Cel frenetic. Stăpânul Marților. Călător îndepărtat.

Nu știa dacă vocea era în vânt sau în propriul său cap.

Atunci îmi pare rău, răspunde el în mintea lui. Sunt nimic. Suntem nimic. S-a uitat la Sofia în față, rucsacul de la ziua de naștere care era acoperit de zăpadă, iar pasul ei se potrivea cu zvâcnetul sângelui în urechile sale. *Dar dacă suntem nimic, atunci lasă-ne să trăim. De ce să nu ne lași să trăim? La naiba, las-o să trăiască!*

Zeul nu a răspuns, dar proprii lui mușchi, carnea și oasele au aprins furia din pântecul lui și a pâlpâit acolo, fierbinte și flămândă. Nu terminase încă. Fata ar fi continuat și așa trebuia să fie. Dar la naiba cu zeul, dacă se gândea că tatăl ei era pregătit să o lase să continue fără el.

Haide – mișcă-te! Schiază, nemernicule, se motiva singur. Trebuia ordine în ritm, știa, așa că s-a luptat pentru cadența mișcării, care înainte venise fără să se gândească, și, metru cu metru, s-a apropiat de Sofia până când a ajuns să schieze în urma ei, suficient de aproape încât să simtă căldura disipată a respirației ei pe obrajii lui. Și în spatele său, sania aluneca peste urmele lor, estompându-le, vântul a șters ce a mai rămas, iar ninsoarea a întors o pagină nouă.

— Sunt aici, strigă el. Sunt chiar aici, Sofia. Suntem puternici, tu și cu mine. Putem face asta. Ți promit că putem face asta. A spus-o atât pentru el însuși, cât și pentru ea.

— Bine, tati, strigă înapoi, cu o voce subțire și mică, și nu au mai existat cuvinte între ei pentru o lungă perioadă de timp.

Au urcat pe o vale îngustă, pășind lateral, oprindu-se la fiecare câțiva metri, pentru că mai aveau atât de puține forțe.

Probabil că și ticălosul acela criminal simte asta, se gândește el, privind înapoi în noapte. Bărbatul înalt nu se odihnise în cortul lui Hánas sau în laborator, așa cum făcuseră ei. Nici nu se adăpostise în vechea mină. Cumva, reușiseră să rămână cu un pas înainte, iar Erik spera că oriunde se afla, suferea la fel ca ei. Poate că era mort. Era un gând care îl încălzea. Dintre cele trei focuri de armă trase de Hánas de la fereastra barăcii de mină, poate că bărbatul înalt auzise doar două, pentru că al treilea glonț îi luase viața înainte ca sunetul să ajungă la el. Era posibil, nu-i așa? Dar, chiar dacă *era* mort, trebuiau să se adăpostească, altfel furtuna îi va ucide. Frigul le va opri inimile, iar zăpada îi va îngropa și acolo vor zăcea, ca niște ruine înghițite de nisipurile mișcătoare ale Saharei.

După încă o coborâre, au ajuns pe un teren deschis, peste care vântul urla, împingând zăpada în ei și aproape oprindu-i din drum. Sofia nu își mai folosea bețele acum, pentru că își ținea brațele

la față, protejându-se, așa că a mers în fața ei, iar vântul îi bătea în piept, împingându-i înapoi pe schiuri dacă folosea bețele.

Și-a întors fața și vântul i-a răcnit în urechea stângă.

— Trebuie să găsim un adăpost, strigă el.

Ea nu i-a răspuns. Erik s-a oprit, s-a întors și a luat-o în brațe, înfășurându-se în jurul ei. Tremura violent în hainele ei.

— Vom găsi un adăpost, spune el. Ea tot nu a răspuns. Ești bine, mămică. Este în regulă.

Încă ținând-o în brațe, s-a îndreptat și s-a uitat în jurul lor, ochii lui încercând să înțeleagă lumea prin viscolul amețitor, prin întuneric și propria lor respirație încețoșată.

Apoi a văzut-o. O masă întunecată, jos la orizont, la sud-vest. Brazi.

— Putem ajunge la acei copaci și vom face un adăpost, spune el. Încă un popas înainte de efortul final. Bine?

Ea nu a răspuns, iar el era îngrijorat. I-a luat capul în mâini și și-a lipit fața de a ei, astfel încât respirația lor se amesteca, iar nasurile lor aproape că se atingeau. Vom face un adăpost, spune el. Ne vom încălzi. Trebuie doar să ajungem la acei copaci de acolo. Poți să o faci. Știu că poți.

Ochii ei erau plini de încredere.

— Bine, spune ea.

— Bravo, fata mea. Și-a apăsât fruntea pe a ei. Bravo, fata mea, spune din nou. Apoi a alunecat înapoi pe schiuri și s-a întors spre pădurea îndepărtată.

— În curând vom fi acolo, spune el.

Când au ajuns printre copaci, tremurau amândoi incontrollabil. Au luat rachetele de zăpadă din sanie, iar Sofia și le-a pus pe ale ei, apoi l-a ajutat cu ale lui. Apoi a luat lopata de zăpadă și a început să sape.

Grăbește-te, spune zeul. Îngheață de frig.

A împins în jos lopata în timp ce se uita la fată. Era foarte îngrijorat pentru ea acum. Stătea acolo mică și tăcută, înconjurată de mesteacăn și molid, cu brațele în jos pe lângă corp.

— Ajută-mă, Sofia, spune el, pentru că trebuia să o facă să se miște.

Ea doar stătea acolo, poate privindu-l cum sapă, poate nu.

— Sofia, am nevoie să mă ajuți. Mai ai cuțitul? Cel pe care ți l-a dat Lars?

Și-a smucit capul, ca și cum l-ar fi auzit pentru prima dată. Apoi a dat din cap afirmativ.

— Vreau să iei cuțitul și să tai niște crengi de pin. Poți să faci asta?

A dat din nou din cap.

— Taie-le acolo unde ramura se întâlnește cu trunchiul, bine?

Și-a scos rucsacul, a găsit cuțitul mare, a plecat la cel mai apropiat molid și a început să taie.

— Nu lua mai mult de una sau două ramuri din același copac și încearcă să o faci în așa fel încât nimeni să nu observe.

A coborât cuțitul Sami. De două, trei ori, și a căzut o altă creangă subțire și plină cu ace verzi.

— Bravo, șoptește el. Corpul ei va genera căldură și în curând vor fi în interiorul adăpostului lor improvizat, conservându-și cea mai prețioasă resursă.

— Ai grijă la capcana de molid, spune el.

— Știu, răspunde ea.

Într-o altă zi cu zăpadă, o zi cu pârtii de schi ușoare și soare de primăvară, cu hot-dogi și cartofi prăjiți la prânz – o zi dintr-o altă viață – el le povestise fetelor despre un băiat pe care îl cunoscuse în copilărie și care murise într-o capcană de molid, unde frunzele și crengile au împiedicat zăpada să se adune în jurul bazei trunchiului. Poate că băiatul obosise, sau avea o crampă musculară de la mersul prin zăpadă adâncă, și s-a dus să se așeze la baza unui copac și

a căzut cu capul înainte în capcană, iar zăpada din jur s-a prăbușit, sufocându-l. Emilie fusese îngrozită imaginându-și băiatul zbatându-se cu capul în jos, în frigul înghețat, rămânând încet fără aer. Dar Sofia stătuse liniștită, gândindu-se, iar după un timp a spus că, dacă i s-ar întâmpla vreodată același lucru, ar crea un spațiu în fața fetei pentru a respira, apoi ar săpa în sus, încet, cu grijă, pentru a evita ca mai multă zăpadă să se prăbușească.

Ei bine, acum totul se prăbușea peste ei. Iar greutatea era prea mare.

Lopata săpa. Nu era prea multă forță în spatele ei, nici nu o putea băga în zăpadă mai mult de trei sau patru ori înainte de a fi nevoit să se oprească, să își tragă sufletul și să își adune energia. Săpa o groapă și nu i-a scăpat detaliul că arăta ca un mormânt.

Când șanțul a ajuns la o adâncime de vreo patruzeci de centimetri și suficient de larg pentru ca amândoi să se poată întinde, au început să așeze crengile de molid în el, pentru a-i izola de zăpada de dedesubt, apoi a luat schiurile și bețele și le-a așezat peste șanț, pentru a face un cadru de bază. După aceea a luat pioletul din sanie și a tăiat mai multe crengi, până când au avut destule, pentru a le întinde peste cadru. A acoperit totul cu zăpadă, apoi a îngropat pe jumătate și a acoperit și sania, astfel încât, la final, nu a mai rămas nici urmă de ei. Nu ajunseseră prea departe în pădure, așa că propriile lor urme de rachete de zăpadă vor fi acoperite de ninsoare destul de curând, i-a spus el, în timp ce ea s-a lăsat pe față și s-a târât în bârlog.

Erik a stat o clipă, ascultând, privind la pădurea neagră din jurul său, conștient că, indiferent de cât pierduse din capacitățile sale fizice, vederea sa nocturnă era mai bună ca niciodată. *Sunt un animal acum*, se gândește el, *nu un om*. Apoi a căzut în genunchi și pe burtă și s-a târât înăuntru după fată. Printr-un act de contorsionism, care ar fi

trebuit să îl depășească la vârsta lui, a reușit să tragă rucsacurile înăuntru, pentru a bloca intrarea.

— Este confortabil aici, spune el în interiorul spațiului întunecat. Era aproape liniște, vântul gema dincolo de pădurea îndepărtată, ca și cum i-ar căuta pe acolo. Ești bine?

— Da, spune ea. Trupurile lor erau suficient de apropiate, pentru ca el să o simtă tremurând prin toate straturile de haine.

— Te vei încălzi în curând, îți promit.

— Știu, spune ea.

— Vom sta aici doar pentru puțin timp. Să ne încălzim din nou. Poate să dormim puțin.

— Crezi că suntem în siguranță aici?

— Da.

— Pentru că nu va putea să îl vadă?

— *Eu* nu am putut să îl văd și stăteam deasupra lui, spune el.

Stăteau nemișcați și tăcuți în întuneric, dar credea că ar trebui să o țină de vorbă, cel puțin până când va ști că se încălzește.

— Nu poți să bați mirosul unui pom de Crăciun, spune el, deoarece aerul era parfumat de molid.

— Trebuie să mirosim foarte urât, spune ea.

— Da, este de acord el. Suntem în regulă atât timp cât nu ne desfacem fermoarele. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Ar fi trebuit să căptușesc și părțile laterale cu crengi.

— Vom face asta data viitoare, spune ea, și Erik știa că încerca să glumească și o iubea pentru asta.

— Deci, despre ce să vorbim?, o întreabă el.

— Nu știu.

Erik s-a gândit pentru o clipă.

— Ce ai mânca acum, dacă ai putea alege orice mâncare din lume?

— Vrei să spui ca o ultimă masă? Ca un condamnat la moarte în America?, spune ea. Am văzut o emisiune despre asta. Pot alege ce vor.

— Nu, nu așa, spune el. Dar când vom ajunge acasă. Tu alegi. Orice vrei tu.

A rămas tăcută o vreme, iar el s-a gândit că poate nu vrea să îi facă pe plac. Dar apoi a spus:

— Grandiosa. Una mare pentru mine. Cu pepperoni, chifteluțe și ardei.

— Pizza?, spune el. Poți să mănânci orice din lume și tu alegi pizza?

El a simțit cum se încruntă, chiar dacă nu o putea vedea.

— Este alegerea mea, spune ea. Și oricum, ai visat despre pizza. În noaptea dinaintea plecării noastre.

— Este adevărat, admite el. Bine, asta vom mânca. Trei pizza Grandiosa mari.

Din nou tăcere. Și știa că era din cauză că erau trei pizza, nu patru. Își simțea cuvintele atârând în spațiul întunecat dintre ei, incapabile să evadeze în pădure.

Idiotule, se gândește el.

— Probabil mami crede că ne simțim confortabil în vreo cabană DNT, așteptând să se oprească viscolul, spune ea.

— Cu tine trișând la cărți. A simțit zâmbetul ei.

— Și cu tine citind lângă foc cu ochii închiși, spune ea.

Treizeci de secunde mai târziu, ea spune:

— Mi-e dor de mami.

Și-a mișcat brațul până când mâna lui a găsit-o pe a ei.

— Și mie.

— Deci... de ce încearcă acea companie de medicamente să aducă înapoi virusul, dacă a ucis milioane de oameni?, întreabă ea.

El a cântărit răspunsul în minte. Întotdeauna a încercat să o protejeze de ororile din lume. Oprea știrile, dacă raportau o crimă sau un atentat terorist, pentru că nu credea că era vreo grabă ca tinerii să vadă cât de murdară era lumea cu adevărat, să știe ce își vor face oamenii unii altora

în numele zeului lor, sau din lăcomie, sau din furie, sau pur și simplu pentru amuzament. Dar acum? Acum Sofia a văzut cu ochii ei, iar duhul nu se mai poate întoarce niciodată în lampă.

— Ar putea fi folosit ca armă, spune el. Dacă au recuperat virusul, îl pot studia. Îl pot adapta. Îl pot face să sufere mutații, sau orice altceva fac virusurile. Îl pot face și mai mortal, și, în același timp, pot dezvolta un vaccin. Ai putea șantaja întreaga lume în acest fel.

— Cum?, întreabă ea.

— Vaccinează-ți propria populație, eliberează virusul, sau amenință că o vei face, și vinde vaccinul.

— Asta este diabolic, spune ea. Cine ar face așa ceva?

O mulțime de oameni, se gândește el, dar nu răspunde.

— Dar omul acela? Ivvár?, întreabă ea.

— Poate că s-a infectat când au dezgropat cadavrele. Sau poate că au testat virusul pe el. Nu știu. S-a mișcat, încercând să se așeze confortabil, pentru că o creangă de brad îl înțepa în omoplat. Dar trebuie să ne întoarcem și să spunem poliției ce se întâmplă aici. Lumea trebuie să știe.

Pentru o vreme, tăcerea a fost grea în micul lor bârlog, dincolo de care furtuna albă se dezlănțuia între munți ca o fiară ținută în cușcă.

— Le vom spune după pizza, afirmă ea.

El a zâmbit în ciuda durerilor trupești, a minții în derivă și a frigului din sânge.

— Da, după pizza, spune el.

A dormit mult timp și nu a visat. Fata era nemișcată lângă el.

În clipele de dinaintea trezirii, l-a lovit un val de panică, confuzie și teamă. Era ca înainte, când fusese îngropat în zăpadă. Nu mai putea să respire. A început să sape, să se agațe de mormântul rece din jurul lui, dar mâinile lui nu găseau nimic,

degetele lui nu cooperau, nu se închideau în jurul zăpezii.

Apoi a deschis ochii. Nu vedea nimic și și-a amintit unde se află.

— Șșș, tati, șuieră Sofia în întuneric lângă el. Este aici!

El a ascultat. Îi simțea frica. Acum și pe a lui. A auzit o voce, sunetul fiind înăbușit de zăpada de deasupra lor. Cineva se afla acolo afară. Îi auzea pașii. Simțea vibrația slabă a lor.

Ce am făcut! Ne-am omorât. Am omorât-o!

Bărbatul înalt îi găsisese și acum aveau să moară.

— Nu... mișca, șoptește el.

Te rog, Doamne. Te rog.

Poate că exista o șansă ca bărbatul să nu le vadă ascunzătoarea. Totul trebuie să fi fost acoperit cu mai multă zăpadă până acum, cu siguranță.

Apoi, un zgomot de răzuire. Aproape. Peste fețele lor.

Nenorocitul. De ce nu ne împuști prin zăpadă! De ce să o faci să sufere!

— Tati, mi-e frică, șoptește ea. Mâna ei înmănușată strângea coapsa lui dreaptă. Îi simțea fiecare deget apăsând în carnea lui. Respira în gâfâieli scurte și sacadate.

— Este în regulă, mămică, șoptește el. Este în regulă, tati este aici.

Și-a dat jos mănușa dreaptă și a apucat pușca în ambele mâini acum, cu patul așezat pe vintre, țeva de oțel rece pe obrazul lui.

Zăpada se prăbușea peste ei, găsindu-și drumul printre crengile de molid. A clipit puțin din ochi.

— Aici! Acesta este locul, spune o voce înăbușită de sus, apoi niște mâini trăgeau la o parte crengile de molid și a văzut fața unui bărbat care privea în jos.

— Sfinte Sisoe! spune polițistul. Lene, aici! Aici! Sfinte Sisoe! Bărbatul era în genunchi, înlăturând zăpada și frunzele cu antebrațele. Este în regulă, v-am găsit, spune el.

— Stai, oprește-te, ieșim afară, spune Erik, iar bărbatul s-a dat înapoi. Haide, Sofia, este în regulă. Ne-au găsit. Apoi s-a rostogolit pe burtă și s-a uitat la fața ei în umbră. Nu se mișcase, ci zăcea acolo, privindu-l înapoi cu ochii rotunzi. Părea că își ținea respirația. Este în regulă. Sunt de la poliție. El i-a zâmbit. Haide, mergem acasă. Și-a apăsât mâna pe brațul ei, apoi s-a târât cu spatele, fiecare mișcare ca și cum ar fi fost cu încetinitorul, punându-și mânușa și trăgând rucsacurile afară, pentru a debloca intrarea.

A ieșit și și-a pus pușca pe umăr, dar a rămas în genunchi, pentru a o ajuta pe Sofia să iasă. Apoi, cei doi s-au ridicat în picioare, s-au privit unul pe celălalt și s-au întors la cei doi polițiști, ai căror ochi păreau să le rânjească prin viscol.

Bărbatul și-a tras în jos cagula de schi, pentru a-și descoperi gura.

— Erik Amdahl?, întreabă el.

— Da, răspunde Erik, apoi i-a făcut semn din cap Sofiei, care îi ținea mâna în a ei. Și fiica mea, Sofia.

Femeia ofițer a pășit în față pe rachetele de zăpadă, și-a aruncat rucsacul pe zăpadă și a scos din el o pătură de urgență.

— Poftim, Sofia, spune ea, înfășurând folia termică în jurul umerilor Sofiei. Săraca de tine, ești înghețată.

— Mulțumesc, spune Sofia, permițându-i femeii să îi frece umerii pentru puțină căldură.

— Eu sunt ofițer Johansen și ea este ofițer Haugen, îi spune bărbatul lui Erik. Domnule Amdahl, vă căutăm de două zile.

— V-a sunat soția mea? Ea este bine?

Ofițerul i-a pus o mână pe umăr.

— Soția dumneavoastră este bine. Îngrijorată pentru amândoi, desigur, dar este bine. Apoi a arătat cu degetul spre ruinele adăpostului lor. Haideți, să mergem să vă luăm lucrurile și să vă ducem la căldură.

— Măinile lui sunt în stare proastă, spune Sofia.

Erik și-a ridicat mâinile înmănușate.

— Degerătură?, întreabă Johansen.

— Puțin, spune Erik.

Polițistul a dat din cap.

— Vom avea un doctor să le consulte. Într-o oră de acum, veți fi amândoi la căldură și veți mânca ceva cald. El și ofițerul Haugen au adunat rucsacul lui și pe al Sofiei, pe când ei doi și-au luat schiurile și au folosit capetele bețelor pentru a curăța legăturile de zăpadă.

— Pot să iau eu sania, spune Johansen.

— Mă descurc, spune Erik, punându-și hamul, sperând că pentru ultima oară. Trebuie să vă spun ce se întâmplă, îi spune el ofițerului, în timp ce el și Sofia își prindeau schiurile. Soții Helgeland...

Polițistul a ridicat o mână.

— Știm despre domnul și doamna Helgeland, spune Johansen. Fiica lor i-a găsit. A dat din cap. Biata femeie.

Ofițerul Haugen s-a uitat la Sofia.

— Cred că ai fost îngrozită.

Sofia s-a uitat de la Haugen la tatăl ei, cu o expresie facială de *nu au nicio idee*, în timp ce și-a înfîpt bețele, pregătită să pornească. Iar scena acelei nopți sângeroase a trecut încă o dată prin fața ochilor lui Erik. Karine ieșind în fugă în zăpadă, cu cămașa de noapte zburând în urma ei, expunându-i pielea albă. Apoi trupul ei fără viață, cu fața în jos în nămeți.

— Erau oameni buni, le-a spus el ofițerilor în timp ce porneau, el și Sofia mai degrabă mișcându-se greoi decât schiind prin zăpada adâncă, ținând pasul cu ofițerii pe rachetele de zăpadă.

Era atât de înțepenit, încât se întreba dacă nu cumva sângele i se transforma în gheață în vene.

— Echipa de anchetare a găsit telefoanele voastre în dormitorul de oaspeți al soților Helgeland, spune Johansen. S-au gândit că ați

urcat pe fereastră și ați fugit pe schiuri. A indicat spre sud printre copaci în timp ce mergeau. Snowmobilele noastre sunt pe acolo, în susul dealului. Nu vă faceți griji, nu mai schiați, veți merge acasă cu stil.

Erik s-a uitat la Sofia, iar ea s-a uitat la el.

— Sună bine, nu-i așa, mămică?, spune el.

A dat din cap.

— Cum naiba ne-ați găsit aici?, îi întreabă Erik.

Johansen a făcut un gest către partenera sa.

— Ofițerului Haugen trebuie să îi mulțumești pentru asta, spune el.

Politișta a zâmbit, și nici măcar cagula de schi nu a putut ascunde mândria de pe chipul ei drăguț.

— Am folosit o dronă, spune ea. Ți-o voi arăta, Sofia. Apoi i-a zâmbit, întorcându-și fața din calea vântului înghețat. Este foarte mișto. Are o cameră cu imagine termică.

— O cameră care poate vedea căldura?, spune Sofia.

— Așa este, spune Haugen. V-am văzut pe tine și pe tatăl tău ca un spectru de emisie. Un fel de hartă termică alcătuită din culori diferite.

— Nu a fost cea mai clară imagine, spune Johansen, ridicându-și vocea peste vuietul vântului. Încă trei centimetri de zăpadă pe bârlogul vostru și drona nu ar fi văzut nimic.

— Sunt surprins că a zburat chiar și pe vremea asta, spune Erik.

Johansen i-a aruncat partenerei sale o privire complice.

— Nu ar trebui să o utilizăm în aceste condiții. Dacă distrugem o dronă în valoare de o sută optzeci de mii de coroane, șeful nostru nu va fi fericit.

Haugen s-a uitat la Erik.

— Nu cred că se va supăra pe noi că ne-am asumat riscul astăzi, spune ea, în timp ce ieșeau dintre copaci.

Au început să urce un versant ușor. În față distingea capotele galbene ale celor două sănii ale poliției, în prima lumină slabă a zorilor. Nu știa câți polițiști se aflau în munți în căutarea lor, dar știa că șansele ca ei să fie găsiți în întuneric și pe viscolul acesta trebuie să fi fost foarte mici, spre zero. Era un miracol. Cu puțin ajutor din partea tehnologiei de ultimă generație.

— Colegii noștri au sunat-o pe soție de pe telefonul dumneavoastră, spune Johansen, aruncându-i lui Erik o privire întrebătoare. Au considerat că situația justifica deblocarea acestuia fără consimțământul dumneavoastră, domnule Amdahl. Sper că înțelegeți?

El a dat din cap. Nu știa că aveau tehnologia necesară pentru a face acest lucru, dar conotațiile etice erau ultimul aspect de care îi păsa în acel moment.

— Încă puțin, mămică, spune el, întorcându-se să o încurajeze pe Sofia, pentru că acum i se părea greu să urce versantul și se oprise să își tragă sufletul.

— Soția dumneavoastră ne-a spus că ați ieșit în excursie, spune Johansen, strigând în spatele lui în timp ce urca cu greu versantul, dar a fost surprinsă să afle că ați fost la casa Helgeland. Au găsit un pansament medical cu sânge pe el.

Nu le-a luat mult timp să își dea seama că sângele nu era de la Lars sau Karine. Până la efectuarea altor teste, ne-am gândit că cel mai probabil unul dintre voi doi s-a tăiat, așa că ați schiat până la soții Helgeland pentru a primi ajutor.

— Ați fost ocupați, spune Erik.

— Ah, nu noi, spune Johansen, întorcându-se să rânjească la el. Noi am fost aici afară, înghețând de frig căutându-vă.

— Deci l-au găsit?, întreabă Erik. Pe rus?

Johansen s-a încruntat, respirația i s-a tulburat în fața ochilor.

— Pe rus?

Erik a simțit o strângere în stomac.

— Bărbatul care i-a ucis pe Lars și Karine, spune el, și care a încercat să ne ucidă. Ne vânează din momentul în care am sărit pe fereastra casei Helgeland.

Johansen și Haugen s-au privit unul pe celălalt, iar mâna înmănușată a femeii s-a dus instinctiv la pistolul Heckler & Koch P30.

— Este încă aici? a întrebat Johansen, uitându-se în jur, cu ochii căutând în întunericul de dinaintea răsăritului.

Lui Erik i s-a făcut rău.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Vom anunța prin stație, spune Haugen. Acum nu mai avea niciun rânjet pe față. Haide, Sofia, aproape am ajuns. Poți să mergi cu mine, bine?

— Bine, spune Sofia, aruncând o privire la tatăl ei, care a dat din cap să o asigure că totul va fi în regulă.

Au ajuns în vârful versantului, iar Johansen l-a ajutat pe Erik să atașeze sania în spatele snowmobilului său, în timp ce ofițerul Haugen le-a luat schiurile și bețele și le-a legat de sanie.

— Îți voi arăta drona mai târziu, Sofia, bine?, spune Haugen, punând o mână pe carcasa neagră și tare legată în spatele scaunului de pe sania ei, în timp ce Johansen și-a scos stația radio și a răsucit butonul pentru a o aduce la viață șuierând. A apăsât cu degetul pe butonul de vorbire.

— Toate unitățile, aici Vikter Șase. Aude ceva? Terminat. A eliberat butonul dar nu s-a auzit nimic. A încercat din nou. Aici Vikter Șase. I-am găsit pe Erik și pe Sofia Amdahl. Aude ceva? Terminat. Nimic. Ekkoh Șapte, aici Vikter Șase. Berg? Gundersen? Mă auziți? Terminat.

— Din cauza furtunii, îi explică Haugen Sofiei, și a munților. Ca și cum ar fi căutat să demonstreze ce spunea, vântul părea să își schimbe direcția și o rafală arunca zăpada în lateral spre ei, astfel încât toți au fost nevoiți să își întoarcă fețele.

Erik s-a apropiat de Johansen.

— Știți despre laborator?, întreabă el.

Johansen a ridicat o mână către el.

— Vreo patrulă?, continuă el. Acesta este un apel urgent. Repet, un apel urgent, terminat. A eliberat butonul de vorbire și s-a uitat la Erik. Ce laborator?

Semnalul static a trosnit, iar înainte ca Erik să poată spune mai mult, stația a șuierat și din ea s-a auzit o voce.

— Vikter Șase, sunt Ekkoh Șapte. Dă-i drumul, terminat.

Johansen s-a uitat la stația din mână ca și cum nu s-ar fi așteptat niciodată să răspundă cineva, apoi a ridicat-o la ureche.

Capul i-a explodat într-o masă de sânge, oase și bucăți roz de creier. Apoi au auzit explozia înăbușită și, timp de trei secunde, Johansen a stat acolo, cu stația încă în mână. Erik a văzut o ceață roșie dispărând în vânt.

— Jos! strigă Haugen, trăgând-o pe Sofia jos în zăpadă lângă ea.

Erik s-a întors spre sunetul împușcăturii, dar a văzut doar ninsoare înclinată, mantaua strălucind ușor și munții îndepărtați, dincolo de care cerul era cenușiu de zori.

— Tati! strigă Sofia.

— Voi porni sania, apoi sari în ea! strigă ofițerul Haugen. Apoi s-a ridicat, ținându-se jos, cu pistolul în ambele mâini, în timp ce a ajuns la sanie și s-a ghemuit în spatele ei, cu ochii scanând întunericul.

— Tati, lasă-te jos! strigă Sofia.

Haugen era acum pe sanie. A tras de coarda de pornire, a întors cheia, a apăsat accelerația o dată, de două ori, de trei ori, apoi a lăsat motorul să toarcă.

— Haide! strigă ea peste umăr. Urcă...

S-a prăbușit în față pe ghidon, cu capul de parbriz, în timp ce zumzetul glonțului care o

omorâse răsuna în urechile lui Erik.

17.

Stăteau în zorii fără soare. La un metru depărtare, ofițerul Johansen zăcea în zăpada pătată de sânge. La cinci metri mai încolo, fosta parteneră a lui Johansen, ofițerul Haugen, stătea prăbușită pe parbrizul snowmobilului său.

Era conștient de trecerea timpului.

Chiar și așa, s-a gândit la Elise. Și-a imaginat-o. Bătrână și singură. Ochii ei goi și îndepărtați, bântuiți de fantome. S-a gândit la Emilie și s-a întrebat, dacă a văzut-o cu adevărat în nopțile acelea. Dacă vorbiseră cu adevărat, sau dacă a fost doar în mintea lui, propria lui conștiință încercând să se vindece.

Oare cineva țipa la el?

S-a uitat la sângele de pe zăpadă. Sânge era și în gura lui. Îi simțea gustul metalic. Cât timp trecuse de la prima împușcătură, care i-a zburat capul lui Johansen? Două minute? Două secunde?

O va ucide, spune zeul. Dacă nu te aduni chiar acum, îți va ucide fetița.

— Tati!

Mintea lui s-a pus în mișcare.

— Urcă-te! îi spune el, protejând-o pe fată cu trupul său în timp ce i-a legat centura și i-a împins capul pe ghidon. Rămâi jos.

Apoi a plonjat prin zăpadă până la aparatul lui Haugen și a oprit motorul. Un glonț s-a înfipt în parbriz și el a căzut în zăpadă, cu spatele la sanie. A întins mâna, a scos cheile din contact și le-a aruncat în întuneric.

— Pornește-o! strigă el, ridicându-se și alergând înapoi la Sofia, care a întors cheia. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu știu ce să fac! strigă ea.

S-a urcat în spatele ei, dându-i casca lui Johansen, care fusese lăsată pe scaun, apoi s-a

aplecat în față și a lovit cu pumnul întrerupătorul roșu.

— Îneacă motorul, acolo. A arătat spre manetă și fata a tras de ea.

— Întoarce cheia din nou, spune el.

În timp ce Sofia își punea casca de protecție și își prindea cureaua de siguranță la geacă, el s-a aplecat în față pe partea cealaltă și a încercat să apuce cablul de pornire, dar nu l-a putut prinde.

— O fac eu.

Sofia și-a tras mânușa de pe mâna stângă și a prins mânerul de tragere.

— Așteaptă! A apucat-o de încheietură, strângând-o cu degetul mare. Unu, doi, trei, acum!

Au tras împreună și snowmobilul a prins viață. El s-a uitat peste umăr și i s-a părut că vede o siluetă pășind spre ei prin viscol. S-a întors înapoi și și-a pus gura pe casca ei.

— Aceasta este frâna – a indicat spre maneta din partea stângă a ghidonului – și aceasta este accelerația, adaugă el, indicând spre cealaltă parte. Voi avea nevoie să mă ajuți, bine?

Ea a dat din cap și a apucat ghidonul, aplecându-se înainte, astfel încât el să își poată pune mâinile peste ale ei.

A aprins farurile.

— Să mergem!

Împreună, au apăsat pe accelerație până când transmisia s-a cuplat și aparatul a mârâit, aruncând zăpada în sus precum niște valuri arcuite, în fața schiurilor frontale, iar apoi s-au pus în mișcare, cu adevărat în mișcare, cu motorul de o mie de centimetri cubi antrenând șenilele lungi prin troiene.

A auzit șuieratul unui glonț care a trecut pe lângă partea dreaptă a capului său.

— Rămâi jos! îi strigă el Sofiei, care s-a ghemuit și mai mult pe când el a întors la dreapta, apoi a șerpuit din nou spre stânga, aruncând în sus cantități mari de zăpadă, încercând să îi facă o țintă

mai dificilă. Apoi a apăsător pe accelerație și motorul a răcnit, iar sania a pornit, trecând peste teren. Abia putea vedea pe unde mergeau din cauza vântului și a zăpezii de pe fața lui. Deodată, o gaură a apărut în parbriz, dar a continuat să meargă, a virat la stânga și apoi la dreapta, apoi a simulat stânga, dar a mers din nou la dreapta.

A aruncat o privire la gaura din dreapta parbrizului și inima i-a luat-o la goană, deoarece era sânge în jurul marginii acesteia și un firicel de sânge era târât de vânt, în sus.

— Ești bine?, strigă el.

Casca din fața lui a dat din cap.

Sania a urlat. Lumina galbenă de la farurile halogene era slabă, dar, deși nu era încă ziuă, nu mai era nici noapte, așa că era suficient. A virat spre stânga și a îndreptat mașina spre o pădure de mesteceni, care se arătau în depărtare.

— Ești sigură?, strigă el.

De data aceasta a auzit-o strigând „da”.

Slavă Domnului. Apoi se gândește: *Trebuie să fi ieșit din raza de acțiune până acum. Nenorocitul acela.* S-a îndreptat spre copaci. Putea să vadă acum ambele părți ale pădurii de mesteceni și a decis să o ia spre dreapta acesteia, printr-un petic de tufăriș dintre copaci și munte. Părea să fie cea mai directă rută spre vale.

A aruncat o privire la gaura din parbriz. Vântul o curățase aproape complet. S-a uitat în jos. Nu a văzut nimic neplăcut, dar era greu să vezi ceva cu toată acea zăpadă în ochi și în lumina slabă a zorilor.

— Vom încetini, strigă el. A eliberat accelerația și tonul motorului a coborât cu o octavă, deși credea că încă mai mergeau spre nord cu șaiszeci de kilometri pe oră. Ai reușit?

— Am reușit, strigă ea.

— Doar țintește spre golul acela din dreapta copacilor.

Ea a dat din cap.

Și-a luat mâna dreaptă de pe a ei, lăsând-o să controleze accelerația. Ținea ghidonul stâng stabil și și-a mutat cealaltă mână în jurul pieptului. Nimic. S-a pipăit, încercând să alinieze gaura din parbriz cu propriul corp.

Nimic.

— Bravo, fata mea, îi spune el, bolborosind cuvintele, pentru că fața îi era amortită.

Au zburat prin viscol, iar cu efectul zăpezii în lumina farurilor, era ca o navetă spațială intergalactică, care a atins viteza luminii.

Și-a pus iar mâna dreaptă pe mâna ei dreaptă, și-a luat mâna stângă de pe ghidon și a apăsato în partea de sus a brațului drept, apoi a luat-o de acolo și s-a uitat la ea. Era sânge pe mânușa din piele de ren. Se cristaliza deja, o parte înghețase în timp ce vântul încercase să o îndepărteze. S-a aplecat înainte peste față, întinzându-se pentru a-și pune mâna pe a ei. Fusese împușcat.

Cel puțin nu este fata, așa că este bine, spune zeul. Și a fost de acord. Și nu simțea nicio durere din cauza răni.

Așa că mergi mai departe.

Au ajuns la tufărișul care ieșea prin zăpadă, iar el a ținut apăsată accelerația, deoarece vegetația nu era suficient de densă pentru a obstrucționa snowmobilul, deși se uita în spate din când în când pentru a se asigura că sania era cu ei încă. Își imagina distanțele pe care le parcurgeau în termeni de lungimea terenurilor de fotbal, unul după altul. Fiecare teren pe care îl puteau pune între ei și nenorocitul acela care îl împușcase, le dădea o șansă de supraviețuire.

— Îmi amintesc locul acesta, strigă ea.

El nu îl recunoscuse. Sau poate că îl recunoscuse, dar subconștientul său nu a îndrăznit să creadă. Dar ea avea dreptate, a realizat când a privit cu atenție la tufărișul scheletic care se ivea prin zăpadă, între pădurea de mesteceni și munte. Dincolo de el era o fâșie îngustă, care dispărea la

stânga, în jos, spre valea unui pârau în care oamenii pescuiau somon vara. Trecuseră pe lângă acest loc în prima zi a excursiei. Era sigur de asta.

Au urmărit poalele muntelui spre sud și Sofia a ridicat mâna stângă și a indicat spre o pădure de molizi, ai cărei copaci erau grei și inerți sub zăpadă.

— Acolo ai făcut banca de zăpadă, strigă ea. Și am văzut vulturul acela prinzând iepurele.

El a auzit-o, dar nu i-a putut răspunde, fiindcă strângea din dinți pentru a se opri să urle de durere. Venise peste el neanunțată, dar cu o intensitate acută și teribilă. Simțea ca și cum cineva ar fi luat o bucată de metal încins, ca un vâtrai, și i-ar fi înfipt-o în braț. Destul de aproape de ceea ce se întâmplase de fapt, a presupus el, doar că fusese o bucată mică de plumb.

Corpul Sofiei s-a smucit spre stânga.

— Tati! strigă ea, cu vocea înăbușită de cască, iar el și-a ridicat mâna dreaptă de pe a ei și sângele i-a zburat de la încheietura mâinii, deoarece se adunase în manșeta mănușilor, iar acum vântul l-a împrăștiat. Era și pe piciorul lui drept și în spațiul pentru picioare. Mișcarea bruscă a Sofiei îl alertase, dar propriul șoc a fost cel care l-a distras. A fost vina lui că nu a văzut butucul de mestecăn care ieșea din zăpadă, chiar dincolo de lumina galbenă a farurilor, decât atunci când a fost prea târziu.

Schiul stâng al saniei a lovit bușteanul, mașina s-a ridicat și apoi au zburat, snowmobilul rostogolindu-se în aer și aruncându-i pe cei doi la pământ.

Erik a lovit zăpada cu o forță incredibilă, și chiar și în haosul alb de o fracțiune de secundă, a auzit trosnitura.

Zăcea întins în zăpadă. Și-a ridicat capul și s-a rostogolit, gâfâind după aer. Pentru o clipă de panică a crezut că a orbit, dar era doar zăpada care

îi intrase în ochi. A încercat să o strige pe Sofia, dar cuvintele lui nu erau inteligibile.

Nu! strigă mintea lui. A încercat să blocheze agonia, înainte ca aceasta să îl domine complet, deși știa că era o bătălie pe care nu o va câștiga, dar s-a ridicat și a căutat-o pe fată. Era la cinci sau șase metri distanță, așezată în zăpadă, privind în jur, ca și cum abia se trezise și încerca să își dea seama cum ajunsese acolo.

— Ești bine?, strigă el.

Ea l-a privit și a dat din cap, clipind, apoi și-a întors capul și s-a uitat la sania cu motor, care zăcea pe o parte, puțin mai departe, tăcută acum, deoarece cureaua de siguranță își făcuse treaba și oprise motorul.

— Voi avea nevoie de puțin ajutor, mămică, spune el. Își ridicase cracul stâng al pantalonilor și acum își dorea să nu o fi făcut.

Sofia s-a ridicat în picioare, încă amețită și nesigură, și s-a târât spre el, dându-și casca jos, iar el a profitat de ocazie pentru a-și examina piciorul, înainte ca ea să îl vadă.

— Da, asta nu este bine, iubito, îi spune el. Poate că nu ar trebui să te uiți.

Dar ea se uitase deja. Adevărul era că nici el nu voia să îl vadă, așa că s-a întins pe spate în zăpadă și a privit cerul o vreme, ca și cum, ignorându-l, ar fi existat o posibilitate ca totul să dispară.

— Ți-am spus că arată rău, spune el, ridicând capul.

Sofia era aplecată și vomita. Când a terminat, a spus:

— Îmi pare rău, tati, apoi a luat niște zăpadă curată și a lins-o, pentru a îndepărta gustul rău.

— Este în regulă, spune el.

Știa cât de frig e. Aerul îi mușca din pielea expusă, și totuși simțea cum îi curgeau picuri de sudoare pe spate, între omoplați, și pe frunte.

Între rana de glonț și cea de la picior, piciorul era mai rău.

— Este mult sânge, spune ea.

— Știu. Era sânge care păta zăpada acolo unde se scurgea pe brațul drept și apoi afară. Mai mult sânge se răspândea în zăpada de sub piciorul lui și bucata zimțată din fibula ruptă, care îi ieșea din gambă. Rana nu era mare, de aproximativ un centimetru, dar era o secțiune de os însângerat, de lungimea unui deget mare, care ieșise în afară, iar căldura ieșea din rană ca un abur.

— Trebuie să doară foarte tare, spune ea.

— Este doar durere – bucură-te de ea cât timp o simți, nu?, spune el printre dinții strânși, pentru că întotdeauna le spunea acest lucru fetelor atunci când se răneau. Când se loveau la un deget de la picior sau se zgâriau la genunchi. A tras aer în piept, a luat un pumn de zăpadă și a pus-o pe os și în jurul rănii, sperând să o amortească.

Nu știa dacă se lovise la picior de snowmobil, atunci când s-au ridicat în aer, sau dacă și-l rupsese la impactul cu zăpada. Oricum ar fi fost, avea probleme.

— Dar brațul tău?, întreabă Sofia, căzând în genunchi lângă el.

Ținându-și piciorul nemișcat, s-a răsucit de la brâu pentru a se uita la brațul drept. Erau două găuri în mâneca gecii, chiar mai jos de umăr.

— Glonțul a intrat și a ieșit, spune el. Cred că este un lucru bun. Dar trebuie să oprim sângerarea. A arătat spre sanie, care era cu susul în jos în zăpadă, lângă snowmobil, cu bețele îndoite. Vezi dacă poți găsi ceva cu ce să o legi. Ceva și pentru piciorul meu.

Ea a dat din cap.

— Ce zici de curelele rucsacului? Le putem folosi.

— Bună idee, spune el.

De îndată ce ea s-a întors, el s-a întins la loc și și-a concentrat eforturile pentru a încerca să stăpânească durerea. Rana din braț părea ca un foc,

dar osul rupt care ieșea din carne era un alt fel de durere.

Știi ce ai de făcut, spune zeul.

— Putem repara asta, murmură el.

Asta nu se poate repara. El vine. Tu o știi. Nu pierde timpul. Gândește-te la fată.

— Vom repara asta, mârâie el.

Personajul cu pălărie lată l-a privit o clipă cu singurul său ochi, apoi s-a retras, dispărând la fel ca o răsuflare în aer.

Sofia s-a întors cu un pumn de curele de diferite lungimi, pe care le-a tăiat din rucsacurile lor, folosindu-se de *stuuraniibi* sami.

— Cea lată, spune el. Frumos și strâns, chiar deasupra răni.

A trecut cureaua în jurul brațului și a legat-o.

A clătinat din cap.

— Nu este destul de strânsă, spune ea.

— Nu am terminat. Avem nevoie de ceva cu care să o răsucim. Cam de mărimea aceasta. A întins degetul mare și degetul arătător de la mâna stângă. Un băț, dacă am avea unul.

— Briceagul meu?, întreabă Sofia, scoțându-și cuțitul Swiss Army.

El a dat din cap.

— Bravo, fata mea. Pune-l deasupra nodului și leagă-l de el.

Mâinile îi tremurau, dar nodul era bun.

— Acum răsuțește-l, spune el, și continuă până când îți spun eu. Ea l-a răsucit de trei ori, apoi s-a oprit să se uite la el. Mai mult, spune el. A mai rotit briceagul de încă trei ori și el a gâfâit, înjurând în sinea lui. Bine, îi spune el. Îl țin eu. Avem nevoie de o carabină pentru a nu se desface.

Sofia a luat una de la hamul saniei, iar el a băgat-o prin inelul de la capătul briceagului. Apoi Sofia a luat o bucată mai subțire de curea, a trecut-o prin carabină și a legat cureaua în jurul brațului, astfel încât briceagul să nu se poată desface.

— Bine, fata mea, spune el printre dinții strânși. Acum piciorul.

S-ar fi ocupat mai întâi de picior, din cauza cantității de sânge. Dar exista o șansă ca el să leșine de durere, așa că era mai bine să se ocupe de braț înainte.

— Trebuie să facem același lucru și acolo, îi spune el. Sofia a privit piciorul și l-a privit și pe el, mușcându-și buza de jos, cu sprâncenele împreunate.

— Poți să o faci, spune el. Trebuie să rezolvăm asta, încearcă să nu te gândești prea mult.

Își strângea și deschidea mâinile, ca și cum le-ar fi întărit pentru următoarea sarcină.

— Nu te gândi, fă-o pur și simplu, spune el.

— Ca și cu brațul?, întreabă ea.

— Exact la fel, spune el, adunând mai multă zăpadă pe bucata zimțată de peroneu, pentru că ultima cantitate se topise deja. Și-a băgat mai multă în găurile de glonț din mânecile gecii, împingând cât de adânc putea. Mai întâi trebuie să improvizăm o atelă din unul dintre bețele mele de schi. Crezi că poți să îl tai?

— Da, spune ea, și a luat unul dintre bețele lui, l-a așezat deasupra rucsacului și a scos cuțitul sami din teaca de piele.

— Ai grijă acum, spune el, iar ea era suficient de conștientă de absurditatea acestei afirmații, încât s-a întors și a ridicat o sprânceană la el. Apoi a ridicat cuțitul sus în aerul înzăpezit și l-a lovit de băț, făcând o adâncitură în aluminiu. A doua lovitură l-a tăiat pe jumătate. A mormăit la a treia lovitură și a fost gata.

Erik și-a înghițit durerea, cu toate că zăpada o amortise puțin.

— Ești înfricoșătoare cu chestia aia, spune el.

Sofia a zâmbit.

— Vreau să așezi cureaua peste osul care iese în afară. Rana este mică, așa că nu îmi fac prea multe griji în privința sângerării, dar trebuie să îndreptăm

osul, altfel nu voi putea să merg pe el. Sofia a adus o furculiță pentru trolu, dar când s-a dus să desfacă o altă carabină de la sanie, Erik i-a spus că are altceva ce poate folosi. În buzunarul meu, spune el, pipăind pieptul gecii.

Ea a desfăcut fermoarul buzunarului și a scos verigheta.

— Bună idee, nu-i așa?, spune el.

— Suntem o echipă bună, spune ea.

Dar când a înfășurat cureaua, s-a oprit înainte ca aceasta să fie suficient de strânsă.

El a privit-o întrebător.

— Nu vreau să te rănesc, explică ea.

— Trebuie să o facem, spune el. La fel ca înainte.

Ea a așteptat.

— Va dura, dar pot suporta. Știi că tatăl tău este tare, nu-i așa?

— Știu.

— Acum există o șansă să leșin, spune el, apoi forțează un zâmbet. Chiar și așa tare cum sunt eu. Dacă o fac, trezește-mă din nou. Dă-mi o palmă. Aruncă-mi zăpadă în față. Orice este nevoie pentru a mă aduce înapoi.

A scuturat din cap.

— Nu pot să o fac, tati.

— Ba da, poți, spune el. Știu că poți. Uite ce ai făcut până acum. Uite prin ce ai trecut și continui să înaintezi. Și-a smucit bărbia spre gamba piciorului stâng. Asta este nimic.

Ea nu a fost de acord, dar a apucat furculița cu ambele mâini. A expirat. A închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis.

— Spune-mi când să încep.

Erik a inspirat adânc și a expirat încet.

— Acum, spune el.

A răsucit o dată, de două ori, iar el a simțit osul împins înapoi în interiorul cărnii, apoi ea a pus verigheta la capătul furculiței și a legat-o la locul ei în timp ce el urla.

18.

Nu a leșinat, dar a fost aproape. A zăcut acolo o vreme. Știa că nu va fi în stare să schieze acum. S-ar putea să nici nu mai poată sta în picioare. Aveau să afle destul de curând.

— Poftim, spune Sofia, rupând trei pătrățele de ciocolată din jumătatea de tabletă pe care o găsisese în rucsac. Zahărul și kaloriile te vor ajuta.

El a deschis gura, ea a băgat ciocolata în ea, iar el a închis ochii și a lăsat-o să se topească pe limbă. Apoi a mai rupt încă două pătrățele și le-a pus în propria ei gură.

— Cât de departe crezi că suntem?, întreabă ea, uitându-se înapoi de-a lungul urmei pe care o făcuse snowmobilul. Acea urmă dispărea, dar nu destul de repede.

— Nu știu, spune el, gândindu-se la călătorie. Patru kilometri, poate cinci? Nu suficient de departe. Am stat întins aici prea mult timp. Ia-mi rachetele de zăpadă și ajută-mă să mi le pun.

— Nu poți să umbli, spune ea.

— Nu pot să schiez, o corectează el.

Ea s-a uitat la sanie.

— Te trag eu, spune ea.

El a clătinat din cap.

— Nu. Eu sunt prea greu și tu ești prea obosită. Trebuie să îți păstrezi forțele.

— Și eu sunt tare, să știi, spune ea.

El a zâmbit prin durere.

— Știu că ești, fetițo. Ești mai tare decât mine. Dar bețele sunt îndoite. Rachetele mele de zăpadă.

Ea s-a dus la sanie, i-a adus rachetele de zăpadă și i le-a legat.

— Trebuie să o lăsăm în urmă, bine?, spune el, referindu-se la sanie.

— Pot să încerc să o trag.

— Nu. Va fi prea greu acum. Chiar dacă am putea îndrepta bețele. Și-a atins scopul. Nu mai

avem nevoie de ea.

Ea s-a încruntat. El știa de ce. Știa despre ursulețul de pluș al lui Emilie, pe care Sofia îl pusese în sanie și care a fost cu ei la fiecare pas.

— Dar îl va găsi când va veni, spune ea. Nu vreau ca el să cotrobăie prin lucrurile noastre.

— Nici eu nu vreau asta, spune el. Ajută-mă să mă ridic.

Folosindu-se de celălalt băț de schi și cu ajutorul Sofiei, s-a ridicat în picioare, gâfâind și înjurând de durere, încercând să își țină greutatea pe piciorul drept bun.

— Poți să aduci sania?

Ea s-a prins de schiuri și a plecat să i-o aducă. Apoi a indicat în direcția în care trebuiau să meargă și și-a pus brațul stâng în jurul umărului ei.

— Ești gata?, îl întreabă ea.

— Sunt gata, spune el.

De fiecare dată când racheta lui stângă atingea pământul, şuiera din cauza chinului înfiorător.

— Au murit din cauza noastră, nu-i așa?, întreabă ea. El știa că vorbea despre ofițerii de poliție. Dacă nu ne-ar fi căutat, ar fi fost încă în viață.

— Și noi nu am fi aici, dacă nu era rusul acela. Este vina lui.

Ea s-a gândit la asta.

— Dă-l dracului, spune ea.

El a tresărit, un geamăt ușor scăpându-i dintre buze.

— Da, dă-l dracului! este el de acord. Dacă a existat vreodată un moment în care să o lase să scape cu un astfel de limbaj, acesta era momentul.

— Și nu doar din vina lui, continuă el, ci și a oamenilor de știință care s-au jucat cu virusul acela. Și a companiei miniere. S-a oprit pentru a-și trage sufletul și a se aduna pentru ultimii câțiva metri. Dar singura persoană a cărei vină cu siguranță nu este, ești tu. Mă auzi? Nimic din toate astea nu au fost vreodată din vina ta.

Sofia s-a uitat în jos la zăpadă. Știa că nu vorbea doar despre polițiști, despre soții Helgeland, despre Hånas și toată mizeria asta. Știa că vorbea și despre Emilie. Despre ziua aceea de la peretele de cățarat.

— Haide, spune el.

Au ajuns la marginea crestei și s-au uitat în jos la valea îngustă a râului. Era de un alb imaculat, cu excepția unui brad ciudat de pe versanții abrupti.

— Vom lăsa în urmă sania?, întreabă ea.

— Da, spune el. Este în regulă?

Ea s-a gândit la asta. Amândoi știau ce se afla înăuntru. Un ursuleț de pluș uzat, în pulover roșu. Dar niciunul dintre ei nu a vorbit despre el.

— Nu vreau să îl aibă el.

— Nu îl va avea, spune Erik.

Sofia a dat hotărâtă din cap.

— O voi face eu. Lăsându-l sprijinit pe singurul său băț de schi, ea a tras sania până la margine și a îndreptat botul în josul versantului. Apoi a rămas acolo.

— Ești sigură?, întreabă el.

— Nu putem să o luăm, spune ea. Și nu putem folosi rucsacurile fără curele.

— Știu, dar ești sigură?

Ea a inspirat adânc.

— Sunt sigură.

— Atunci fă-o acum.

Sofia a tras sania în față și pentru o clipă s-a clătinat pe margine, așa că a împins-o. Ultima sa călătorie.

•

Au pornit din nou la drum, el pe rachetele de zăpadă, Sofia pe schiurile ei, fără a fi îngreunați de rucsacuri sau de sanie. Tot ceea ce aveau erau pușca de pe spatele lui, pioletul prins la cureaua pantalonilor să-i impermeabili și cuțitul mare sami pe care Sofia îl ținea învelit, în interiorul gecii, și câteva obiecte pe care le-au îndesat în buzunare: rămășița de ciocolată, câteva fâșii de carne de ren

uscată, chibriturile și trei lumânări pastilă, împreună cu câțiva plasturi din trusa de prim-ajutor, care nu erau de mare folos pentru o gaură de glonț sau o fibulă ruptă.

Cu toate acestea, nu ajungeau nicăieri. Abia reușea să își pună greutatea pe piciorul stâng și se apăsa pe Sofia la fiecare pas, deși ea nu se plângea.

Te va prinde acum. Știi asta.

Se uită în dreapta lui și acolo era zeul, mergând lângă el, scufundându-și toiagul în zăpadă în timp ce umbla, cu pălăria sa lată ridicată în sus.

Nu mai ai mult timp, îi spune zeul.

Erik l-a ignorat. Dacă ar fi putut întoarce snowmobilul. Sofia încercase, dar nu era suficient de puternică, iar el nu fusese de ajutor.

— Și dacă el știe cum să îl pornească fără cheie?, întrebese atunci Sofia. Ca și mașinile din filme.

El nu luase în calcul această posibilitate.

— Dacă ar fi putut face asta, ar fi fost deja pe sania ofițerului Haugen, a spus el.

— Presupun că da, a spus ea. Dar, ca să fie siguri, luaseră pioletul și împreună au tăiat schiul din dreapta față al saniei, făcând aparatul inutil.

— Vom avea probleme?, întrebese ea, în timp ce el arunca schiul ca măsură de precauție.

— Nu, nu vom avea probleme, spusese el.

Acum se uita în spate pentru a vedea cât de departe ajunseseră. Sania era încă la vedere, chiar și prin viscol. Era sânge pe zăpadă, de la picior sau poate curgea de pe mâneca lui.

Ai putea la fel de bine să întinzi un ghem de sfoară ca el să îl urmeze, spune zeul.

Ceva timp mai târziu, s-a oprit pur și simplu. A stat acolo cu greutatea pe piciorul drept, uitându-se la brazii din față.

— Trebuie doar să continuăm să mergem, spune Sofia. Un picior în față celuilalt.

— Pas cu pas, se auzea pe sine spunând.

Era atât de obosit. Din când în când, durerea îl ajuta să își concentreze mintea, îi surescita toate simțurile în așa fel încât era uimitor de conștient de situația lor și își amintea tot ceea ce se întâmplase, începând cu noaptea din cort, când Sofia se tăiase.

A privit în dreapta lui, dar zeul nu era acolo.

Asta este, îmi pierd mințile, se gândește el.

Doar pentru că nu mă poți vedea, nu înseamnă că nu sunt aici.

Vocea zeului l-a străbătut ca vântul. *Ce faci, Erik?*

Ce ți se pare că fac?

— Tati?, spune Sofia, crezând că vorbește cu ea, deși își ținea ochii pe pământul în fața schiurilor. El nu a spus nimic și au continuat să meargă, pas cu pas.

Ai spus că ai face orice pentru fată. Că ea este singurul lucru care contează. Dar uită-te la tine. Șchiopătând ca un infirm. Lăsând acele urme de rachete de zăpadă și de sânge, ca o invitație pentru ticălosul acela să vină și să îți ucidă fetița. Este înghețată. Nu o simți cum tremură? Nenorocitul. Practic te poartă în brațe. Folosind din puțina putere pe care o mai are, doar ca să te care pe tine. Nenorocitul. Egoistul...

— Oprește-te! spune el. De data aceasta *chiar* vorbea cu Sofia.

— Trebuie să continuăm să mergem, spune ea.

Dar el s-a întors și s-a pus în fața ei, cu mâinile pe umerii ei.

— Ascultă-mă, Sofia, spune el. Nu este bine așa. Înainte prea lent și ne va ajunge din urmă. Și știi ce va face când se va întâmpla acest lucru.

— Așa că vom continua să mergem, spune ea, cu o voce rugătoare.

— Nu mă ascuți. Eu am terminat. Nu mai pot să merg. Și nu pot să te las să mă cari așa.

— Pot să o fac, tati, spune ea. Pleoapele erau ridicate și sprâncenele strânse sub bordura căciulii.

— Nu, nu poți, spune el, pentru că nu te voi lăsa.

S-a uitat fix la el și două lacrimi i-au alunecat și i s-au rostogolit pe obraji.

— Ce vrei să spui, tati?

A tras aer în piept. Nu era sigur că voia să rostească cuvintele, fiindcă știa că odată spuse, nu le mai putea lua înapoi.

— Tati?, spune ea.

El a dat din cap.

— Trebuie să pleci. Trebuie să mă lași.

Buzele ei au început să tremure atunci, toată fața și tot corpul ei au încetat brusc să mai încerce să își ascundă frica. Și aceasta a fost o altă lamă în inima lui deja muribundă, pentru că nici măcar în fața morții nu își exprimase frica pe care o simțea acum, la gândul că nu mai era cu el. Că nu îl mai are.

— Nu pot, spune ea.

— Ba da, poți. Trebuie, îi spune el. Uite. A arătat cu degetul în direcția în care călătoreau. Vezi muntele acela cu bucata lipsă? La poalele lui. Acolo am fost când a trebuit să te oprești să faci pipi și te temei că cineva te va vedea, chiar dacă nu era nimeni pe o rază de trei kilometri în orice direcție.

Se uita, își amintea, pieptul îi creștea și cobora rapid.

— Deci aproape am ajuns, spune el. *Tu* aproape ai ajuns, încă două ore și vei fi acasă.

— Deci o putem face împreună, spune ea.

— Ne va prinde, spune el. Gândește-te la mama. Va fi atât de îngrijorată. Trebuie să ajungi acasă la ea.

Sofia plângea. Respirația i se schimbbase. Devenise mai rapidă și se temea că era la limita panicii, așa că i-a luat capul în mâini și și-a pus fruntea pe fruntea ei.

— Vreau să fii bine, mămică. Vreau ca tu să trăiești. Vreau asta mai mult decât vei ști vreodată.

— Nu te voi părăsi, tati. Nu pot.

— Cineva trebuie să spună lumii ce se întâmplă în acel laborator. Tu ești singura care poate face acest lucru. Doar tu.

— Pierdem timpul, spune ea, dar nu exista convingere în cuvintele ei.

— Te iubesc, Sofia. M-ai făcut atât de mândru. I-a sărutat obrazul, ținându-și buzele acolo mult timp. Sunt cel mai norocos tată din lume.

Și-a închis ochii.

— Te rog, spune ea cu o voce mică.

— Continuă să mergi, spune el. Asta este tot ce trebuie să faci. Doar continuă să mergi și eu voi fi cu tine. Voi fi mereu cu tine. Pentru toată viața ta. Chiar și când vei fi mare, eu tot voi fi cu tine.

A tras-o spre el și a ținut-o mult timp în brațe. Apoi și-a luat pușca de pe umăr și a pus-o peste umărul ei.

— Trebuie să pleci. S-a uitat la cer. Vântul se potolea. Furtuna se stinsese de la sine acum. Doar urmează valea și vei reuși. Când ajungi acasă, tu și mama urcați în mașină și conduceți în oraș. Spuneți poliției totul. Respirația i s-a oprit în piept. Și spune-i mamei că o iubesc. O iubesc atât de mult. Și că îmi pare rău.

— Bine.

— Îi vei spune?

— Promit.

A expirat.

— Bun. Bravo, fata mea. A îmbrățișat-o, i-a tras căciula în jos și a sărutat-o din nou. Acum du-te.

Și-a trecut mâinile prin buclele bețelor și și-a întors schiurile. S-a oprit. S-a întors și s-a uitat înapoi la el, iar el a încercat din toate puterile să zâmbească.

— Te iubesc, tati, spune ea.

A simțit că sufletul i se dezintegrează ca și zăpada pulbere.

— Te iubesc, mămică, spune el, cu respirația sacadată în piept. Întotdeauna te voi iubi.

Apoi s-a întors, s-a aplecat în față, a împins în jos cu bețele și s-a deplasat pe zăpadă. Lovește și alunecă. Lovește și alunecă.

A privit-o până când a dispărut.

A mai făcut încă o sută de metri, apoi s-a prăbușit în zăpadă și a stat acolo tremurând. Pădurea de brazi era încă departe. Dacă putea ajunge la copaci, atunci poate că se putea ascunde. Chiar dacă ar putea ajunge în pădure, nu ar fi de ajuns, știa în adâncul sufletului său, deoarece viscolul se potolea și vântul scădea în intensitate, astfel încât urmele lui nu mai erau șterse. Omul înalt venea. Chiar și în lumina slabă, putea urmări cu ușurință acele urme de pași.

Totuși, de ce să îi ușurezi situația acelui nenorocit? Du-te la copaci. Fă măcar asta. Fă-l să muncească din greu.

S-a ridicat în picioare.

S-a gândit la Sofia. Și-a imaginat-o schiind. Acea căciulă roz haioasă cu urși polari care pescuiesc. Îl încălzea să se gândească la ea, dar îi era atât de dor de ea. Simțea ca și cum cineva îi smulsese inima din piept și zbura tot mai departe în întunericul rece. Și, într-un fel, așa era.

Zeul nu mai era nicăieri. Poate că făcuse ceea ce venise să facă. Spusese ceea ce venise să spună. Dar Erik își dorea să se întoarcă, pentru că se simțea atât de singur.

Era atât de obosit. Acum că Sofia nu mai era, era gol.

Și totuși oarecum plin.

— Ea va trăi, își spune el.

Mai are încă mult de trăit.

După o vreme, a căzut din nou la pământ. Dar pădurea era aproape acum. A simțit mirosul copacilor.

Încă puțin.

S-a întins pe partea stângă și s-a târât.

Își păstra în minte chipurile soției și ale fetelor lui. Ca și cum s-ar târî spre ele.

În cele din urmă, a închis ochii.

Este *aici*, spune zeul.

Erik nu a deschis ochii. Nu știa dacă dormea sau era treaz, viu sau mort. Știa că nu îi mai e frig și se simțea bine.

Este aici. Ai ajuns cât de departe ai putut. Acum se termină.

— Bine.

A simțit cuvântul mai degrabă decât să îl audă.

A deschis ochii.

Bărbatul înalt stătea la marginea pădurii. O formă neagră în lumea crepusculară.

A încetat ninsoarea?

Silueta s-a apropiat. Respira din greu, dar își controla respirația, ca un atlet după o cursă.

— A fost o vânătoare bună, spune bărbatul. Am ajuns departe.

Erik și-a lăsat capul pe spate, sprijinit de trunchiul de brad. S-a gândit la Sofia și a zâmbit. Ea ar fi aproape de casă acum.

— Ai pierdut, spune el.

Bărbatul și-a înclinat capul într-o parte.

— Așa crezi?

— A plecat. Nu o vei mai prinde niciodată.

Bărbatul înalt s-a uitat în direcția în care schiasse Sofia și, pentru o secundă, frica l-a înjunghiat pe Erik în stomac, crezând că rusul va pleca după ea. Mâna lui s-a dus la pioletul agățat de pantaloni. Dar ce putea să facă cu el? Nici măcar nu era sigur că ar putea să îl țină în mâinile distruse.

Bărbatul înalt nu a pornit după Sofia. Doar a stat acolo.

— Deci, suntem doar noi doi, spune el, întorcându-se spre Erik. S-a desprins de schiuri și s-a apropiat, târându-se prin zăpadă, ținându-și pușca în diagonală pe lângă corp, cu patul aproape la nivelul umărului drept. Ce păcat. Fiica ta... Își pleacă capul. Ea este fiica ta, nu?

Erik nu a spus nimic.

Bărbatul înalt a zâmbit, înțelegând.

— Este o fată bună. Puternică. Curajoasă. Ți-am spus că o voi ucide, dar o voi face repede, pentru că o respect.

Ura lui pentru acest om i-a reaprins vechiul foc din piept. Ce nu ar da să îl facă să sufere. Dar era prea târziu acum. A inspirat, simțind aerul rece în plămâni, de parcă ar fi fost pentru prima dată.

— Te-am bătut, spune el. *Noi* te-am bătut.

Bărbatul înalt s-a uitat în sus la un firicel de zăpadă care a căzut de pe o creangă. Și-a scos mână de pe mâna dreaptă și a băgat-o în buzunar. Apoi ochii lui s-au întors spre Erik.

— Cum m-ai bătut?, întreabă el. După privirea din ochii lui, era o întrebare sinceră. Într-un minut vei fi mort.

După o tăcere lungă, bărbatul a tras zăvorul puștii și a încărcat un cartuș.

Pentru că ea merge mai departe, spune zeul. Așa ai câștigat.

Erik a zâmbit în timp ce bărbatul înalt a ridicat pușca.

— A fost o vânătoare bună, spune el din nou, punând degetul arătător al mâinii drepte pe trăgaci.

Erik a mai inspirat o dată, de data aceasta pe gură.

Unii oameni îmi spun Ucigașul, spune zeul.

Bărbatul înalt a simțit ceva. Peste umărul drept a văzut zăpada revărsându-se de pe ramura unui brad. Fata era acolo, șapte, poate opt metri mai încolo, printre crengi. Bărbatul a început să balanseze pușca în jurul lui, a vrut să se întoarcă, dar fata avea deja pușca ridicată, cu patul în umăr, așa cum îl văzuse pe tatăl ei făcând-o, și cu gura țevii atinsă spre el. A apăsă pe trăgaci, reculul a aruncat-o violent înapoi, iar sunetul împușcăturii a umplut lumea în timp ce pușca a căzut la pământ.

Bărbatul înalt și-a privit pieptul și a văzut gaura din el. Și-a scăpat pușca jos. S-a uitat înapoi la fată, care fusese doborâtă și zăcea în zăpadă, și s-a

pornit greoi spre ea. A căzut în genunchi, scuipând sânge. Încându-se cu el.

— Tati! țipă ea. Nu avea unde să meargă și nu se putea mișca de groază, căci bărbatul se târa prin propriul sânge înspre ea.

— Fugi! strigă Erik, ridicându-se în picioare și făcând doi pași șovăitori înainte să cadă. A încercat să se ridice, dar a căzut din nou, așa că s-a târât după rus, care s-a întins și a apucat cizma Sofiei.

— Nu! strigă Erik.

Sofia a țipat, a lovit cu celălalt picior, dar bărbatul nu îi dădea drumul, așa că a scotocit în interiorul gecii după cuțitul sami. S-a aplecat înainte, țipând din nou, și trei degete au căzut în zăpadă.

— Nu te uita! strigă Erik. S-a aruncat deasupra bărbatului, fiecare mușchi încercând să îl forțeze pe rus în jos, în crusta înghețată. Nenorocitul! strigă din nou, un sunet animalic în timp ce cobora pioletul spre craniul bărbatului. Și *trosnetul* a fost puternic printre copaci.

S-a ridicat de pe el și s-a pus în genunchi, la fel ca un om în fața lui Dumnezeu, iar fata s-a aruncat pe el.

— Trebuia să pleci, spune el între respirații întrerupte. Ar fi trebuit să pleci.

— Dar suntem o echipă, tati, spune ea, suspinând.

— Da, suntem, spune el.

•

Au mâncat ultima bucată de carne de ren și ciocolată și cu cuțitul sami ea a tăiat o creangă de mesteacăn pentru el, ca să o folosească drept baston. Amândoi erau înfrigurați, dar niciunul dintre ei nu a vrut să ia nimic din ceea ce îi aparținuse bărbatului înalt, pe care l-au lăsat cu fața în jos în zăpada roșie.

Viscolul trecuse. Până când au ajuns la jumătatea drumului prin valea care șerpuia spre sud, spre casă, se făcuse seara devreme, iar norii se

subțiau și se spărgeau, așa încât puteau vedea stelele.

Nu au vorbit despre ceea ce se întâmplase. Poate că erau prea obosiți ca să vorbească. Sau nu aveau cuvinte.

De multe ori, se opreau și se odihneau.

Va reuși, sau nu va reuși. Dar fata mai avea încă mult de mers, iar când a văzut un alt set de urme de pași în zăpadă, pe lângă ale lor, a crezut că și ea le văzuse, deși niciunul dintre ei nu a vorbit despre acest lucru, și era în regulă.

În cele din urmă, au ajuns la o ridicătură și au privit în sus, spre versantul care strălucea și scânteia sub lumina lunii.

— Aproape am ajuns, tati, spune ea.

— Știu, spune el.

— Uite, tati. A arătat cu degetul spre cerul nordic, unde aurora juca în verde, galben și albastru.

— Este frumos, spune el.

— Hånas a spus că sunt sufletele morților, îi spune ea. Strămoșii noștri.

— Poate că avea dreptate, spune el.

Dansul cosmic i-a ținut vrăjiți pentru o lungă perioadă de timp, apoi au urcat versantul, flecare luând putere de la celălalt, iar când au ajuns în sfârșit în vârf, au stat sub cerul înghețat. În depărtare, o casă stătea singură în lumea înzăpezită. Fum argintiu se ridica din hornul de piatră. Lumină aurie în ferestre. Zăpadă pe acoperiș. Acasă.

Nota autorului

Urmele unui scriitor în zăpadă

Fiind pe jumătate norvegian din partea mamei, am petrecut multe vacanțe pe marginea fiordului, în cabana noastră de lângă Bergen, pe coasta de vest a Norvegiei, sau în munți la schi.

Acel peisaj idilic și frapant este adânc înrădăcinat în amintiri fericite din copilărie, și totuși, chiar și atunci eram conștient de un trecut mai întunecat din spatele acestor peisaje uimitoare. Acel trecut mai întunecat este cunoscut de majoritatea norvegienilor pur și simplu ca fiind „anii de război” din timpul ocupației Norvegiei de către Germania nazistă (aprilie 1940 – mai 1945). Și într-o astfel de vizită din copilărie, am luat cunoștință de faimoasa campanie Telemark din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Mă voi întoarce la propria mea poveste și la evoluția ei într-un moment, dar mai întâi merită câteva paragrafe pentru a afla despre două evenimente extraordinare, care au testat limitele eroismului și ale rezistenței umane în fața unui pericol extrem – atât unul provocat de om, cât și de mediu.

Campania Telemark a fost transpusă pe marele ecran în filmul *The Heroes of Telemark* din 1965, în regia lui Anthony Mann și avându-i ca protagoniști pe Kirk Douglas și Richard Harris. Scopul misiunii din viața reală a fost de a împiedica regimul nazist să construiască o bombă atomică prin distrugerea unității de apă grea de la centrala electrică Vemork din Rjukan. În februarie 1943, o echipă de comando norvegieni, antrenată de SOE, s-a parașutat pe un ghețar norvegian și a stabilit contactul cu un grup aflat în recunoaștere pe platoul Hardanger, care petrecuse luni întregi

supraviețuind într-o lume aridă de stâncă, zăpadă și vânt. Doar cu echipamentul cel mai elementar, o echipă de nouă soldați a escaladat o stâncă în miez de noapte și a reușit unul dintre cele mai eroice acte de sabotaj din cel de-al Doilea Război Mondial.

Această poveste de îndrăzneală, îndemânare și determinare mi-a rămas în minte și când am crescut am auzit despre o altă misiune, care a implicat o echipă de comando norvegieni expatriați, care a navigat din Insulele Shetland înapoi în Norvegia sub ocupație nazistă, în martie 1943. Scopul lor: să distrugă un turn de control al aerodromului german de la Bardufoss și să recruteze pentru mișcarea norvegiană de rezistență. Cu toate acestea, spre deosebire de succesul răsunător al operațiunii Telemark, operațiunea Martin s-a încheiat cu un dezastru. Bărbații au fost trădați și au căzut într-o ambuscadă, iar barca lor a fost scufundată de germani. Trei dintre ei au fost uciși. Unul a scăpat. Cel care a scăpat a fost Jan Baalsrud. Ud leoarcă și fără o cizmă, a scăpat printr-o râpă înzăpezită, unde a împușcat și a ucis un ofițer german de la Gestapo, înainte să o ia la fugă în Alpii Lyngen, unde este plasată acțiunea din această carte.

Așa cum este povestit în cartea genială a lui David Howard, *We Die Alone*, ceea ce a urmat trebuie să fie una dintre cele mai remarcabile povești de supraviețuire din toate timpurile. Timp de nouă săptămâni, Jan Baalsrud a îndurat greutăți aproape inimaginabile. Picioarele sale au înghețat bocnă, a fost îngropat până la gât de o avalanșă. Orbit de zăpadă și degerat, a rătăcit într-o furtună de zăpadă timp de trei zile, a rămas îngropat în zăpadă timp de patru zile și a fost abandonat timp de două săptămâni. Pentru a preveni răspândirea cangrenei, și-a tăiat mai multe degete degerate de la picioare. În cele din urmă, a fost găsit aproape mort și, legat de o targă, a fost târât în sus și în jos

pe munții înzăpeziți de echipe de săteni norvegieni.

În ciuda a toate acestea, a rezistat cumva. Jan Baalsrud a supraviețuit în condiții care cu siguranță ar fi ucis pe oricine altcineva. Omul a refuzat pur și simplu să moară.

Excursia de schi nu prea lungă și inspirația inițială pentru Acolo *unde sângele îngheață*.

•

Băieții aceia din generația lui Jan erau duri. Ceea ce le lipsea adesea în materie de echipament sau informații, au compensat prin curaj, determinare și o mentalitate de a duce treaba la bun sfârșit, indiferent de costuri. Îi admir enorm din confortul vieții mele și am fost întotdeauna intrigat de acea parte din interiorul nostru – care *sperăm* că se află în interiorul nostru – și care refuză să renunțe atunci când totul pare pierdut. Cred că este corect să presupunem că toți avem un instinct animalic de supraviețuire. Dar instinctul nu este, cred eu, același lucru cu determinarea pură – dorința aproape supraomenească – care îi determină pe unii oameni să meargă mai departe atunci când ar fi trebuit să renunțe de mult.

Aceste povești ale eroilor de război norvegieni erau în mintea mea când, în 2003, am întreprins o excursie de schi cu fratele meu, James, și câțiva prieteni norvegieni. Ideea era că vom schia vreo cincisprezece kilometri, ne vom opri și vom construi un iglu de cinci persoane în care să dormim, și să repetăm modelul timp de trei zile. Lucrasem din greu la condiția mea fizică înainte de călătorie și mă simțeam pregătit. Nerăbdători și entuziasmați de călătorie, am coborât din tren în gara Finse, într-un mic sat de munte din municipiul Ulvik, în regiunea Vestland (la 1220 metri deasupra nivelului mării, cel mai înalt punct de pe rețeaua feroviară norvegiană), ne-am legat rucsacurile grele și ne-am prins în schiuri. Am pornit la drum după ceilalți și cred că am coborât

vreo douăzeci de metri pe primul versant, când mi-am pierdut echilibrul și am alunecat, lopata de zăpadă de fier legată de spate lovindu-mă în cap când am aterizat. Dacă nu știam deja, am știut atunci că nu aș fi intrat în echipa de sabotaj Telemark a lui Joachim Rprineberg în 1943! Cu toată sinceritatea, nici măcar nu eram suficient de priceput pentru a fi cu băieții norvegieni care mă așteptau de partea cealaltă a versantului, dar au fost prea generoși ca să îmi spună asta. Sunt sigur că James a fost bucuros că nu el zăcea acolo cu fața plină de zăpadă. Dar măcar zăpada mi-a ascuns roșeața.

Oricum, chestia cu o excursie lungă de schi este că ai o mulțime de timp să te gândești. Există mult spațiu pentru desfășurarea imaginației. Poate că peisajul înzăpezit este o metaforă pentru pagina albă, dar pe mine m-a pus pe gânduri (când nu eram prea ocupat încercând să îmi forțez picioarele să intre în cizmele de schi înghețate, pe care le lăsasem din greșală afară lângă sacul de dormit în prima noapte), cum ar fi dacă aici ne-ar urmări cineva și ar vrea să ne omoare? De atât este nevoie dacă, la fel ca mine, suferiți de imaginație. Primele urme ale unei povești începeau să se contureze în mintea mea.

Până la urmă, totuși, după câteva zile de călătorie, James și cu mine am renunțat și am plecat. Forma noastră fizică era bună, dar nu eram suficient de experimentați cu tehnicile de schi, și am simțit că îi trăgeam înapoi pe ceilalți. Aflasem de la doi ofițeri de poliție, care treceau cu snowmobilele, că exista o gară la câțiva kilometri distanță. Așa că, atunci când lucrurile au devenit dificile, am plecat – numai că, în cealaltă direcție. Așa că ziua următoare eram din nou în cabana noastră confortabilă de lângă fiord, pescuiam, beam bere și glumeam despre forțele noastre.

În acea perioadă lucram la un roman intitulat *Blood and the Saints*, care se desfășoară în timpul

Primei Cruciade din anul 1096. Romanul nu a fost publicat niciodată, dar apoi un weekend de burlaci în Oslo m-a inspirat să încep să scriu o altă carte, de data aceasta despre un tânăr cu pierderi de memorie în urma unei traume la cap, care este prins într-un raid viking și ajunge să facă parte din echipaj. Scriam cu jumătate de normă, așa că a durat ceva timp, iar apoi, în 2006, eu și Sally ne-am mutat în Manhattan, New York. Serios fiind acum în ceea ce privește dorința de a deveni un scriitor publicat (Pe cine păcălesc? Eram disperat.), mi-am luat un agent literar, care a văzut potențialul din *Raven: Blood Eye*. După cum am aflat atunci, nu era ușor să convingi o editură din SUA să vadă potențialul unei ficțiuni istorice, cu atât mai puțin al unei povești plasate în secolul al IX-lea, despre vikingi.

Totuși, în timp ce probabil făceam raiduri cu vikingi în NYC, în căutarea unei înțelegeri, era clar că aveam afaceri neterminate cu aventura mea de schi eșuată, pentru că, în timp ce *Blood Eye* era în curs de depunere, am început să scriu o altă poveste. Un thriller de supraviețuire, plasat în Alpii Lyngen, despre un bărbat și fiul său, aflați într-o excursie la schi când sunt prinși în mijlocul unei încercări a forțelor speciale americane de a securiza o resursă de petrol subterană în adâncul Cercului Arctic. Am plasat povestea în viitor, în anul 2020 (care, printr-o coincidență incredibilă, este anul în care am început să scriu *Acolo unde sângele îngheață* – pe atunci intitulat *Călător îndepărtat*), când Statele Unite ale Americii este o superputere aflată pe moarte și, forțată fiind să renunțe la activele sale petroliere din Orientul Mijlociu, este suficient de disperată pentru a revendica cea mai mare rezervă subterană de petrol descoperită vreodată în Europa, aflată sub pustietățile arctice din nordul extrem al Norvegiei. Scrisesem primele treizeci de mii de cuvinte când, spre marea mea încântare, agentul meu din Marea

Britanie m-a sunat cu vestea că Random House avea de gând să publice *Raven: Blood Eye*. Viitorul meu editor era nerăbdător să vadă o schiță a cărților doi și trei (am prezentat *Blood Eye* ca fiind prima dintr-o trilogie) și, cum eu nu aveam o astfel de schiță, m-am apucat de planificare. Thrillerul futurist a fost amânat.

Unsprezece romane publicate mai târziu, în 2020, am terminat *Camelot*, al doilea din seria mea de povești arthuriene. Acea carte, împreună cu *Lancelot*, cuprind aproape patru sute de mii de cuvinte, plasate în lumea arthuriană post-romană, pe care o creasem. Erau cărți mari și au solicitat foarte mult din mine, din punct de vedere emoțional, fizic (pentru că trupul și mintea sunt una) și creativ. Am simțit că trebuie să îmi curăț palatul creativ. Am vrut să scriu un alt tip de carte. De fapt, aveam nevoie să o fac.

Cei care mă cunosc doar ca scriitor de ficțiune istorică au fost probabil mai surprinși de acest lucru decât cei care mă cunosc ca persoană. Am trăit o viață eclectică. De la zilele în industria muzicală, la scrierea de texte publicitare, la a face design narativ pentru jocuri video, experimentarea creativă a fost întotdeauna ceea ce mă motivează. Așadar, mi se pare cel mai firesc lucru din lume să vreau să scriu și alte genuri, fie că este vorba de horror istoric sau, în acest caz, de un thriller contemporan. Niciodată nu am fost doar un singur lucru, și poate că asta mă face un om bun la toate, maestru în nimic, dar prefer acest lucru decât să fiu înghesuit într-un sertar.

Acesta este și motivul pentru care nu am vrut să urmez procedura normală în astfel de circumstanțe și să public această carte sub un pseudonim. Înțeleg de ce unii autori fac acest lucru și de ce unele edituri insistă asupra acestui lucru, pentru că nu vor să încurce comerțanții sau cititorii atunci când un autor cunoscut pentru un anumit gen scrie un alt tip de carte. Dar îmi place să cred că coperta

în sine, împreună cu o citire rapidă a descrierii, le vor spune cititorilor mei despre ce este vorba în acest roman. Și, în timp ce povestea nu este plasată cu o mie de ani sau mai mult în trecut, ca și altele, cred că are toate elementele necesare pe care cititorii mei le-ar aștepta de la o carte semnată Giles Kristian. În plus, eu sunt un povestitor și aceasta este o poveste pe care doresc să o spun de mulți ani. După ce mi-am construit un public fidel de cititori pe parcursul carierei, mi s-a părut complet contra-intuitiv să o public sub o altă identitate, căci astfel cititorii mei nu ar fi știut că am scos o carte nouă. Noi, autorii, petrecem ani de zile încercând să ne construim un brand, să ajungem în punctul în care cititorii să ne recunoască numele pe copertă. De ce atunci să folosim brusc un nume diferit și să trebuiască să o luăm de la capăt? Cred că unii autori se bucură de farmecul și mistica unui *nom de plume*, și poate că o voi face și eu la un moment dat, dar deocamdată mă bucur că ați găsit această carte și că ați riscat cu ceva diferit de la mine. Mai mult de atât, sunt enorm de recunoscător Transworld pentru că a sprijinit acest roman și mi-a oferit ocazia de a-mi încorda mușchii creativi. Pentru că mi-au permis, pur și simplu, să spun o poveste bună care trebuia spusă.

M-am întors la această poveste și la începuturile sale greșite în 2007. Dacă aș fi scris-o atunci, ar fi fost o poveste foarte diferită de cea pe care o aveți în mâini, și nu doar pentru că premisa era diferită. Îndrăznesc să spun că ar fi luat forma familiară a unui thriller de urmărire. Ar fi fost, fără îndoială, arme și drame în zăpadă și poate că ar fi fost o lectură bună, dar nu cred că ar fi mers mult mai profund. Sincronizarea face parte din procesul creativ. Putem continua ani de zile cu sămânța unei idei rostogolindu-se în mintea noastră ca și o bomboană care adună scame în buzunarul unei gece. Nu eram pregătit să scriu „thrillerul zăpezii”

atunci și mă bucur că nu am făcut-o. Deoarece acum, cu câțiva ani în plus de experiență, fiind și tată, povestea a devenit ceea ce trebuia să fie. Pentru mine a fost o explorare: a suferinței fizice și a voinței umane de supraviețuire, da, dar sub acestea, o altă temă, cea a durerii și a luptei unui tată de a renunța și cea a luptei copilului său de a continua fără el.

Cred că scriem diferite tipuri de cărți în diferite etape din viețile noastre. Cel puțin eu am descoperit că așa fac. De exemplu *Raven: Blood Eye*, primul meu roman publicat. O poveste despre un tânăr, un proscris, care se integrează într-un nou grup și încearcă să își găsească locul în lume. Scrisă de un tânăr de douăzeci și ceva de ani, care lăsase în urmă o carieră în căutarea unor pășuni noi. În acel moment al vieții mele, nu mai aveam de gând să fiu modelat și împins într-o direcție sau alta și aveam nevoie să îmi creez propriul viitor în propriile condiții.

Au urmat cărțile mele despre Războiul Civil, *The Bleeding Land* și *Brothers Fury*, în centrul cărora se află trei frați, fiecare diferiți, fiecare împins și tras de probleme de loialitate și de conștiință, dar toți legați în cele din urmă de sânge. Nu există nicio îndoială că, în timp ce scriam aceste povești, mă plasam pe mine, pe fratele și pe sora mea în rolurile lui Mun, Tom și Bess și mă foloseam de relațiile noastre ca temelie pe care să îmi construiesc personajele.

Am scris *Lancelot* în timp ce plângeam moartea tatălui meu și cred că această poveste este despre dragoste și pierdere și despre încercarea de a împăca acele momente glorioase din trecut cu tot ceea ce nu va mai putea fi niciodată.

Și apoi *Camelot*, despre Galahad, un bărbat care încearcă să iasă din umbra îndelungată a tatălui său. Un om împovărat de trecut, punându-și la îndoială libertatea de a-și modela propriul destin și

cât de mult din viitorul său este prestabilit, din moment ce el este, până la urmă, fiul tatălui său.

Acum, *Acolo unde sângele îngheață*. Povestea luptei unui tată de a se împăca cu maturizarea fiicei sale, cu propria mortalitate și cu propria slăbiciune. Despre ordinea firească a acestor lucruri și modul în care puterea părintelui trebuie inevitabil să scadă în timp ce copilul crește, prosperă și se dezvoltă. Și povestea unei fiice în căutarea libertății, în timp ce se împacă cu mortalitatea tatălui ei și realitatea nealterabilă de a înfrunta lumea fără el. O carte scrisă de un tată care nu mai este la fel de tânăr și nici la fel de puternic ca odinioară. Un bărbat chinuit de temeri pentru copiii săi, în timp ce el îmbătrânește și slăbește, dar este hotărât să facă tot ce poate. Orice este nevoie.

În ceea ce privește elementul spiritual din *Acolo unde sângele îngheață*, acesta este, desigur, deschis interpretărilor. Este Odin (una dintre multele porecle ale sale fiind Călător îndepărtat) o prezență literală – chiar dacă spirituală – în poveste? Odin din mitologia scandinavă? Sau este el o altă prezență supranaturală, manifestată sub o formă care i-ar fi familiară lui Erik în calitate de copil al nordului? Ar putea fi o creație a minții tulburate a lui Erik, o expresie poate a conștiinței sale îndurerate?

Cu siguranță, atât Erik, cât și Sofia „călătoresc departe” din punct de vedere fizic, dar în mintea lor călătoresc cel mai departe.

Cu toate acestea, pentru cineva care nu face parte dintr-o religie instituțională organizată, cu siguranță am tendința să cochetez cu idei de spiritualitate și credință personală în cărțile mele. De la viziuni ale zeilor nordici în legendele mele vikinge, până la călătoria spirituală a lui Lancelot și Camelot, până la conversațiile lui Erik cu Odin, Călătorul îndepărtat, în *Acolo unde sângele îngheață*, este clar că îmi place să cochetez cu idei

despre lucrurile din spatele vălului. Despre alte dimensiuni, fie în realitate, fie în mintea unei persoane (cele două posibil să fie același lucru), care pot fi accesate ocazional și cu talentul și/sau antrenamentul potrivit.

Acest lucru este sugerat, desigur, și de personajul lui Hånas. Practicile spirituale tradiționale sami se bazează pe ceea ce antropologii numesc șamanism – adică, credințe bazate pe un tip de animism și politeism. Poporul nomad sami din nordul Europei crede că animalele, plantele și stâncile cu care își împart pământul posedă un suflet. Nu am vrut să merg prea departe cu această idee în carte. Nu am vrut ca Hånas însuși să fie un șaman ca atare, pentru că poate să pară un clișeu – „vraciul” înțelept și spiritual ca reprezentant al unui popor indigen. Cineva care, cumva, știe mai mult, „vede” mai mult decât ceilalți protagoniști.

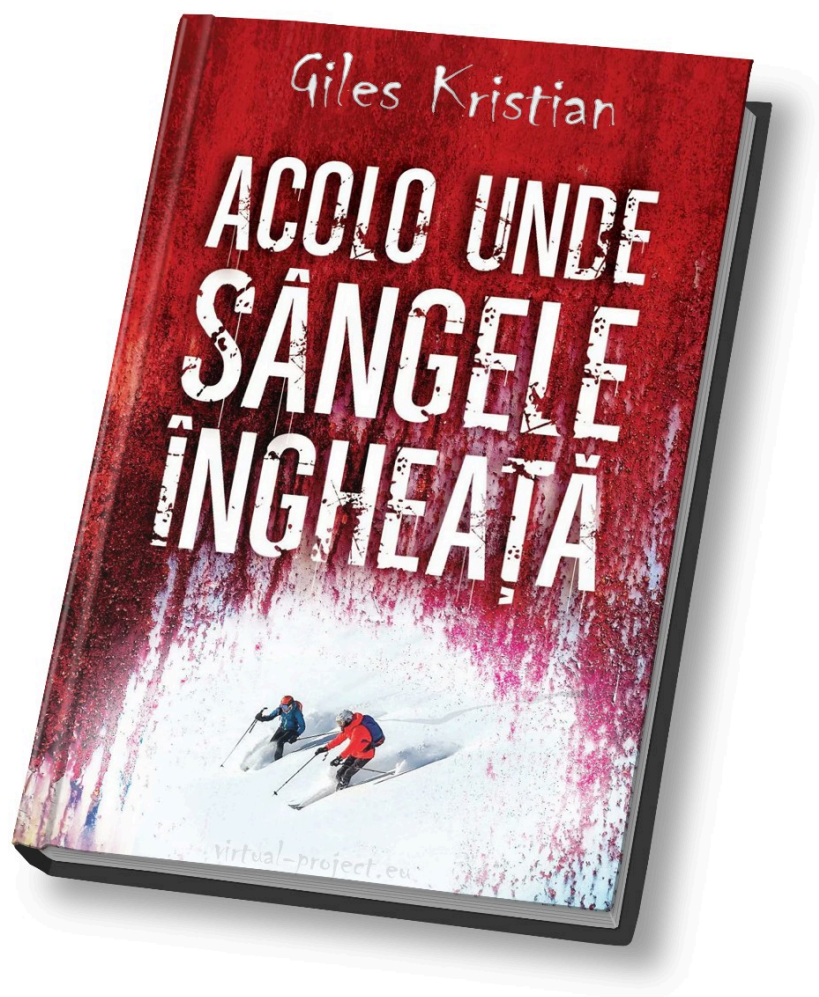
Și totuși, mi se pare destul de evident că cineva care trăiește și lucrează cu natura, care măsoară timpul în trecerea anotimpurilor și pentru care o mare parte din an, casa este acolo unde este instalat *lávvu* (cortul) pe traseele de migrație, ar trebui să fie conectat și mai aclamatizat cu lumea naturală și misticism decât cei care lucrează în oraș, în birouri, într-o lume modernizată, industrializată, care ne separă inexorabil și mai mult de natură. Stilul de viață seminomad al păstorilor sami este legat în mod inerent de ciclurile naturale, iar pentru cei care încă își câștigă existența pășunând reni, așa cum făceau strămoșii lor, îmi imaginez că devine și mai important să se țină strâns de trecut, pe măsură ce lumea modernă continuă să invadeze. Așadar, ca unul dintre cei aproximativ șase mii cinci sute de sami din Scandinavia, care se ocupă de creșterea renilor, Hånas are un picior în lumea modernă (deține un telefon mobil, un snowmobil, probabil că are o casă modernă undeva, echipată cu internet

și televiziune), și un picior în cultura indigenă tradițională a poporului său. Ca atare, el oferă o punte prin care Erik se poate aventura mai mult în propriul psihic decât ar face-o altfel.

De asemenea, pentru mine a fost important ca Erik să fie dezbrăcat de lumea modernă, de tehnologie și de capcanele vieții scandinave din secolul XXI, deoarece am crezut că i-ar fi mai ușor să se conecteze pe el însuși și pe emoțiile sale, fără toată distragerea și zgomotul unui oraș. Pânza albă a ținutului înzăpezit îi oferă spațiul necesar pentru a gândi și, într-un fel, mergând în natură, el se întoarce în timp, un lucru de care are nevoie pentru a-l ajuta să facă față suferinței sale.

Această dezbrăcare face parte din călătoria sa. În lupta lor cea mai disperată, atât Erik, cât și Sofia învață despre ei înșiși și acesta este cu adevărat scopul. Pentru că instinctul de supraviețuire este inerent în noi, așa cum este la toate animalele. Dar dorința nestăvilită de a învinge provocări îngrozitoare, voința nezdruccinată de a rezista, de a continua să trăim pentru cei pe care îi iubim și cei care ne iubesc, indiferent de costuri – ei bine, acestea sunt umane.

Giles Kristian
4 mai 2021

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)

Table of Contents

1.	3
2.	15
3.	25
4.	29
5.	42
6.	62
7.	78
8.	95
9.	115
10.	129
11.	145
12.	161
13.	179
14.	194
15.	209
16.	224
17.	243
18.	253